ศาสนจักรของพระเยซูคริสต์แห่งวิสุทธิชนยุคสุดท้าย • กันยายน 2018

เลียโฮนา

หอคอยแห่งความเข้มแข็ง:
รับใช้เคียงข้างศาสดาพยากรณ์ น. 12, 18

หมายความว่าอย่างไรที่ว่านี่คือศาสนจักรที่แท้จริง น. 24

พบพลังในเรื่องราวชีวิตของบรรพชน น. 36

จาก “อย่าทิ้งพระผู้ช่วยให้รอด,” หน้า 44

เลียโฮนา กันยายน 2018

บทความพิเศษ

6 **หลักธรรมของการปฏิบัติศาสนกิจ: หารือเกี่ยวกับความต้องการของพวกเขา**

12 **ประธานดัลลิน เอช. โอ๊คส์: ทำตามวิธีของพระเจ้า**
โดย เอ็ลเดอร์เดวิด เอ. เบดนาร์

18 **ประธานเฮนรีย์ บี. อายริงก์: สติปัญญาเลิศ อ่อนน้อมถ่อมตนเหมือนเด็ก**
โดย เอ็ลเดอร์เจฟฟรีย์ อาร์. ฮอลแลนด์

ภาพปก
อนุสาวรีย์อันสง่างาม โดยโจลินน์ ฟอร์แมน ครั้งหนึ่งมีการกล่าวอ้างถึงคำพูดของประธานบริคัม ยังก์ (1801-1877) ว่าหอคอยด้านตะวันออกสามหลังของพระวิหารซอลท์เลคเป็นสัญลักษณ์แทนฝ่ายประธานสูงสุดและฐานะปุโรหิตแห่งเมลคีเซเดค (รายงานโดยวิลเลี่ยม วอร์ด ใน “Who Designed the Temple?” *Deseret Weekly,* Apr. 23, 1892, 578) ทำความรู้จักสองท่านแห่ง "หอคอย"ในฝ่ายประธานสูงสุดของยุคปัจจุบัน, ประธานดัลลิน เอช. โอ๊คส์และประธานเฮนรีย์ บี. อายริงก์ในหน้า 12 และ 18

24 **ศาสนจักรที่แท้จริง: “เพื่อทำให้วิสุทธิชนดีพร้อม”**
โดย เอ็ลเดอร์ เจ. เดฟน์ คอร์นิช
เราอาจมองไม่เห็นความดีพร้อมในผู้นำศาสนจักรและสมาชิกในอดีต แต่เราแน่ใจได้ว่าหลักคำสอนที่ศาสนจักรสอน—หลักคำสอนของพระคริสต์—ดีพร้อม

26 ***วิสุทธิชน:* เรื่องราวของศาสนจักร—บทที่ 7: เพื่อนผู้รับใช้**

36 **พลังของศรัทธาและเรื่องราวครอบครัว**
โดย อาดัม ซี. โอลสัน
การรู้ว่าบรรพชนของเธอประสบอะไรมาบ้างช่วยให้โรซาลีนพบความหวังระหว่างการทดลองของเธอเอง

เรื่องสั้น

4 **ภาพแห่งศรัทธา: ลิบูเลทสเว กอฟรีย์ โมคกาเติล—เมืองเกาเต็ง แอฟริกาใต้**

10 **ที่แท่นพูด: ดิฉันคิดว่าดิฉันจะเป็นตัวเอง**
โดย จัตตา บาอัม บุสเช

34 **เลือกวิธีของพระเจ้า**
โดย ประธานดัลลิน เอช. โอ๊คส์
เมื่อเราให้พระเจ้ามาเป็นอันดับแรกในชีวิตเรา เราจะพร้อมรับความท้าทายของชีวิตมากขึ้น

40 **เสียงวิสุทธิชนยุคสุดท้าย**

80 **จนกว่าเราจะพบกันอีก: นำโดยศาสดาพยากรณ์ที่มีชีวิต**
โดย เอ็ลเดอร์มาร์ค อี. พีเตอร์เซ็น

คนหนุ่มสาว

44 **อย่าทิ้งพระผู้ช่วยให้รอด**
โดย เอ็ลเดอร์เควิน ดับเบิลยู. เพียร์สัน
ประจักษ์พยานของเราต้องทำให้เข้มแข็งเสมอเพื่อเราจะไม่ถูกดึงออกไป

48 **ค้นพบคุณค่าแห่งสวรรค์ของดิฉัน**
โดย ดายแอน คอร์ท ดาซิลวา
การมองตนเองผ่านดวงตาของโลกทำให้ดิฉันมองไม่เห็นคุณค่าของตนเอง

ดูว่าท่านจะหาเลีย-โฮนาที่ซ่อนอยู่ในฉบับนี้ได้หรือไม่ คำใบ้: ท่านจำได้อย่างไรว่าพระเยซูทรงรักท่าน

เยาวชน

50 **ท่านเป็นเพื่อนกลุ่มเข็มกลัดหรือไม่**
โดย มาริสซา วิดดิสัน
เราสามารถใช้วิธีแสดงความรักเล็กๆ น้อยๆ เพื่อช่วยเพื่อนที่กำลังประสบปัญหา

52 **ทูตแห่งความหวัง: ช่วยกันป้องกันการฆ่าตัวตาย**
โดย มาริสซา เดนนิส
ทำให้ตัวท่านคุ้นเคยกับสัญญาณอันตรายและวิธีป้องกันการฆ่าตัวตาย

56 **หลงทางในพระราชวังต้องห้าม**
โดย ซาราห์ คีแนน
ฉันจะพบเพื่อนร่วมชั้นในเมืองไม่คุ้นเคยที่คับคั่งนี้หรือไม่

58 **การเปิดเผยต่อศาสดาพยากรณ์โจเซฟ สมิธ—และต่อท่าน**
โดย ไรอัน คาร์ร์
ตามที่โจเซฟ สมิธแสดงให้เห็นไม่มีข้อกำหนดเรื่องอายุสำหรับการได้รับการเปิดเผยส่วนตัว

60 **การต่อสู้เพื่อสิทธิ์เสรีของท่าน**
โดย เดวิด ดิคสัน
ยิ่งเราติดตามพระผู้ช่วยให้รอดใกล้ชิดเพียงใด เราจะยิ่งประสบอิสรภาพที่สิทธิ์เสรีให้เราเต็มที่เพียงนั้น

62 **ห้องสนทนา**

64 **โปสเตอร์: ศรัทธาที่แท้จริงในพระคริสต์**

65 **ศาสดาพยากรณ์: เครื่องหมายบ่งบอกความรักของพระผู้เป็นเจ้า**
โดย เอ็ลเดอร์อูลิส์เสส ซวาเรส

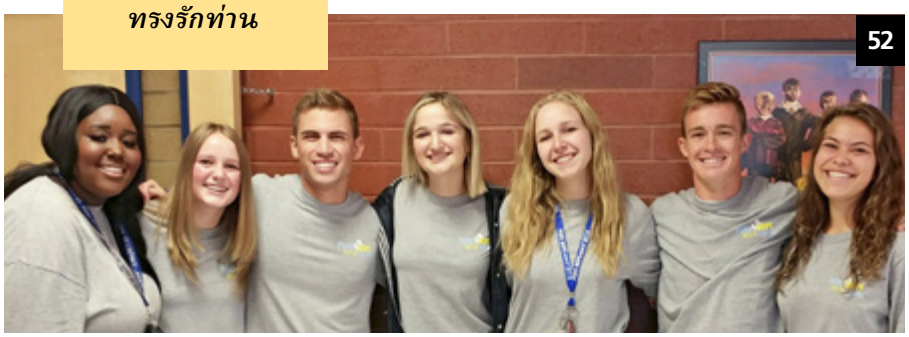

เด็ก

66 **ส่องแสงของท่าน: ห่วงใยและแบ่งปัน**
ผมชอบช่วยพ่อแม่แบ่งปันพืชผลให้คนอื่นๆ

68 **ศรัทธา ความหวัง และพระคุณ ภาค 2: คำสวดอ้อนวอนที่ทรงตอบ**
โดย เมแกน อาร์มคเนชท์
เกรซกังวลว่านาซีจะยึดบ้านหลังจากพวกเขานำตัวคุณพ่อของเธอไป

70 **อัครสาวกเป็นพยานถึงพระคริสต์**
โดย เอ็ลเดอร์นีล แอล. แอนเดอร์เซ็น

71 **ความปลอดภัยจากพายุ**
โดย เอ็ลเดอร์วาควิน อี. คอสตา
โนอาห์เชื่อฟังพระเจ้าแม้จะเป็นเด็ก และนั่นทำให้เขาปลอดภัยในช่วงเกิดภัยพิบัติหลังจากนั้น

72 **ชมรมอ่านพระคัมภีร์มอรมอน**

74 **การสวดอ้อนวอนหลังเวที**
โดย เอมิลี บี.
พระบิดาบนสวรรค์ทรงได้ยินคำสวดอ้อนวอนของหนูไม่ว่าหนูจะอยู่ที่ไหน

75 **ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ตาม!**
โดย คริสเตียน บี.
ผมบอกเพื่อนว่าพระเยซูคริสต์ทรงรักเธอ ไม่ว่าจะเกิดอะไรก็ตาม

76 **เรื่องราวพระคัมภีร์: เอลียาห์กับหญิงม่าย**
โดย คิม เว็บบ์ รีด

79 **หน้าระบายสี: ฉันจะพูดความจริง**

กันยายน 2018 ปีที่ 24 เล่มที่ 9
เลียโฮนา 14753 425

นิตยสารนานาชาติของศาสนจักรของพระเยซูคริสต์แห่งวิสุทธิชนยุคสุดท้าย ฉบับพิมพ์ภาษาไทย

ฝ่ายประธานสูงสุด: รัสเซลล์ เอ็ม. เนลสัน, ดัลลิน เอช. โอ๊คส์, เฮนรี่ บี. อายริ่งก์

โควรัมอัครสาวกสิบสอง: เอ็ม. รัสเซลล์ บัลลาร์ด, เจฟฟรีย์ อาร์. ฮอลแลนด์, ดีเทอร์ เอฟ. อุคท์ดอร์ฟ, เควิด เอ. เบดนาร์, เควนทิน แอล. คุก, ดี. ทอดด์ คริสทอฟเฟอร์สัน, นีล แอล. แอนเดอร์เซ็น, โรนัลด์ เอ. ราสแบนด์, แกรีย์ อี. สตีเวนสัน, เคล จี. เรนลันด์, เกอร์ริท ดับเบิลยู. กอง, อูลิสเสส ซวาเรส

บรรณาธิการ: ฮูโก อี. มาร์ติเนส
ผู้ช่วยบรรณาธิการ: แรนดัลล์ เค. เบนเนตต์, เบคกี้ เครเวน
ที่ปรึกษา: ไบรอัน เค. แอชตัน, เลอแกรนด์ อาร์. เดอร์ดิส จูเนียร์, เอ็ดเวิร์ด ดูเบ, ชาราน ยูแบง, คริสตีนา บี. ฟรังโค, โดนัลด์ แอล. ฮอลล์สตรอม, ดั๊กลาส ดี. โฮล์มส์

ผู้อำนวยการบริหาร: ริชาร์ด ไอ. ฮีตัน
ผู้อำนวยการฝ่ายนิตยสารศาสนจักร: อัลเลน อาร์. ลอยบอร์ก
ผู้จัดการฝ่ายธุรกิจ: การ์ฟ แคนนอน

บรรณาธิการบริหาร: อดัม ซี. โอลสัน
ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร: ไรอัน คาร์ร์
ผู้ช่วยฝ่ายพิมพ์เผยแพร่: ฟรานซิสกา โอลสัน
งานเขียนและงานบรรณาธิการ: เมอรีซ่า เดนนิส, เควิด คิดสัน, เควิด เอ. เอ็ดเวิร์ดส์, แมทธิว ดี. ฟลิตตัน, ลอรี ฟูลเลอร์, การ์เรตต์ เอช. การ์ฟ, ลารีน พอร์เทอร์ กอนต์, จอน ไรอัน เจนเซ็น, ชาร์ลอตต์ ลาร์คาบาล, ไมเคิล อาร์. มอร์ริส, อีริค บี. เมอร์คอกต์, แซลลี จอห์นสัน โอดีเคิร์ก, โจชัว เจ. เพอร์กิ้ย์, แจน พินโบโรห์, ริชาร์ด เอ็ม. รอมนีย์, มินดี เซลู, เชเคลล์ วอร์ดเลย์, มาริสซา วิดดิสัน

ผู้อำนวยการบริหารฝ่ายศิลป์: เจ. สก็อตต์ คนูดเซ็น
ผู้อำนวยการฝ่ายศิลป์: แทดด์ อาร์. พีเตอร์สัน
งานออกแบบ: จีนเนตต์ แอนครูวส์, เฟย์ พี. แอนดรัส, แมนดี เบ็นท์ลีย์, ซี. ดิมบัลล์ บอทท์, โธมัส ไชลด์, เควิด กรีน, คอลลีน ฮิงค์ลีย์, เอริค พี. จอห์นเซ็น, ซูซาน ลอฟเกร็น, สก็อตต์ เอ็ม. มอย, เอ็มมิลี่ ชิอาโค เร็มมิงตัน, มาร์ค ดับเบิลยู. โรบินสัน, แบรด แทร์รี่, เค. นิโคล วอลเคนฮอร์สต์

ผู้ประสานงานทรัพย์สินทางปัญญา: โคลเลตต์ เนเบเกอร์ อูนี
ผู้จัดการฝ่ายผลิต: เจน แอนน์ ปีเตอร์ส
งานผลิต: ไอรา เกลิ่น อะแคร์, จูลี เบอร์เดตต์, โธมัส จี. โครนิน, ไบรอัน ดับเบิลยู. กีกิ, จินนี เจ. นิลสัน, เดเรก ริชาร์ดสัน
งานก่อนพิมพ์: โจชัว เดนนิส, แอมมอน แฮร์ริส

ผู้อำนวยการฝ่ายจัดพิมพ์: สตีเวน ที. ลูวิส
ผู้อำนวยการจัดจำหน่าย: ทรอย อาร์. บาร์เกอร์
งานแปล: ศศิธร กฤษณะโลม

เลียโฮนา (ISSN 0853-2513) นิตยสารรายเดือน จัดพิมพ์โดยศาสนจักรของพระเยซูคริสต์แห่งวิสุทธิชนยุคสุดท้าย อัตราค่าสมาชิกในประเทศไทย 110 บาทต่อปี หรือฉบับละ 10 บาท สมัครสมาชิกผ่านตัวแทนนิตยสารเลียโฮนาของวอร์ด/สาขา หรือส่งใบสมัครไปที่ ศูนย์หนังสือ 1645/6 ถ.เพชรบุรีตัดใหม่ แขวงมักกะสัน เขตราชเทวี กรุงเทพฯ 10400 โทรศัพท์ 0-2079-5303 หรือสมัครได้ด้วยตนเองโดยส่งอีเมลแจ้งความจำนงมาที่ DC-Thailand@ldschurch.org หรือ Line ID: dc-thailand ในกรณีเปลี่ยนแปลงที่อยู่กรุณาแจ้งล่วงหน้าสามสิบวัน

ส่งต้นฉบับและข้อซักถาม: ทางออนไลน์ที่ liahona.lds.org; ทางอีเมลที่ liahona@ldschurch.org; หรือทางไปรษณีย์ที่ *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA. เลียโฮนา (คำศัพท์ในพระคัมภีร์มอรมอน หมายถึง "เข็มทิศ" หรือ "เครื่องชี้ทาง") จัดพิมพ์ในภาษาแอลเบเนีย อาร์เมเนีย บิสลามา บัลแกเรีย กัมพูชา เซบู จีน จีนกลาง (ตัวอักษรเข้าใจง่าย) โครเอเชีย เช็ก เดนมาร์ก ดัทช์ อังกฤษ เอสโตเนีย ฟิจิ ฟินแลนด์ ฝรั่งเศส เยอรมัน กรีก ฮังการี ไอซ์แลนด์ อินโดนีเซีย อิตาลี ญี่ปุ่น คิริบาตี เกาหลี ลัตเวีย ลิทัวเนีย มาลากาซี มาร์แชล มองโกเลีย นอร์เวย์ โปแลนด์ โปรตุเกส โรมาเนีย รัสเซีย ซามัว สโลวีเนีย สเปน สวาฮีลี สวีเดน ตากาล็อก ตาฮีตี ไทย ตองกา ยูเครน อูรดู และเวียดนาม (จำนวนฉบับต่อปีต่างกันไปตามภาษาที่จัดพิมพ์)

© 2018 โดย Intellectual Reserve, Inc. All rights reserved.
พิมพ์ในสหรัฐอเมริกา

ข้อมูลลิขสิทธิ์: เว้นแต่ระบุเป็นอย่างอื่น ท่านอาจทำสำเนาข้อความและภาพจาก เลียโฮนา ไว้ใช้ส่วนตัวได้โดยไม่หวังผลในเชิงพาณิชย์ (รวมทั้งใช้ในการเรียกของศาสนจักร) สิทธินี้อาจถอนคืนได้ทุกเมื่อไม่อนุญาตให้ทำสำเนาภาพที่ระบุข้อห้ามไว้ตรงขอบภาพ หากมีข้อสงสัยเกี่ยวกับลิขสิทธิ์ กรุณาติดต่อ ที่ Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., FL. 13, Salt Lake City, UT 84150, USA; email: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:
September 2018 Vol. 24 No. 9. LIAHONA (USPS 311-480) Thai (ISSN 0853-2513) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is $10.00 per year; Canada, $12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (American Express, Discover, MasterCard, Visa) may be taken by phone or at store.lds.org. (Canada Post Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2). NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

ออนไลน์เพิ่มเติม

อ่านบทความและส่งบทความของท่านมาที่ **liahona.lds.org**

หาข่าวสารที่แบ่งปันได้และสร้างแรงบันดาลใจ (เป็นภาษาอังกฤษ โปรตุเกส และสเปน) ที่ **facebook.com/liahona**

ส่งคำติชมมาที่ **liahona@ldschurch.org**

บอกรับนิตยสารที่ **store.lds.org** หรือไปที่ศูนย์หนังสือ ถามผู้นำวอร์ด หรือโทร 1-800-537-5971 (สหรัฐและแคนาดา)

ไอคอนจาก GETTY IMAGES

หัวข้อพระกิตติคุณในเล่ม

ตัวเลขหมายถึงหน้าแรกของบทความ

ความเป็นมารดา, 40
คุณค่าส่วนบุคคล, 10, 43, 48, 75
โจเซฟ สมิธ, 26, 58
เชื่อฟัง (การ), 60, 71
ซื่อสัตย์ (ความ), 79
ฐานะปุโรหิต, 26
เตรียมรับสถานการณ์ฉุกเฉิน (การ), 42
บัพติศมา, 26
ปฏิบัติศาสนกิจ (การ), 6
ประจักษ์พยาน, 44, 62
ประวัติครอบครัว, 30
ประวัติศาสนจักร, 24, 26, 58
ป้องกันการฆ่าตัวตาย (การ), 50, 52
เปิดเผย (การ), 26, 58, 80
ผู้นำศาสนจักร, 12, 18
พระคัมภีร์มอรมอน, 4, 22, 72
พระคำแห่งปัญญา, 41
พระบิดาบนสวรรค์, 43
พระเยซูคริสต์, 44, 60, 65, 70, 75
พระวิญญาณบริสุทธิ์, 56, 58
มิตรภาพ, 50, 52, 63
ยากลำบาก (ความ), 4, 36, 42
รัก (ความ), 75
รับใช้ (การ), 6, 42, 66
ศรัทธา, 24, 36, 44, 68, 76
ศาสดาพยากรณ์, 12, 18, 26, 76, 80
สวดอ้อนวอน (การ), 56, 63, 68, 74
สิทธิเสรี, 60
สื่อสาร (การ), 6

ลิบูเลทสเวสูญเสียการมองเห็นเมื่ออายุ 21 ปี เขาเรียนหลายสิ่งหลายอย่างใหม่ แต่ไม่เคยเรียนอักษรเบรลล์ เขาต้องการอ่านพระคัมภีร์ เขาจึงสวดอ้อนวอนขอให้พระผู้เป็นเจ้าช่วย

โคดี้ เบลล์, ช่างภาพ

ลิบูเลทสเว กอฟรีย์ โมคกาเติล

เมืองเกาเต็ง แอฟริกาใต้

ระหว่างการสอนประจำบ้านครั้งหนึ่ง ผมบอกพี่น้องสตรีที่เราไปเยี่ยมว่า “ผมอ่านพระคัมภีร์ไม่ได้เพราะมองไม่เห็น ผมอยากไปโรงเรียนที่ผมสามารถฝึกการอ่านเขียนอักษรเบรลล์”

น้องชายเธอทำงานที่โรงเรียนคนตาบอด เขาช่วยผมสมัครเรียน ผมศึกษาอักษรเบรลล์ทุกวัน แม้กระทั่งตื่นมาฝึกอ่านอักษรเบรล์ตอนกลางคืน ผมใช้เวลาเพียงสี่เดือนก็สามารถอ่านได้

ผมเรียนจบและบอกประธานสาขาว่าตอนนี้ผมอ่านอักษรเบรลล์ได้แล้ว เขามอบกล่องคู่มือสำหรับฐานะปุโรหิตและพระคัมภีร์ทุกเล่มเป็นอักษรเบรลล์ให้ผม ผมไม่รู้ว่าศาสนจักรมีสิ่งเหล่านี้ ตอนนั้นเองที่ผมเริ่มเข้าใจและชอบพระกิตติคุณจริงๆ

ผมรู้ว่าพระคัมภีร์เป็นความจริง ผมเรียนรู้จากพระคัมภีร์ทุกครั้งที่ผมอ่าน มีบางอย่างที่ผมได้จากพระคัมภีร์เสมอ

ค้นหาเพิ่มเติม

เรียนรู้เกี่ยวกับแหล่งข้อมูลคนพิการของศาสนจักรที่ **lds.org/go/9184**

ท่านสามารถหาภาพแห่งศรัทธาเพิ่มเติมที่ **lds.org/go/18**

หลักธรรมของการปฏิบัติศาสนกิจ

หารือ เกี่ยวกับ ความต้องการ ของพวกเขา

ท่านไม่ต้องทำสิ่งนี้ตามลำพัง การหารือสามารถจัดเตรียมความช่วยเหลือที่ท่านต้องใช้ช่วยคนอื่นๆ

พระผู้เป็นเจ้าทรงเชื้อเชิญให้ท่านปฏิบัติศาสนกิจต่อบุคคลหรือครอบครัวในวอร์ดหรือสาขาของท่านตามความต้องการของพวกเขา ท่านจะทราบความต้องการเหล่านั้นได้อย่างไร หลักธรรมของการหารือคือกุญแจสำคัญซึ่งเป็นเรื่องที่ศาสนจักรให้ความสนใจตลอดมา

หลังจากสนทนาเรื่องที่เราคิดจะหารือกัน เราจะสำรวจดังนี้

1. การหารือกับพระบิดาบนสวรรค์
2. การหารือกับบุคคลและครอบครัวที่ได้รับมอบหมาย
3. การหารือกับคู่ของเรา
4. การหารือกับคนอื่นที่ได้รับมอบหมายให้ดูแลบุคคลหรือครอบครัวเดียวกัน

การหารือกับผู้นำของเราจำเป็นเช่นกัน บทความต่อไปของหลักธรรมการปฏิบัติศาสนกิจใน *เลียโฮนา* จะสำรวจการหารือกับผู้นำตลอดจนบทบาทของการสัมภาษณ์ผู้ปฏิบัติศาสนกิจในขั้นตอนนั้น

เรื่องที่เราหารือกัน

การเข้าใจความต้องการจำเป็นต่อการปฏิบัติศาสนกิจต่อกัน แต่ความต้องการเหล่านั้นมีกี่แบบ และมีบางอย่างมากกว่าความต้องการที่เราควรทราบหรือไม่

ความต้องการมีหลายแบบ คนที่เรารับใช้อาจประสบความท้าทายทางอารมณ์ การเงิน ร่างกาย การศึกษา และอื่นๆ ความต้องการบางอย่างมีลำดับความสำคัญสูงกว่าความต้องการอื่น บางอย่างเราพร้อมจะช่วย แต่หลายอย่างอาจเรียกร้องให้เราขอความช่วยเหลือ ในความพยายามหาทางช่วยเหลือตามความต้องการทางโลก อย่าลืมว่าการเรียกให้เราปฏิบัติศาสนกิจรวมถึงการช่วยให้คนอื่นๆ ก้าวหน้าตามเส้นทางพันธสัญญา เตรียมรับศาสนพิธีฐานะปุโรหิตที่จำเป็นต่อความสูงส่ง

นอกจากจะหารือเกี่ยวกับความต้องการของบุคคลหรือครอบครัวแล้ว เราควรพยายามเรียนรู้คุณลักษณะและความสามารถของพวกเขาด้วย พวกเขาไม่ต้องการให้ช่วยเรื่องใด พวกเขามีของประทานและความสามารถอะไรบ้างที่อาจเป็นพรแก่ผู้อื่น พวกเขาเหมาะจะช่วยสร้างอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้าอย่างไร การเข้าใจคุณลักษณะและความสามารถของบุคคลอาจสำคัญเท่าๆ กับการเข้าใจความต้องการของบุคคลนั้น

ภาพจาก STOCKADOBE.COM และ GETTY IMAGES

การหารือกับพระบิดาบนสวรรค์

ความเชื่อหลักประการหนึ่งของศาสนาเราคือพระบิดาบนสวรรค์ตรัสกับบุตรธิดาของพระองค์ (ดู หลักแห่งความเชื่อ 1:9) เมื่อเราได้รับงานมอบหมายใหม่ให้ปฏิบัติศาสนกิจต่อบางคน เราควรหารือกับพระบิดาบนสวรรค์ในการสวดอ้อนวอน ทูลขอให้เรามองเห็นและเข้าใจความต้องการตลอดจนคุณลักษณะและความสามารถของพวกเขา ขั้นตอนการหารือผ่านการสวดอ้อนวอนควรดำเนินต่อเนื่องตลอดงานมอบหมายให้เราปฏิบัติศาสนกิจ

บทความ "หลักธรรมของการปฏิบัติศาสนกิจ" มุ่งหมายจะช่วยให้เราฝึกดูแลกัน—มิใช่เพื่อแบ่งปันเป็นข่าวสารช่วงการเยี่ยมปฏิบัติศาสนกิจ เมื่อเรารู้จักคนที่เรารับใช้ พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงกระตุ้นเตือนให้เรารู้ว่าพวกเขาต้องการข่าวสารอะไรนอกเหนือจากการดูแลและความเห็นใจของเรา

2 การหารือกับบุคคลและครอบครัว

วิธีและเวลาที่เราใกล้ชิดบุคคลและครอบครัวที่เราได้รับเรียกให้รับใช้อาจแตกต่างตามสภาวการณ์ แต่การหารือกับบุคคลหรือครอบครัวนั้นโดยตรงจำเป็นต่อการสร้างความสัมพันธ์และเข้าใจความต้องการของพวกเขาตลอดจนวิธีที่พวกเขาต้องการให้ช่วย คำถามบางอย่างอาจต้องรอจนกว่าความสัมพันธ์แน่นแฟ้น แม้ไม่มีใครสร้างความสัมพันธ์เช่นนั้นได้ทันที แต่ลองทำดังนี้

- ตรวจสอบว่าพวกเขาชอบให้ติดต่อเมื่อใดและอย่างไร
- เรียนรู้เกี่ยวกับความสนใจและภูมิหลังของพวกเขา
- มาพร้อมข้อเสนอว่าท่านจะช่วยได้อย่างไรและขอข้อเสนอจากพวกเขา

ขณะที่เราสร้างความไว้วางใจ เราอาจสนทนาความต้องการของบุคคลหรือครอบครัว ถามคำถามตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์กระตุ้นเตือน[1] ตัวอย่างเช่น:

- พวกเขาประสบความท้าทายอะไรบ้าง
- ครอบครัวหรือบุคคลนั้นมีเป้าหมายอะไรบ้าง ตัวอย่างเช่น พวกเขาต้องการจัดสังสรรค์ในครอบครัวเป็นประจำมากขึ้น หรือพึ่งพาตนเองมากขึ้นหรือไม่
- เราจะช่วยพวกเขาเรื่องเป้าหมายและความท้าทายได้อย่างไร
- ศาสนพิธีพระกิตติคุณลำดับต่อไปที่พวกเขาต้องได้รับคืออะไร เราจะช่วยพวกเขาเตรียมได้อย่างไร

พึงจดจำว่าต้องเสนอความช่วยเหลือที่จำเพาะเจาะจง เช่น “สัปดาห์นี้เราจะนำอาหารมาให้คุณได้คืนไหน” ข้อเสนอที่คลุมเครืออย่างเช่น “บอกเรานะครับถ้ามีอะไรที่เราช่วยได้” ไม่เกิดประโยชน์แต่อย่างใด

3 การหารือกับคู่ของเรา

เพราะท่านกับคู่อาจไม่อยู่ด้วยกันทุกครั้งที่ท่านปฏิสัมพันธ์กับบุคคลหรือครอบครัว การประสานงานและหารือกันขณะท่านแสวงหาการดลใจด้วยกันจึงเป็นเรื่องสำคัญ ลองพิจารณาคำถามต่อไปนี้:

- ท่านจะสื่อสารกับคู่อย่างไรและบ่อยเพียงใด
- ท่านจะใช้ข้อดีของแต่ละฝ่ายปฏิบัติศาสนกิจตามความต้องการของบุคคลหรือครอบครัวได้อย่างไร
- ท่านได้เรียนรู้เรื่องใดบ้าง ท่านเคยมีประสบการณ์อะไรบ้าง และท่านได้รับการกระตุ้นเตือนอะไรบ้างตั้งแต่คราวที่แล้วที่ท่านพูดคุยกันเกี่ยวกับบุคคลหรือครอบครัว

4 การหารือกับคนอื่นๆ ที่ได้รับมอบหมาย

การพูดคุยเป็นครั้งคราวกับคนอื่นๆ ที่ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติศาสนกิจต่อบุคคลหรือครอบครัวเดียวกับท่านอาจเป็นเรื่องดี

การสร้างความสัมพันธ์เป็นส่วนสำคัญของการหารือกันเช่นกัน ดูบทความหลักธรรมของการปฏิบัติศาสนกิจเรื่อง “การสร้างความสัมพันธ์ที่มีความหมาย” ใน *เลียโฮนา* ฉบับเดือนสิงหาคม หน้า 6 ด้วย

สื่อสารเพื่อแก้ไขความท้าทาย

เอ็ลเดอร์ซี ฮอง (แซม) วองแห่งสาวกเจ็ดสิบประยุกต์ใช้เรื่องราวจาก มาระโก 2 กับสมัยของเราเพื่ออธิบายว่าการหารือกันทำให้คนสี่คนพบวิธีช่วยให้คนง่อยได้อยู่เบื้องพระพักตร์พระเยซูอย่างไร

“เรื่องอาจเกิดขึ้นทำนองนี้” เอ็ลเดอร์วองกล่าว “มีคนสี่คนกำลังทำงานมอบหมายจากอธิการให้ไปเยี่ยมชายคนหนึ่งที่ป่วยเป็นง่อยที่บ้านของเขา . . . ในสภาวอร์ดครั้งล่าสุด หลังจากหารือกันเกี่ยวกับความต้องการในวอร์ด อธิการให้งานมอบหมาย ‘ให้ช่วยเหลือ’ ทั้งสี่คนได้รับมอบหมายให้ไปช่วยชายคนนี้ . . .

“[เมื่อพวกเขามาถึงเรือนที่พระเยซูประทับ] ห้องแออัดมาก พวกเขาเข้าทางประตูไม่ได้ ข้าพเจ้าแน่ใจว่าพวกเขาคงพยายามทำทุกอย่างสุดความสามารถ แต่ก็ยังเข้าไปไม่ได้ . . . พวกเขาหารือกันว่าจะทำอย่างไรต่อไป—จะนำชายคนนี้ไปให้พระเยซูคริสต์รักษาได้อย่างไร . . . พวกเขาวางแผน—แผนไม่ง่าย แต่พวกเขาลงมือทำจริง

“. . . ‘พวกเขาจึงเจาะดาดฟ้าตรงที่พระองค์ประทับนั้น และเมื่อทำเป็นช่องแล้วพวกเขาก็หย่อนแคร่ที่คนง่อยนอนอยู่ลงไป’ (มาระโก 2:4) . . .

“. . . ‘เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นความเชื่อของพวกเขา พระองค์จึงตรัสกับคนง่อยว่า ลูกเอ๋ยบาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว’ (มาระโก 2:5)”[2]

คำเชื้อเชิญให้ปฏิบัติ

เอ็ลเดอร์ดีเทอร์ เอฟ. อุคท์ดอร์ฟแห่งโควรัมอัครสาวกสิบสองกระตุ้นให้ “ปรึกษาหารือกัน ใช้ทรัพยากรทุกอย่างที่มี แสวงหาการดลใจจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ ทูลถามการยืนยันจากพระเจ้า จากนั้นพับแขนเสื้อและออกไปทำงาน

“ข้าพเจ้าสัญญากับท่านว่า ถ้าท่านทำตามแบบแผนนี้ ท่านจะได้รับการนำทางที่เจาะจงแต่ละด้านไม่ว่าจะเป็นการจัดหา *สิ่งใด ให้ใคร เมื่อไร* และ *ที่ไหน* ในวิธีของพระเจ้า”[3] ■

อ้างอิง

1. ดู *สั่งสอนกิตติคุณของเรา: แนวทางการรับใช้งานเผยแผ่ศาสนา* (2004), 183.
2. ซี ฮอง (แซม) วอง, “ให้ความช่วยเหลืออย่างเป็นเอกภาพ,” *เลียโฮนา*, พ.ย. 2014, 14–15.
3. ดีเทอร์ เอฟ. อุคท์ดอร์ฟ “จัดหาให้ในวิธีของพระเจ้า,” *เลียโฮนา*, พ.ย. 2011, 71.

ดิฉันคิดว่าดิฉันจะเป็นตัวเอง

โดย จัตตา บาอัม บุสเช

หนังสือชุดนี้เน้นชีวิตของสตรีที่อุทิศตนและข่าวสารของพวกเธอ คัดลอกมาจากหนังสือ *At the Pulpit: 185 Years of Discourses by Latter-day Saint Women* (2017)

ดิฉันจำได้แม่นว่าต้องปรับตัวหลายเรื่องเมื่อเราไปอยู่ในรัฐยูทาห์ การเรียกครั้งแรกของดิฉันในวอร์ดคือรับใช้เป็นครูสมาคมสงเคราะห์ ดิฉันเฝ้าดูครูคนอื่นๆ อย่างใกล้ชิดและประทับใจมากกับการพยายามทำให้การสอนของพวกเธอสมบูรณ์แบบ แม้แต่ทรงผมและชุดที่สะอาดเรียบร้อยมากก็ยังแสดงให้เห็นว่าพวกเธอพยายามทำให้สมบูรณ์แบบ ดิฉันชื่นชมที่พวกเธอพูดภาษาอังกฤษได้คล่องแคล่วชัดเจนมาก ภาษาอังกฤษที่สื่อสารได้ไม่ดีของดิฉันจะเทียบกับพวกเธอและเป็นครูของพวกเธอได้อย่างไร ดิฉันปรารถนาจะเรียนรู้และดีใจที่ได้ยินว่าสเตคมีชั้นเรียนเตรียมสอนสำหรับครูสมาคมสงเคราะห์

เมื่อดิฉันเข้าร่วมการประชุมอบรมครั้งแรก ดิฉันมีความคาดหวังสูงมาก ดิฉันไม่พร้อมตอบคำถามเมื่อถูกถามว่าดิฉันจะใช้อะไรเป็นของประดับโต๊ะเมื่อสอนบทเรียน ดิฉันรู้สึกไร้ความสามารถเหลือเกิน! ดิฉันไม่ทราบว่าของประดับโต๊ะคืออะไรหรือจุดประสงค์ของสิ่งนั้นในการนำเสนอบทเรียนคืออะไร ความรู้สึกลบต่อตนเองเริ่มทำลายความเชื่อมั่นของดิฉัน . . .

ดิฉันยังคงรู้สึกด้อยขณะเฝ้าดูพี่น้องสตรีในวอร์ดและเห็นพวกเธอปลูกผักสวนครัวและบรรจุอาหารลงกระป๋อง พวกเธอวิ่งออกกำลังทุกวัน พวกเธอเย็บปักถักร้อยและต่อรองราคาเก่ง . . . พวกเธอนำอาหารเย็นไปให้คุณแม่มือใหม่และคนป่วยในละแวกบ้าน พวกเธอดูแลพ่อหรือแม่ที่แก่เฒ่า บางครั้งดูแลทั้งพ่อและแม่ . . . พวกเธอซื่อสัตย์ในการทำงานพระวิหาร และพวกเธอเขียนบันทึกส่วนตัวเป็นประจำ

ตัวอย่างของความสมบูรณ์แบบเหล่านั้นทำให้ดิฉันพยายามเป็นเหมือนพี่น้องสตรีของดิฉันมากขึ้น และรู้สึกผิดหวังในตัวเอง แม้กระทั่งรู้สึกผิดเมื่อดิฉันไม่ได้วิ่งทุกเช้า ไม่ได้อบขนมปังเอง ไม่ได้เย็บเสื้อผ้าใส่เอง หรือไม่ได้ไปมหาวิทยาลัย ดิฉันรู้สึกว่าต้องเป็นเหมือนสตรีที่ดิฉันอยู่ด้วย และดิฉันรู้สึกว่าดิฉันล้มเหลวเพราะไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับวิถีชีวิตของพวกเธอได้โดยง่าย

แต่คราวนี้ดิฉันได้ประโยชน์จากเรื่องราวของเด็กวัยหกขวบเมื่อญาติคนหนึ่งถามว่า “หนูอยากเป็นอะไร” เด็กคนนั้นตอบว่า “หนูคิดว่าหนูจะเป็นตัวเองค่ะ หนูเคยพยายามเป็นเหมือนคนนั้นคนนี้ แต่หนูล้มเหลวทุกครั้ง!” เหมือนเด็กคนนี้ หลังจากล้มเหลวหลายครั้งกับการเป็นเหมือน

เกี่ยวกับซิสเตอร์บุสเช

จัตตา บาอัม (เกิดปี 1935) เติบใหญ่ในเมืองดอร์ทมุนด์ เยอรมนี เธอแต่งงานกับเอนซิโอ บุสเชในปี 1955 และทั้งสองรับบัพติศมาวันที่ 19 มกราคมปี 1958 ในสระว่ายน้ำสาธารณะที่ดอร์ทมุนด์ ในเดือนตุลาคมปี 1977 พวกเขาเข้าร่วมการประชุมใหญ่ในเบอร์ลินเพื่อเอนซิโอซึ่งเป็นตัวแทนเขตของศาสนจักรจะได้แปลให้ประธานสเป็นเซอร์ ดับเบิลยู. คิมบัลล์ (1895–1985) เมื่อจบการประชุม ประธานคิมบัลล์พูดกับเอนซิโอเป็นการส่วนตัวและเรียกเขาให้รับใช้ในโควรัมแรกแห่งสาวกเจ็ดสิบ—ตำแหน่งเต็มเวลาที่จะเรียกร้องให้ครอบครัวบุสเชต้องย้าย

งานมอบหมายแรกของพวกเขาอยู่ในเมืองมิวนิก เยอรมนีที่เอนซิโอนำคณะเผยแผ่สองปี จากนั้นพวกเขาย้ายไปยูทาห์ในปี 1980 พวกเขาเดินทางเยอะมาก เยี่ยมเยียนสมาชิกศาสนจักรทั่วโลก และจัตตาพูดที่การประชุมใหญ่เขตกับสามีเธอ

เนื่องจากการอุทิศพระวิหารแฟรงก์เฟิร์ต เยอรมนีในปี 1987 พวกเขาจึงกลายเป็นประธานและภรรยาประธานพระวิหาร ซิสเตอร์บุสเชไม่เคยเป็นเจ้าหน้าที่พระวิหารมาก่อน ประธานกอร์ดอน บี. ฮิงค์ลีย์ (1910–2008) จึงแนะนำเธอที่การอบรมสัมมนาว่า “สิ่งสำคัญที่สุดคือมีความรัก รัก และรัก” เธอน้อมรับคำแนะนำของท่านอย่างจริงจัง เธอขอให้เจ้าหน้าที่พระวิหารทำให้คำแนะนำดังกล่าวมีความสำคัญสูงสุดในการช่วยให้ผู้เข้าพระวิหารรู้สึกถึงพระวิญญาณของพระผู้เป็นเจ้า

ข่าวสารนี้เป็นข้อความที่คัดลอกมาจากคำปราศรัยของซิสเตอร์บุสเชที่การประชุมใหญ่สตรีของมหาวิทยาลัยบริคัมยังก์ในปี 1989

คนอื่น ในที่สุดดิฉันเรียนรู้ว่าดิฉันควรเป็นตัวเอง แต่บ่อยครั้งไม่ง่ายเพราะเราปรารถนาจะเข้าพวก แข่งขันและสร้างความประทับใจ หรือแม้กระทั่งถูกชักนำให้เลียนแบบผู้อื่นและลดค่าภูมิหลังของเราเอง พรสวรรค์ของเราเอง ภาระและความท้าทายของเราเอง . . . ดิฉันต้องฝึกเอาชนะความรู้สึกวิตกกังวลว่าถ้าดิฉันไม่เหมือนพวกเขาแสดงว่าดิฉันไม่ดีเท่าพวกเขา

. . . เมื่อดิฉันพยายามเลียนแบบพี่น้องสตรีที่ยอดเยี่ยมขณะดิฉันสอนชั้นเรียนโดยใช้ของประดับโต๊ะชิ้นพิเศษและเทคนิคการสอนอื่นๆ ที่ดิฉันไม่คุ้นเคย ดิฉันล้มเหลวเพราะพระวิญญาณยังคงตรัสกับดิฉันเป็นภาษาเยอรมัน ไม่ใช่ภาษาอังกฤษ แต่เมื่อดิฉันคุกเข่าทูลขอความช่วยเหลือ ดิฉันเรียนรู้ว่าต้องพึ่งพระวิญญาณให้ทรงนำทางดิฉัน เชื่อมั่นในความรู้ที่ว่าดิฉันเป็นธิดาของพระผู้เป็นเจ้า ดิฉันต้องเรียนรู้และ *เชื่อ* ว่าดิฉันไม่จำเป็นต้องแข่งขันกับคนอื่นๆ เพื่อให้พระบิดาบนสวรรค์ทรงรักและยอมรับ

. . . เราไม่ควรพยายาม *ทำตาม* หรือ *คล้อยตาม* แต่ควรให้พระวิญญาณ *เปลี่ยน* เรา . . .

แรงกดดันมากมายผูกเราไว้กับโลก การมีความซื่อสัตย์ในใจปลดปล่อยให้เราค้นพบพระประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้าสำหรับชีวิตเรา . . .

. . . ถึงแม้เราจะหมกมุ่นกับการเผชิญความท้าทายประจำวันและโอกาสให้เติบโต แต่เราไม่สามารถดำเนินชีวิตได้แม้แต่วันเดียวหรือนาทีเดียวโดยไม่รับรู้ถึงพลังในตัวเรา ■

กรอบภาพจาก GETTY IMAGES

โดย เอ็ลเดอร์
เดวิด เอ. เบดนาร์
แห่งโควรัม
อัครสาวกสิบสอง

ประธานดัลลิน เอช. โอ๊คส์:

ทำตามวิธีของพระเจ้า

เมื่อประธานโอ๊คส์ทราบว่าพระเจ้าทรงประสงค์ให้ท่านทำสิ่งใด—ท่านจะทำ

หลังจากได้รับเรียกให้รับใช้เป็นสมาชิกโควรัมอัครสาวกสิบสองในเดือนเมษายน ค.ศ. 1984 เอ็ลเดอร์ดัลลิน เอช. โอ๊คส์ใคร่ครวญอย่างลึกซึ้งเกี่ยวกับบทบาทใหม่ของท่านและการเปลี่ยนแปลงอย่างเลี่ยงไม่ได้ที่จะเกิดขึ้นในชีวิตท่าน

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ขอให้เอ็ลเดอร์โอ๊คส์ละทิ้ง “แห” ส่วนตัวและงานอาชีพ (ดู มัทธิว 4:18–20) ในปี 1970 ท่านลาออกจากตำแหน่งอาจารย์ที่คณะนิติศาสตร์ของมหาวิทยาลัยแห่งชิคาโกเพื่อตอบรับคำเชื้อเชิญจากผู้นำศาสนจักรให้เป็นอธิการบดีมหาวิทยาลัยบริคัมยังก์ในโพรโว ยูทาห์ สหรัฐอเมริกา ท่านชอบสอน ทำงานวิจัย และปฏิสัมพันธ์กับนักศึกษานิติศาสตร์ในชิคาโกมาก แต่ท่านตอบรับคำขอให้รับใช้เป็นอธิการบดีคนที่แปดของบีวายยูด้วยศรัทธา

เอ็ลเดอร์โอ๊คส์ประสบสถานการณ์คล้ายกันในปี 1984 หลังจากเรียกท่านสู่โควรัมอัครสาวกสิบสองเมื่อท่านละทิ้งตำแหน่งและงานตุลาการศาลสูงสุดในรัฐยูทาห์ที่ท่านรัก แต่การเปลี่ยนแปลงนี้ต่างจากครั้งอื่น

ในปีคริสต์ศักราช 1970 เอ็ลเดอร์โอ๊คส์อาจจะคิดว่าท่านคงจะกลับไปทำงานอาชีพด้านกฎหมายหลังจากดำรงตำแหน่งที่บีวายยู ซึ่งอันที่จริงท่านกลับไปในท้ายที่สุด แต่การเรียกในปี 1984 แตกต่างเป็นพิเศษ—คำมั่นสัญญาว่าจะอุทิศถวายทั้งจิตวิญญาณและทั้งชีวิตแด่พระเจ้า ความสำคัญนิรันดร์และขอบข่ายทั่วโลกของความรับผิดชอบใหม่มีมากมายท่วมท้น

เอ็ลเดอร์โอ๊คส์พูดถึงความคิดในส่วนลึกของท่านเกี่ยวกับการเปลี่ยนผ่านครั้งสำคัญนี้ว่า

“ในช่วงทบทวนความรู้สึกนี้ ขณะตรึกตรองหนทางที่ข้าพเจ้าจะใช้ตลอดชีวิตที่เหลือ ข้าพเจ้าถามตนเองว่าข้าพเจ้าอยากเป็นอัครสาวกแบบใด ข้าพเจ้าอยากเป็นทนายความผู้ได้รับเรียกเป็นอัครสาวก หรือข้าพเจ้าอยากเป็นอัครสาวกที่เคยเป็นทนายความ

ข้าพเจ้าลงความเห็นว่าคำตอบของคำถามนี้ขึ้นอยู่กับว่าข้าพเจ้าอยากพยายามทำให้การเรียกของข้าพเจ้าเหมาะกับคุณสมบัติและประสบการณ์ส่วนตัว หรือข้าพเจ้าอยากยอมรับกระบวนการที่เจ็บปวดของการพยายามทำให้ตัวข้าพเจ้าเหมาะกับการเรียกของตน

“ข้าพเจ้าอยากพยายามทำการเรียกในวิธีของโลก หรือข้าพเจ้าอยากพยายามตั้งใจทำตามวิธีของพระเจ้า

“ข้าพเจ้าตัดสินใจว่าข้าพเจ้าอยากพยายามเปลี่ยนแปลงตนเองให้เหมาะสมกับการเรียกของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าพยายามบรรลุถึงคุณสมบัติและภูมิรู้ทางวิญญาณของอัครสาวกนั้นเป็นความท้าทายชั่วชีวิต”[1]

ดัลลินบุตรคนโตในบุตรสามคน (ซ้ายสุด) อายุเพียงเจ็ดขวบเมื่อบิดาถึงแก่กรรม ขณะเติบใหญ่ ท่านเรียนไวโอลินเพียงไม่กี่เดือน แต่ช่วยเหลือมารดาผู้เป็นม่ายของท่านเป็นเวลาหลายปี

พระคุณของพระเจ้าประสบการณ์ของชีวิตครอบครัวที่สนับสนุนคุณสมบัติและวินัยส่วนตัวที่พัฒนาผ่านการหมั่นศึกษาเรียนรู้ ทำงานหนัก และรับใช้ด้วยความรักได้เปิดทางให้ประธานโอ๊คส์ “ทำตามวิธีของพระเจ้า” และเป็นอัครสาวกผู้องอาจที่เคยเป็นทนายความ

ของประทานฝ่ายวิญญาณมากมายประจักษ์ชัดในชีวิตและการปฏิบัติศาสนกิจของประธานดัลลิน เอช. โอ๊คส์

ศรัทธาในพระผู้ช่วยให้รอด

ประธานโอ๊คส์ได้รับพรด้วยของประทานฝ่ายวิญญาณให้รู้โดยอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระบุตรของพระผู้เป็นเจ้า (ดู คพ. 46:13–14) ท่านสอนหลักคำสอนของพระผู้ช่วยให้รอดด้วยความชัดเจนและเป็นพยานถึงพระองค์ด้วยความเชื่อมั่น พระเจ้าทรงเป็นแสงสว่างในชีวิตทุกด้านของท่าน เมื่อดัลลิน เอช. โอ๊คส์รู้ว่าพระเจ้าทรงต้องการให้ท่านทำสิ่งใด—ท่านทำ

คำสอนของประธานโอ๊คส์ตลอดหลายปีมานี้ช่วยให้สมาชิกศาสนจักรเข้าใจถ่องแท้มากขึ้นเรื่องจุดประสงค์และความสำคัญของแผนแห่งความรอดของพระบิดา การชดใช้ของพระผู้ช่วยให้รอด สิทธิอำนาจและกุญแจฐานะปุโรหิต ศาสนพิธีศักดิ์สิทธิ์ของศีลระลึก ขั้นตอนของการไม่เพียง “ทำ” เท่านั้น แต่ “เป็น” ด้วย

ประธานโอ๊คส์กับจูน ภรรยาผู้ล่วงลับมีบุตรสาวสี่คนและบุตรชายสองคน (คนเล็กสุดเกิดหลังจากถ่ายภาพนี้)

ดัลลิน โอ๊คส์ทำงานเป็นโฆษกวิทยุและวิศวกรเครื่องส่งสัญญาณ ท่านพบจูนขณะเป็นโฆษกการแข่งขันบาสเกตบอลระดับมัธยมปลาย เมื่อครั้งเป็นนักศึกษาปีหนึ่ง พวกท่านแต่งงานกันในปี 1952

ความแตกต่างในชีวิตเราระหว่างดี ดีกว่า และดีที่สุด และหลักธรรมพระกิตติคุณอีกมากมาย วิธีเรียนพระกิตติคุณแบบเรียบง่ายตามลำดับขั้นตอนของท่านได้เสริมสร้างศรัทธาของวิสุทธิชนยุคสุดท้ายทั่วโลก

ความสุจริต

ประธานโอ๊คส์เป็นผู้มีความสุจริต ความเชื่อและความประพฤติของท่านมีฐานมั่นในหลักธรรมพระกิตติคุณ และท่านดำเนินชีวิตตามสิ่งที่ท่านเชื่อ ท่านไม่เคยเลือกความสะดวกสบายเพราะท่านตั้งใจว่าจะทำสิ่งที่ถูกต้อง แม้แนวทางของการปฏิบัติจะไม่ส่งเสริมชื่อเสียงส่วนตัวหรือมุมมองของท่านให้ก้าวหน้า ไม่มีทางลัดในชีวิตท่าน—ทำสิ่งที่ถูกต้องหรือไม่ทำเลย

ความสุจริตของท่านสะท้อนให้เห็นในความเต็มใจจะจัดการกับปัญหาและงานมอบหมายที่ท้าทายของท่าน และท่านทำเช่นนั้นอย่างเชี่ยวชาญ—วิธีของพระเจ้า ท่านสอนอย่างตรงไปตรงมาเกี่ยวกับหัวข้อต่างๆ เช่นการปกป้องครอบครัวแบบดั้งเดิม การรับมือกับการคุกคามเสรีภาพทางศาสนา การคุ้มครองเด็กจากบาปที่เห็นแก่ตัวของผู้ใหญ่ และการประณามความชั่วของสื่อลามกอนาจาร

ความสุภาพอ่อนน้อม

ผลสำเร็จโดยส่วนตัวและโดยอาชีพของประธานโอ๊คส์โดดเด่นเป็นพิเศษไม่ว่าจะใช้มาตรฐานใดวัด กระนั้นประธานโอ๊คส์ก็ยังแสดงความสุภาพอ่อนน้อมและความพร้อมทางวิญญาณที่จะรับการเรียนรู้ทั้งจากพระวิญญาณบริสุทธิ์และจากผู้มีพื้นเพและประสบการณ์หลากหลาย

ในการประชุมโควรัมครั้งหนึ่งของเราเอ็ลเดอร์โอ๊คส์แสดงความคิดเห็นหนักแน่นเกี่ยวกับแนวทางปฏิบัติที่ท่านเชื่อว่าควรดำเนินตาม เหตุผลที่ท่านแถลงชัดเจนน่าเชื่อ

ถือ และความรู้ของท่านเกี่ยวกับประเด็นนั้นครอบคลุมทั่วทุกด้าน ความคิดเห็นของท่านที่เห็นด้วยกับการปฏิบัตินั้นน่าสนใจ

ขณะที่เราหารือกัน สมาชิกโควรัมอัครสาวกท่านหนึ่งที่มีอาวุโสน้อยกว่ามากเห็นพ้องกับแนวทางปฏิบัติอันเรียบง่ายแต่ลังเลเรื่องจังหวะเวลาที่เสนอ เอ็ลเดอร์โอ๊คส์จะแย้งข้อกังวลนั้นด้วยการตอบว่า “ผมเชื่อว่าผมมีประสบการณ์กับเรื่องนี้มากกว่าคุณ” ก็ได้ แต่ท่านไม่ทำเช่นนั้น โดยไม่มีทีท่าร้อนตัวหรือขุ่นเคือง เอ็ลเดอร์โอ๊คส์ถามสมาชิกโควรัมท่านนั้นว่า “คุณจะกรุณาช่วยให้ผมเข้าใจ

ความลังเลของคุณเรื่องจังหวะเวลาได้ไหมครับ”

หลังจากตั้งใจฟังเพื่อนอัครสาวกท่านนั้นแล้ว เอ็ลเดอร์โอ๊คส์ไตร่ตรองอยู่ครู่หนึ่งแล้วพูดว่า “ประเด็นที่คุณยกขึ้นมาสำคัญครับ ผมไม่ได้พิจารณาเรื่องจังหวะเวลาของการปฏิบัตินี้ให้ถี่ถ้วนในแบบที่คุณพิจารณา และคุณโน้มน้าวให้ผมเชื่อว่าเราควรแก้ไขข้อเสนอตามที่เราได้รับรู้ในการสนทนาครั้งนี้”

เอ็ลเดอร์โอ๊คส์ฟังและเรียนรู้จากเพื่อนสมาชิกโควรัม จากนั้นเดินด้วยความสุภาพอ่อนน้อมแห่งพระวิญญาณของพระเจ้า (ดู คพ. 19:23) เพื่อทำให้เกิดผลสมปรารถนาสำหรับดัลลิน เอช. โอ๊คส์ ปัญหาไม่เกี่ยวกับสิ่งที่ท่านต้องการ แต่เกี่ยวกับสิ่งที่พระเจ้าทรงประสงค์และเกี่ยวกับการทำตามวิธีของพระองค์เสมอ

การเล็งเห็น

ประธานโอ๊คส์ได้รับพรด้วยของประทานฝ่ายวิญญาณแห่งการเล็งเห็นและความสามารถในการรับรู้ผลระยะยาวของข้อเสนอการตัดสินใจ และการปฏิบัติเช่นกัน ความสามารถดังกล่าวแสดงให้เห็นในคำถามที่ท่านมักจะถามตนเองและคนอื่นๆ บ่อยครั้งว่า “นั่นจะนำไปทางใด”[2] คนๆ หนึ่งไม่สามารถพูดหรือหารือในสภากับประธานโอ๊คส์โดยไม่รับรู้ทันทีว่าความสามารถดังกล่าวนี้มีประโยชน์ต่อบุคคลและครอบครัวนับไม่ถ้วนและต่อทั้งศาสนจักรในช่วงชีวิตการรับใช้พระเจ้าของท่าน

คืนหนึ่งในฤดูร้อน ปี 1970 ประธานโอ๊คส์ประสบเหตุน่าหวาดหวั่นเมื่อท่านเผชิญหน้ากับโจรพกอาวุธทางตอนใต้ของชิคาโกขณะกลับไปขึ้นรถของท่านที่จอดอยู่ จูนภรรยาท่านรอท่านอยู่ในรถ

“ส่งเงินมา” คนจี้ชิงทรัพย์สั่ง

“ผมไม่มีเงิน” บราเดอร์โอ๊คส์ตอบพลางเอากระเป๋าเปล่าให้เขาดู

“เอากุญแจรถมา” เขาสั่ง กุญแจถูกล็อคอยู่ในรถกับซิสเตอร์โอ๊คส์ “บอกเธอเปิดประตู” โจรยืนกราน บราเดอร์โอ๊คส์บอกไม่เปิด

โจรขู่ว่า “เปิดสิ ไม่งั้นผมจะฆ่าคุณ”

บราเดอร์โอ๊คส์ตอบหนักแน่นว่า “ผมจะไม่เปิด”

ขณะโจรสั่งและขู่ซ้ำ บราเดอร์โอ๊คส์มองเห็นจังหวะที่ท่านจะแย่งปืนจากมือชายหนุ่มคนนั้น ดังที่ประธานโอ๊คส์เล่าเรื่องนี้ในข่าวสารการประชุมใหญ่สามัญปี 1992

“ตอนที่ข้าพเจ้าขยับตัว ข้าพเจ้ามีประสบการณ์พิเศษ ข้าพเจ้าไม่เห็นหรือไม่ได้ยินอะไรเลย แต่ข้าพเจ้า รู้บางอย่าง ข้าพเจ้ารู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นถ้าข้าพเจ้าแย่งปืนมาได้ เราจะต่อสู้กัน และข้าพเจ้าจะเอาปืนจ่อหน้าอกของเขา ข้าพเจ้าจะยิง และเขา

ค.ศ. 1932: เกิดในเมืองโพรโว รัฐยูทาห์ สหรัฐอเมริกา

ค.ศ. 1949: เข้าร่วมกับกองกำลังป้องกันชาติของยูทาห์หนึ่งปีก่อนสงครามเกาหลี

ค.ศ. 1952: แต่งงานกับจูน ดิกซัน ในพระวิหารซอลท์เลค

ค.ศ. 1954: สำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัยบริคัมยังก์ระดับปริญญาตรีสาขาบัญชี

ค.ศ. 1957: สำเร็จการศึกษาจากคณะนิติศาสตร์มหาวิทยาลัยแห่งชิคาโก

ค.ศ. 1957–1958: เป็นเสมียนของเอิร์ล วอร์เร็นประธานศาลสูงสุดของสหรัฐ

ค.ศ. 1958–1961: ว่าความในเมืองชิคาโก รัฐอิลลินอยส์ สหรัฐอเมริกา

ค.ศ. 1961—1970: สอนวิชากฎหมายที่คณะนิติศาสตร์มหาวิทยาลัยแห่งชิคาโก

ค.ศ. 1971–1980: เป็นอธิการบดีของมหาวิทยาลัยบริคัมยังก์

ค.ศ. 1980–1984: เป็นตุลาการศาลสูงสุดยูทาห์

ค.ศ. 1984: ได้รับเรียกสู่โควรัมอัครสาวกสิบสอง

ค.ศ. 1998: จูน ดิกซัน โอ๊คส์มารดาของบุตรหกคนถึงแก่กรรม

ค.ศ. 2000: แต่งงานกับคริสเต็น เอ็ม. แม็คแมนในพระวิหารซอลท์เลค

ค.ศ. 2002–2004: รับใช้เป็นประธานภาคในฟิลิปปินส์

ค.ศ. 2018: ได้รับเรียกเป็นที่ปรึกษาที่หนึ่งในฝ่ายประธานสูงสุด

จะตาย ข้าพเจ้าเข้าใจเช่นกันว่าข้าพเจ้าต้องไม่ให้เลือดของชายคนนั้นทำให้ข้าพเจ้ามีตราบาปไปตลอดชีวิต”[3]

ปรากฏการณ์อันน่าอัศจรรย์เกี่ยวกับของประทานแห่งการเล็งเห็นทำให้ประธานโอ๊คส์สามารถแก้ไขการเผชิญหน้าและช่วยชีวิตท่านเองตลอดจนชีวิตของโจรวัยหนุ่มคนนั้นไว้ได้

เมื่อเร็วๆ นี้ ในการประชุมของสภาบริหารผู้สอนศาสนา ซึ่งเอ็ลเดอร์โอ๊คส์เป็นประธานสภา เราหารือกันเรื่องข้อเสนอเกี่ยวกับผู้สอนศาสนาที่กำลังรับใช้ในภาคหนึ่งของโลก หลังจากสมาชิกสภาทุกคนแสดงความเห็นเรื่องนี้ เอ็ลเดอร์โอ๊คส์ถามคำถามหลายข้อและสรุปสิ่งที่ได้เรียนรู้ จากนั้นท่านกล่าวว่า “ผมรู้สึกว่าเราจะยังไม่หาข้อยุติในเรื่องนี้ เราควรรอพระเจ้าและไม่ตัดสินใจขั้นสุดท้ายในตอนนี้”

เหตุการณ์ในช่วงสองสามเดือนต่อมาเน้นให้เห็นการตัดสินใจที่ส่งผลให้ต้องรอการตัดสินใจคราวนั้น สภาที่ดำเนินการภายใต้การนำด้วยการดลใจของเอ็ลเดอร์โอ๊คส์ได้รับพรให้ตัดสินใจถูกต้องในวลาที่ถูกต้อง และในวิธีของพระเจ้าเพื่อคุ้มครองผู้สอนศาสนาและทำให้งานของพระเจ้าเจริญก้าวหน้า

อารมณ์ขันและความเมตตา

ประธานโอ๊คส์มีอารมณ์ขันที่น่าชื่นชม ตัวอย่างเช่น เมื่อสมาชิกโควรัมอัครสาวกทุกท่านรับประทานอาหารกลางวันเสร็จ อัครสาวกท่านหนึ่งบอกว่าลำบากแน่ถ้าง่วงช่วงบ่ายหลังจากอิ่มหนำกับอาหารรสเลิศ ประธานโอ๊คส์ยิ้มกว้างและตอบว่า “ลำบากแน่ถ้าคุณหาที่นอนดีๆ ไม่ได้”

ท่านมักจะล้อเล่นขำๆ กับตัวเองและศีรษะล้านของท่าน แต่ท่านสามารถเป็นผู้แก้ต่างที่ดีให้คนที่มีผมน้อยเช่นกัน ท่านประกาศบ่อยครั้งว่า “พระเจ้าทรงสร้างศีรษะมากมายและศีรษะที่ไม่ค่อยสวยพระองค์ทรงคลุมไว้ด้วยผม”

ความอบอุ่นและไหวพริบของท่านทำให้ท่านเป็นคนน่ารัก ท่านถนอมน้ำใจผู้อื่นและมีเมตตาเสมอ ผู้คนมักแสดงความเห็นหลังจากอยู่กับประธานโอ๊คส์ว่าพวกเขารักวิธีที่ท่านทำให้พวกเขารู้สึกสบายใจเพราะอารมณ์ขันของท่าน ความรักที่จริงใจของท่าน และท่าทีห่วงใยของท่าน

อิทธิพลของสตรีที่ชอบธรรม

ในด้านความสำเร็จและเกียรติคุณทั้งหมดเกี่ยวกับชีวิตอันน่าทึ่งของประธานโอ๊คส์ ท่านเป็นคนแรกที่ยอมรับอิทธิพลลึกซึ้งของสตรีที่ชอบธรรมสามคนในชีวิตท่าน ได้แก่ สเตลลา แฮร์ริส โอ๊คส์, จูน ดิกซัน โอ๊คส์ และคริสเต็น เอ็ม. แม็คเมน โอ๊คส์

ดัลลิน โอ๊คส์อายุเจ็ดขวบเมื่อลอยด์ อี. โอ๊คส์อายุรแพทย์ผู้เป็นบิดาท่านถึงแก่กรรมจากวัณโรคเมื่ออายุเพียง 36 ปี เขาถูกฝังในวันครบรอบการแต่งงานปีที่ 11 กับสเตลลา แฮร์ริส โอ๊คส์มารดาของประธานโอ๊คส์ เธอครองความเป็นโสดตลอดชีวิตที่เหลือและเลี้ยงดูบุตรสามคน

“ข้าพเจ้าได้รับพรที่มีคุณแม่สุดวิเศษ” ประธานโอ๊คส์กล่าว “เธอเป็นหนึ่งในสตรีที่มีคุณธรรมสูงผู้มีชีวิตอยู่ในยุคสุดท้าย”[4]

ประธานโอ๊คส์พบจูน ดิกซันขณะท่านเป็นนักศึกษาปีหนึ่งที่บีวายยู ท่านทั้งสองแต่งงานกันในปี 1952 และได้รับ

พรให้มีบุตรหกคน “ข้าพเจ้าไม่ได้ทำตัวดีสม่ำเสมอจนกระทั่งจูนเข้ามาในชีวิตข้าพเจ้า” ประธานโอ๊คส์กล่าว “ข้าพเจ้าเชื่อว่าความสำเร็จมากมายของข้าพเจ้าเป็นเพราะเธอ”[5] วันที่ 21 กรกฎาคม ค.ศ 1998 จูนถึงแก่กรรมด้วยโรคมะเร็ง

จูนกับดัลลินเคยคุยกันเกี่ยวกับอนาคตของครอบครัวก่อนเธอจะจากไป พวกท่านเห็นตรงกันว่าการแต่งงานใหม่จะเป็นพรต่อท่านและครอบครัวของพวกท่าน วันที่ 25 สิงหาคม ค.ศ. 2000 เอ็ลเดอร์โอ๊คส์แต่งงานกับคริสเต็น เอ็ม. แม็คเมน

คริสเต็น โอ๊คส์พูดถึงชีวิตของเธอกับประธานโอ๊คส์ด้วยประโยคหนึ่งว่า “เราเป็นหนึ่งเดียวกันในงานของพระเจ้าและงานได้เทพรนับไม่ถ้วนลงมาให้เรา” เธอจัดชุมนุม

ภาพถ่ายกับสมาชิกในเอเชียจาก DESERET NEWS; ภาพถ่ายกับคริสต์มาสกรรยากาศ ROOTSTECH โดย เจฟฟรีย์ดี. ออลเรด, DESERET NEWS

ครอบครัวบ่อยเท่าที่จะทำได้เพราะนั่นทำให้ทุกคนในครอบครัวมีความสุข จูนเป็นส่วนหนึ่งของการสนทนาเสมอ

เมื่อประธานโอ๊คส์สอนและเป็นพยานเกี่ยวกับความจริงใน “ครอบครัว: ถ้อยแถลงต่อโลก” ท่านรู้ความสำคัญของการเป็นสามีและบิดาจากประสบการณ์ของท่านเอง ท่านเรียนรู้บทเรียนสำคัญๆ มากมายเกี่ยวกับความรับผิดชอบที่สามีและภรรยามีร่วมกัน “รักและดูแลกัน รวมทั้งรักและดูแลบุตรธิดาของตน”—และ “ในความรับผิดชอบอันศักดิ์สิทธิ์เหล่านี้ [สามีและ] บิดาและ [ภรรยาและ] มารดามีหน้าที่ช่วยเหลือกันในฐานะเป็นหุ้นส่วนเท่าๆ กัน”[6] ประธานโอ๊คส์ดำเนินชีวิตครอบครัวตามวิธีของพระเจ้าเสมอและสุดความสามารถของท่าน

ทราบกันว่าประธานโอ๊คส์เป็นคนที่ผู้อื่นรู้สึกว่าท่านห่วงใยพวกเขา ท่านเดินทางไปทั่วโลกเพื่อปฏิบัติศาสนกิจและแบ่งปันพระกิตติคุณ

ซ้าย: ท่านกับคริสเต็น ภรรยาคนปัจจุบันพูดเรื่องการสร้างความสัมพันธ์ในครอบครัวที่การประชุมประวัติครอบครัว RootsTECH 2018

การอุทิศตนชั่วชีวิต

วันที่ 6 เมษายน ค.ศ. 2018 ประธานรัสเซลล์ เอ็ม. เนลสันได้รับการสนับสนุนเป็นประธานศาสนจักรของพระเยซูคริสต์แห่งวิสุทธิชนยุคสุดท้ายโดยมีดัลลิน เอช. โอ๊คส์เป็นที่ปรึกษาที่หนึ่งในฝ่ายประธานสูงสุด และประธานเฮนรีย์ บี. อายริงก์เป็นที่ปรึกษาที่สอง

ประธานโอ๊คส์รับงานมอบหมายใหม่นี้ในโควรัมควบคุมของศาสนจักรของพระเยซูคริสต์แห่งวิสุทธิชนยุคสุดท้ายเช่นกัน “การอุทิศตนอย่างสงบและแน่วแน่ชั่วชีวิต”[7]—ชีวิตที่ทุ่มเทให้พระผู้ช่วยให้รอดและศาสนจักรที่ได้รับการฟื้นฟูของพระองค์ การเป็นสานุศิษย์ของประธานโอ๊คส์ คำสอนอันเปี่ยมด้วยพลังและความเสมอต้นเสมอปลายในแบบอย่างอันชอบธรรมของท่านจะส่งผลดีต่อคนทั่วโลกและช่วยพวกเขาในการทำตามวิธีของพระเจ้า ■

อ้างอิง

1. ดัลลิน เอช. โอ๊คส์, *The Lord's Way* (1991), 7.
2. ดู ดัลลิน เอช. โอ๊คส์, “Where Will It Lead?” (การให้ข้อคิดทางวิญญาณที่มหาวิทยาลัยบริคัมยังก์ 9 พ.ย. 2004), speeches.byu.edu
3. ดัลลิน เอช. โอ๊คส์, “Bible Stories and Personal Protection,” *Liahona,* Nov. 1992, 39–40.
4. ดอน แอล. เซียร์ลา, “Elder Dallin H. Oaks: 'It Begins by Following the Other Apostles,'” *Ensign,* June 1984, 14.
5. ดัลลิน เอช. โอ๊คส์, “The Student Body and the President” (Brigham Young University devotional, Sept. 9, 1975), 6, speeches.byu.edu.
6. “ครอบครัว: ถ้อยแถลงต่อโลก,” *เลียโฮนา,* พ.ค. 2017, 145.
7. ดู ดัลลิน เอช. โอ๊คส์, “The Dedication of a Lifetime” (Church Educational System fireside for young adults, May 1, 2005), 2, broadcasts.lds.org.

โดย เอ็ลเดอร์ เจฟฟรีย์ อาร์. ฮอลแลนด์
แห่งโควรัมอัครสาวกสิบสอง

ประธานเฮนรีย์ บี. อายริงก์:

สติปัญญาเลิศ อ่อนน้อมถ่อมตนเหมือนเด็ก

ชีวิตและอุปนิสัยหลายแง่มุมของประธานเฮนรีย์ บี. อายริงก์ บริสุทธิ์และบางครั้งไม่ธรรมดา

บุตรชายคนหนึ่งของประธานเฮนรีย์ บี. อายริงก์กล่าวเมื่อเร็วๆ นี้ว่า “เราพูดถึงคุณพ่อได้สองคำคือ เจตนาบริสุทธิ์” แน่นอนว่าทุกคนที่เคยพบที่ปรึกษาที่สองคนใหม่ท่านนี้ของประธานรัสเซลล์ เอ็ม. เนลสัน เฝ้าดูท่านปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น หรือได้ยินท่านกล่าวโอวาทล้วนเห็นพ้องต้องกัน ดูเหมือนว่ามิติหลากหลายอย่างน่าทึ่งของชีวิตฮัล อายริงก์ (เท่าที่ครอบครัวและเพื่อนๆ ทราบมาตลอด) เป็นปรากฏการณ์อันยาวนานของคุณธรรมที่บริสุทธิ์อย่างยิ่ง เป็นการพิสูจน์ให้เห็น “เจตนาบริสุทธิ์” อย่างต่อเนื่องทั้งในคำพูดและการกระทำดังที่พระผู้เป็นเจ้าทรงประสงค์ให้บุตรธิดาของพระองค์เป็น

วิธีการที่ประธานอายริงก์บรรลุเป้าหมายนั้นชัดเจนและไม่ซับซ้อนเท่าๆ กับตัวงาน—อีกทั้งความท้าทายก็ไม่น้อยกว่ากัน! จากวัยเด็กจนถึงช่วงวัย 80 ปี ฮัลพยายามเป็นคนถูกต้องต่อพระพักตร์พระผู้เป็นเจ้าโดยตั้งใจแสวงหา—และไม่ยอมทำหากไม่ได้รับ—การนำทางจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ ความเป็นเพื่อนจากสวรรค์ที่ท่านจะอ้างถึงในการสนทนาแทบทุกครั้ง ในการตัดสินใจด้านบริหารทุกครั้ง หรือในการประกาศต่อสาธารณชนทุกครั้งของท่าน การชื่นชมความเป็นเพื่อนของพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นหนทางนำเฮนรีย์ บี. อายริงก์ไปสู่จุดหมายซีเลสเชียลที่ครอบคลุมทั้งหมด ประจักษ์ชัดถึงความอ่อนน้อมถ่อมตนเหมือนเด็กของท่านอย่างแท้จริง เป็นหลักฐานยืนยันความบริสุทธิ์อย่างยิ่งทางวิญญาณของท่าน

น่าประหลาดใจที่สถานการณ์อันไม่ธรรมดามากมายในชีวิตท่านทำให้ความบริสุทธิ์ของชีวิตท่านโดดเด่นยิ่งขึ้น ฮัลเกิดและมีชื่อตามนักเคมีที่เข้าชิงรางวัลโนเบล ท่านพยายามเรียนฟิสิกส์และเคมีแต่เลือกธุรกิจเป็นอาชีพหลัก ซึ่งแตกต่างมากจากสิ่งที่คนในครอบครัวอายริงก์จะเลือกทำ แม้ท่านจะร่ำรวยมาก แต่ท่านกับเคธลีนภรรยาเลือกใช้ชีวิต

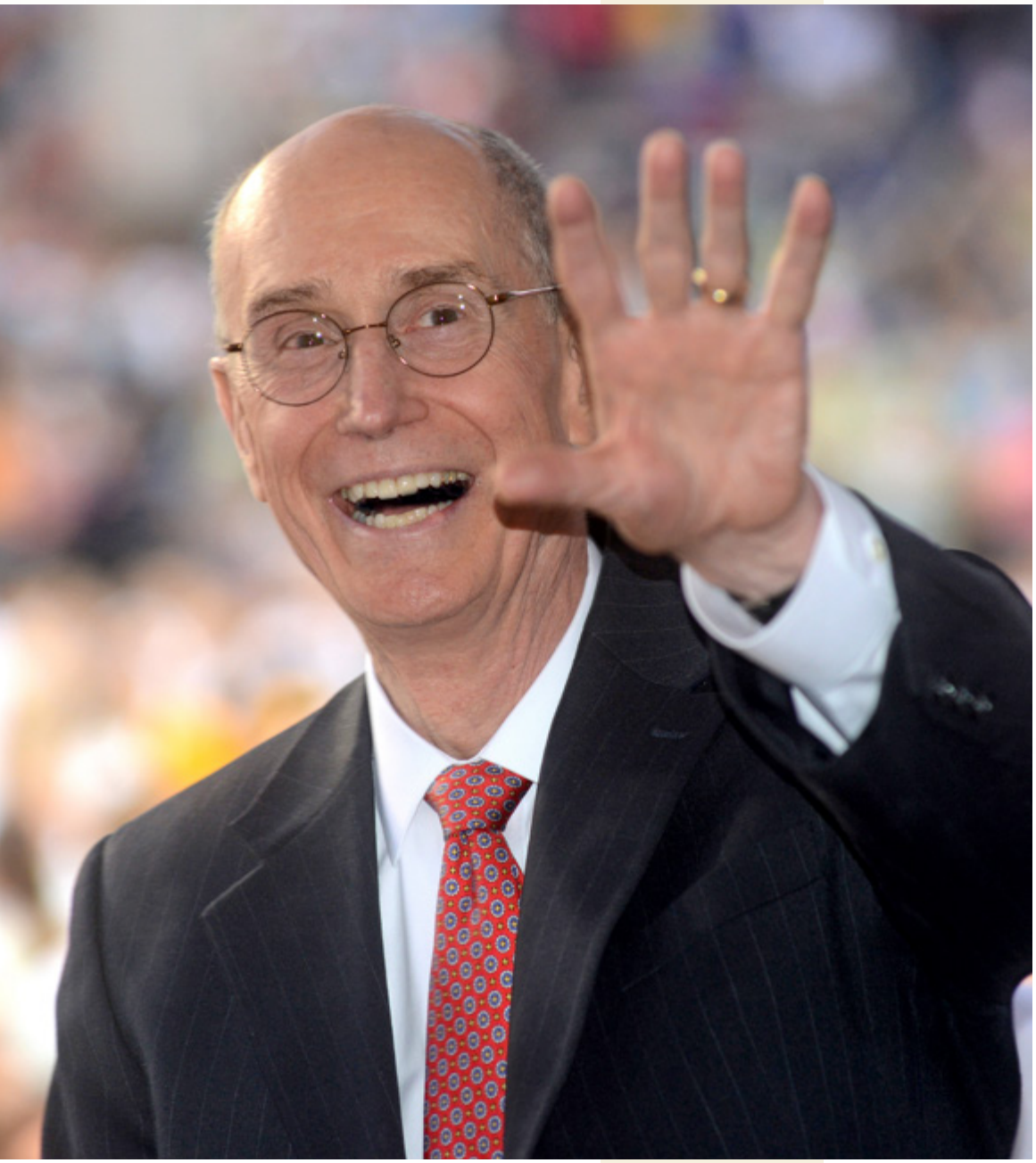

ซ้าย: เติบใหญ่ในรัฐนิวเจอร์ซีย์ สหรัฐอเมริกา เด็กชายเฮนรีย์ (นั่งข้างมารดา) ได้รับประจักษ์พยาน แม้จะมีสมาชิกศาสนจักรมาประชุมไม่กี่คน เมื่ออายุ 13 ปี ท่านกับครอบครัวย้ายไปรัฐยูทาห์เพราะบิดาท่านรับตำแหน่งที่มหาวิทยาลัยแห่งยูทาห์ เฮนรีย์เล่นบาสเกตบอลให้โรงเรียนมัธยมปลายอีสต์ในซอลท์เลกซิตี้

แต่งงานแบบเรียบง่ายและมัธยัสถ์—บางครั้งก็แทบจะเรียกได้ว่าประหยัดมาก (บุตรของพวกท่านเล่าพลางหัวเราะพลาง) ท่านได้รับการศึกษาด้านอาชีพที่มหาวิทยาลัยชั้นนำแห่งหนึ่งของสหรัฐ ดำรงตำแหน่งศาสตราจารย์เต็มเวลาที่มหาวิทยาลัยอีกแห่งหนึ่ง และเป็นอาจารย์พิเศษที่มหาวิทยาลัยแห่งที่สาม คนที่อายุค่อนข้างน้อยเท่ากับฮัลไม่มีใครสามารถปีนบันไดการศึกษาได้เท่านี้ แต่ท่านทิ้งความสำคัญด้านวิชาการและความมั่นคงด้านอาชีพมาเป็นอธิการบดีของวิทยาลัยที่ไม่มีชื่อเสียงสองปี (อย่างน้อยเพื่อนทุกคนของท่านที่ฮาร์วาร์ด สแตนฟอร์ด และเอ็มไอทีก็ไม่รู้จัก) สถานศึกษาที่ท่านไม่เคยไปเยือนมาก่อน—วิทยาลัยริคส์—ในเมืองที่ท่านไม่สามารถบอกที่ตั้งกับใครๆ ได้

—เร็กซ์เบิร์ก รัฐไอดาโฮ สหรัฐอเมริกา

ความบริสุทธิ์และบุคคลที่ไม่ธรรมดาประธานอายริงก์มีสติปัญญาปราดเปรื่องเกินคนธรรมดาทั่วไป ท่านไม่ยอมพึ่งพาพรสวรรค์หรือความฉลาดหลักแหลมของท่านทำการตัดสินใจในเรื่องที่มีผลทางวิญญาณ ท่านองอาจกล้าหาญเกินระดับสูงสุดของคำนั้นและเข้มแข็งเกินนิยามทั่วไปของความเข้มแข็ง ประธานเอ็ม. รัสเซลล์ บัลลาร์ด (และบุตรของประธานอายริงก์เอง) กล่าวว่าท่านจะไม่ “ด่วนตัดสินใจหรือเลือกแนวทางปฏิบัติโดยไม่ใส่ใจ ท่านจะไม่ทำสิ่งใดที่จะทำให้ศาสนจักรหรือคนที่ท่านรับผิดชอบต้องเสี่ยงอันตราย”[1]

ตัวอย่างสุดท้ายของความบริสุทธิ์และความไม่ธรรมดาตรงกลางใจของเฮนรีย์ บี. อายริงก์ สรุปได้เป็นความสุจริตของชายที่น่าทึ่งคนนี้

ครั้งหนึ่งประธานอายริงก์ต้องจัดเตรียมศีลระลึกให้คนกลุ่มหนึ่งที่ไม่สามารถเข้าร่วมการประชุมศีลระลึกวอร์ดตามปกติได้ ก่อนทำเช่นนั้น ท่านได้โทรศัพท์ค่อนข้างด่วนไปหาอธิการวอร์ดหลายครั้งเพื่อขออนุญาต แน่นอนว่าอธิการยอมให้ท่านทำตามคำขอ

ข้าพเจ้าเล่าเหตุการณ์นี้เพราะมีจุดประสงค์บทเรียนชัดเจนสำหรับทุกคนโดยแท้ คนที่

ค.ศ. 1933: เกิดในเมืองพรินซ์ตัน รัฐนิวเจอร์ซีย์ สหรัฐอเมริกา

ค.ศ. 1955: สำเร็จปริญญาตรีสาขาฟิสิกส์จากมหาวิทยาลัยแห่งยูทาห์

ค.ศ. 1959, 1963: ได้รับปริญญาโทสาขาบริหารธุรกิจและปริญญาเอกสาขาบริหารธุรกิจจากมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด

ค.ศ. 1962: แต่งงานกับเคธลีน จอห์นสันในพระวิหารโลแกน ยูทาห์

ค.ศ. 1962–1971: เป็นอาจารย์สอนบัณฑิตวิทยาลัยธุรกิจที่มหาวิทยาลัยสแตนฟอร์ดในรัฐแคลิฟอร์เนีย สหรัฐอเมริกา

ค.ศ. 1971–1977: เป็นอธิการบดีของวิทยาลัยริคส์

ค.ศ. 1980–1985: รับใช้เป็นกรรมาธิการด้านการศึกษาของศาสนจักร

ค.ศ. 1985: ได้รับเรียกเป็นที่ปรึกษาที่หนึ่งในฝ่ายอธิการควบคุม

ค.ศ. 1992: ได้รับเรียกสู่โควรัมที่หนึ่งแห่งสาวกเจ็ดสิบ

ค.ศ. 1992–2005: รับใช้เป็นกรรมาธิการด้านการศึกษาของศาสนจักร

ค.ศ. 1995: ได้รับเรียกสู่โควรัมอัครสาวกสิบสอง

ค.ศ. 2007: ได้รับเรียกเป็นที่ปรึกษาที่สองในฝ่ายประธานสูงสุด

ค.ศ. 2008: ได้รับเรียกเป็นที่ปรึกษาที่หนึ่งในฝ่ายประธานสูงสุด

ค.ศ. 2018: ได้รับเรียกเป็นที่ปรึกษาที่สองในฝ่ายประธานสูงสุด

ขออนุญาตเป็นสมาชิกในฝ่ายประธานสูงสุดของศาสนจักร เป็นอัครสาวกที่ได้รับแต่งตั้ง ผู้ถือกุญแจฐานะปุโรหิตที่มนุษย์คนหนึ่งสามารถถือได้บนโลกนี้ เป็นคนที่สามารถให้คำแนะนำแก่ผู้นำฐานะปุโรหิตทุกคนของวอร์ดและสเตคในศาสนจักร รวมทั้งอธิการวอร์ดของท่านเองในเมืองเบาน์ทิฟูล รัฐยูทาห์ สหรัฐอเมริกา เป็นคนที่สามารถวางกุญแจของท่านซ้อนทับกุญแจของผู้นำในท้องที่และเมื่อขอให้เจ้าหน้าที่ควบคุมของศาสนจักรทำเช่นนั้นบ่อยๆ แต่ด้วยความบริสุทธิ์ใจอันเป็นลักษณะเด่นของทุกสิ่งที่ท่านทำและความไม่ธรรมดาที่ใช่ว่าทุกคนจะพร้อมแสดงให้เห็น ประธานเฮนรีย์ บี. อายริงก์ทำตามระเบียบที่วางไว้ให้สมาชิกทุกคนของศาสนจักรทุกแห่งในโลกอย่างเคร่งครัด ขอร้องผู้ได้รับการเจิมจากพระเจ้าอย่างนอบน้อม ยอมรับคำแนะนำและทำตามการตัดสินใจของผู้นำในท้องที่ของท่าน

รากฐานแห่งศรัทธาของท่าน

ความมั่งคั่งทางวิญญาณและความบริสุทธิ์โปร่งใสในศรัทธาของประธานอายริงก์เริ่มต้นแต่เยาว์วัย ท่านเป็นบุตรของเฮนรีย์และมิลเดรด เบนเนียน อายริงก์ เกิดวันที่ 31 พฤษภาคม ค.ศ. 1933 ขณะเฮนรีย์ ซีเนียร์เป็นศาสตราจารย์ผู้มีชื่อเสียงระดับโลกที่มหาวิทยาลัยพรินซ์ตัน ฮัลได้รับการเลี้ยงดูในภูมิภาคซึ่งมีสมาชิกศาสนจักรน้อยมากจนครอบครัวอายริงก์ต้องจัดการประชุมวันสะบาโตในบ้านของพวกท่าน ประธานอายริงก์พูดติดตลกในเวลาต่อมาว่าท่านกับฮาร์เด็นน้องชายเป็นปฐมวัยทั้งหมดของสาขา และเท็ดพี่ชายเป็นเยาวชนชายคนเดียวในสาขา มิลเดรดมารดาของพวกท่านเป็นผู้เล่นเปียโนและผู้นำเพลง ท่านจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าเธอทำทั้งสองหน้าที่อย่างไร

การไม่สามารถนมัสการกับวอร์ดใหญ่ไม่ได้ขัดขวางฮัลจากการเริ่มได้รับประจักษ์พยาน “ข้าพเจ้าเรียนรู้เวลานั้น” ท่านกล่าว “ว่าศาสนจักรไม่ใช่อาคาร ศาสนจักรไม่ใช่คนจำนวนมาก ข้าพเจ้ารู้สึกใกล้ชิดพระบิดาบนสวรรค์และรู้ [แม้หลังจากนั้น] ว่าศาสนจักรของพระเยซูคริสต์แห่งวิสุทธิชนยุคสุดท้ายเป็นศาสนจักรของพระองค์ แม้ว่าสาขาเล็กๆ ของเราจะประชุมกันในห้องรับประทานอาหารก็ตาม”

เมื่อฮัลอายุ 13 ปี บิดาท่านรับตำแหน่งสำคัญที่มหาวิทยาลัยแห่งยูทาห์ เฮนรีย์ผู้บุตรเรียนเซมินารีเช้าตรู่และมีความสุขพอสมควรกับการเล่นในทีมบาสเกตบอลของโรงเรียนมัธยมปลาย แต่ท่านยอมรับว่าท่านไม่มีเพื่อนสนิทเลย

วันหนึ่งขณะรู้สึกสงสารตัวเอง ท่านได้รับการกระตุ้นเตือนที่เปลี่ยนชีวิตท่าน ท่านรู้สึกว่านั่นเป็นการเตือนจากพระผู้เป็นเจ้า “สักวันหนึ่ง เมื่อเจ้ารู้ว่าเจ้าเป็นใครจริงๆ เจ้าจะเสียใจที่ไม่ได้ใช้เวลาดีกว่านี้” ท่านตอบรับการกระตุ้นเตือนนั้นโดยอ่านพระคัมภีร์มอรมอนหลายครั้ง

สมัยเป็นวัยรุ่น ท่านรู้สึกได้รับการนำทางเช่นกันจากหนังสือ *Gospel Ideals* ของประธานเดวิด โอ. แมคเคย์ ซึ่งนอกจากเรื่องอื่นๆ แล้ว หนังสือเล่มนี้สอนให้ท่านรู้วิธีปฏิบัติต่อสตรีอย่างเหมาะสม สอนเรื่องความภักดีที่ท่านแสดงต่อเคธลีนภรรยาที่รักของท่านชั่วชีวิต

ฝันที่เป็นจริง

ตั้งแต่วัยเด็ก ความฝันลึกซึ้งที่สุดของฮัลคือแต่งงานและสร้างครอบครัว ท่านนึกถึงลูกๆ ในอนาคตของท่านบ่อยมากจนท่านตั้งชื่อเล่นรวมๆ ให้พวกเขาว่า “หัวแดง” ขณะจินตนาการว่าพวกเขาน่าจะมีผมสีแดงเหมือนมารดาของท่าน

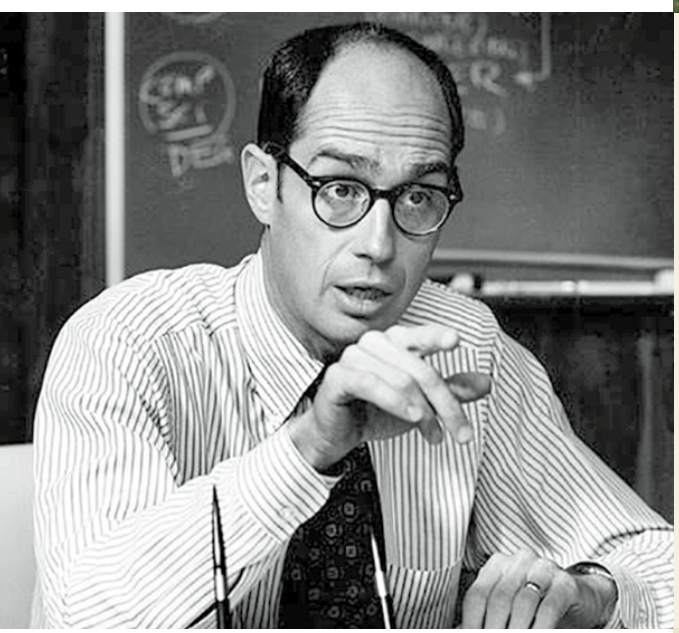

ซ้าย: ประธานอายริงก์เป็นอาจารย์สอนบัณฑิตวิทยาลัยธุรกิจที่มหาวิทยาลัยสแตนฟอร์ดก่อนจะขอให้ท่านรับใช้เป็นอธิการบดีวิทยาลัยริคส์ (ปัจจุบันคือมหาวิทยาลัยบริคัมยังก์–ไอดาโฮ)

บน: ประธานอายริงก์กับเคธีภรรยาได้รับพรให้มีบุตรชายสี่คนและบุตรสาวสองคน

ในที่สุดความฝันนี้เริ่มผลิดอกออกผลระหว่างท่านรับใช้เป็นที่ปรึกษาในฝ่ายประธานท้องถิ่นบอสตัน เป็นการเรียกในศาสนจักรที่ฮัลมีขณะเรียนปริญญาโทที่มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด หลังจากจบปริญญาตรีที่มหาวิทยาลัยแห่งยูทาห์ ขณะเป็นนักศึกษาปริญญาเอกในฤดูร้อนปี 1960 ฮัลเป็นตัวแทนฝ่ายประธานท้องถิ่นในการให้ข้อคิดทางวิญญาณคนโสดที่ Cathedral of the Pines ทางภาคตะวันตกเฉียงใต้ของรัฐนิวแฮมป์เชียร์ สหรัฐอเมริกา บนอาคารแสดงกลางแจ้งที่มีชื่อเสียงในแถบนั้น ที่การประชุมดังกล่าว ท่านเห็นหญิงสาวคนหนึ่งสวมชุดแดงขาวและประทับใจความบริสุทธิ์ดีงามที่เธอฉายออกมา ท่านคิดว่า “เธอเป็นคนดีที่สุดเท่าที่ฉันเคยเห็น ถ้าฉันได้อยู่กับเธอตลอดชีวิตที่เหลือฉันคงจะดีได้ทุกอย่างที่ฉันต้องการ”

หญิงสาวคนนั้นคือเคธลีน จอห์นสัน จากเมืองแพโลแอลโต รัฐแคลิฟอร์เนีย สหรัฐอเมริกา ผู้ไม่ตั้งใจจะอยู่ในนิวอิงแลนด์ฤดูร้อนนั้น แต่เพราะเพื่อนรบเร้า เธอจึงเข้าเรียนภาคฤดูร้อนที่ฮาร์วาร์ด หลังจากการให้ข้อคิดทางวิญญาณกลางแจ้งคราวนั้น ฮัลเตรียมการพบเคธีที่โบสถ์วันอาทิตย์วันหนึ่ง และมีความสุขที่ได้ยินว่าเธอชอบเล่นเทนนิส ฮัลเล่นเทนนิสสัปดาห์ละหลายครั้งอยู่แล้วกับเพื่อนนักศึกษาคนหนึ่งและเป็นนักกีฬาที่เก่งแต่กำเนิด ท่านจึงคิดว่าการแข่งเทนนิสจะเป็นการออกเดทครั้งแรกที่ดีที่สุดและเป็นวิธีที่ท่านจะสร้างความประทับใจได้มาก สิ่งที่เคธลีนไม่ได้บอกท่านคือเธอเป็นหัวหน้า

ได้รับเรียกเป็นอัครสาวกในปี 1995 (บน) ประธานอายริงก์รับใช้เป็นที่ปรึกษาของประธานศาสนจักรสามท่าน ได้แก่ กอร์ดอน บี. ฮิงค์ลีย์ (ขวา) โธมัส เอส. มอนสัน และปัจจุบันรัสเซลล์ เอ็ม. เนลสัน

ขวา: ประธานอายริงก์โบกมือจากที่นั่งของท่านเมื่อครั้งเป็นประธานพิธีเดินพาเหรดครั้งใหญ่ในวันพาเหรด 47 เมื่อปี 2012 ในซอลท์เลคซิตี้ ยูทาห์

ทีมเทนนิสโรงเรียนมัธยมปลายของเธอ! “ข้าพเจ้าแพ้ราบคาบ” ฮัลยังคงคับแค้นใจกับการแข่งขันคราวนั้น นี่เป็นตัวอย่างอันน่าทึ่งอย่างแรกของภรรยาในอนาคตของท่านในการดำเนินชีวิตอย่างอ่อนน้อมถ่อมตนแล้วช่วยให้สามีเธอทำเช่นกัน

เส้นทางใหม่

หลังจากแต่งงานกันและนัดครั้งสุดท้ายของฮัลกับคณาจารย์ของโรงเรียนธุรกิจที่มหาวิทยาลัยสแตนฟอร์ด ดึกคืนหนึ่งในเดือนธันวาคม ปี 1970 ไม่กี่เดือนก่อนฮัลได้รับการปลดจากการเป็นอธิการวอร์ดนักศึกษาในเมืองแพโลแอลโต เคธีถามคำถามหนึ่งที่ท่านคาดไม่ถึง ขณะฮัลกำลังจะเข้านอนหลังวันที่ยุ่งมากวันหนึ่ง เธอเอนตัวมาถามว่า “คุณแน่ใจหรือคะว่าคุณกำลังทำอาชีพที่คุณควรทำ”

คำถามของเธอทำให้ท่านประหลาดใจ ทุกอย่างในชีวิตพวกท่านดูเหมือนสมบูรณ์แบบ อนาคตดูสดใสและชัดเจน แม้กระทั่งบ้านในฝันของอายริงก์ที่ฮัลร่างไว้ในสมุดบันทึกของท่าน รวมถึงรายละเอียดอย่างเช่น “ห้องสำหรับโครงการต่างๆ ใหญ่พอและหยาบพอจะใช้ต่อเรือและเก็บเรือคายัคสักลำ” พร้อมด้วย “ปลั๊กไฟอย่างน้อยห้าจุดข้างโต๊ะในครัว” และ “กระท่อมหรือโรงอาบน้ำไว้ปลีกตัวมาเขียนหนังสือ”

“คุณหมายความว่าอย่างไร” ฮัลถามภรรยา

“คุณทำงานวิจัยให้นีล แม็กซ์เวลล์ไม่ได้หรือคะ” เธอแนะขณะพูดถึงกรรมาธิการด้านการศึกษาชุดใหม่ของศาสนจักร ถึงตอนนี้ฮัลพูดไม่ออก ท่านเคยพบนีล เอ. แม็กซ์เวลล์แค่ครั้งเดียว และรู้ว่าเคธลีนไม่เคยพบสักครั้ง ท่านพยายามอธิบายว่าทำไมการเปลี่ยนอาชีพจึงไม่เหมาะไม่ควรสำหรับท่าน แต่เธอยืนกรานให้

ท่านสวดอ้อนวอนเรื่องนี้สักครั้ง ท่านทำทันทีคุกเข่าข้างเตียง และกล่าวคำสวดอ้อนวอนสั้นๆ เมื่อคำตอบไม่มา ฮัลรู้สึกว่าเรื่องนี้ตัดสินใจไปแล้วและไม่นานก็เข้านอน

แต่เช้าวันต่อมา ฮัลได้รับการกระตุ้นเตือนชัดเจนทางวิญญาณสองครั้งที่เปลี่ยนเส้นทางอาชีพและชีวิตท่านตลอดกาล ท่านจดการกระตุ้นเตือนทั้งสองไว้ในบันทึกส่วนตัว หนึ่ง “อย่าใช้วิจารณญาณของมนุษย์อย่างเจ้าตัดโอกาสที่เสนอให้เจ้า จงเปิดใจสวดอ้อนวอนเกี่ยวกับโอกาสเหล่านั้น” และสอง “ทำงานที่เจ้าได้รับมอบหมายในศาสนจักรและอาชีพของเจ้าให้ดีที่สุด นั่นเป็นวิธีเตรียมเจ้า”

ภาพถ่ายโดยประธานอิงคิลีย์และกิ๊บลีย์ภรรยา จาก *DESERET NEWS*; ภาพถ่ายจากขบวนพาเหรดโดย ทอม สมาร์ท, *DESERET NEWS*

การกระตุ้นเตือนแรกเหมือนเป็นคำตำหนิที่ฮัลดำเนินตามชั่วชีวิตหลังจากนั้น หลังจากปฏิเสธงานสามงานที่เสนอมาก่อนหน้านี้โดยไม่สวดอ้อนวอน คำพูดเหล่านี้เข้ามาในความคิดท่าน “อย่าทำผิดพลาดแบบนั้นอีก เจ้าไม่รู้หรอกว่าอาชีพของเจ้าจะลงเอยอย่างไร”

ฮัลจดจำการชี้นำทางวิญญาณครั้งนั้น และท่านพร้อมเมื่อไม่ถึงสามสัปดาห์ให้หลัง กรรมาธิการแม็กซ์เวลล์ โทรมานัดพบท่านในซอลท์เลคซิตี้ บราเดอร์แม็กซ์เวลล์เข้าประเด็นทันที “ผมอยากขอให้คุณเป็นอธิการบดีของวิทยาลัยริคส์” ท่านบอก ฮัลตอบว่าเขาจะต้องสวดอ้อนวอนเกี่ยวกับเรื่องนี้ เขาสวดอ้อนวอนและคำตอบสั้นๆ ที่เขาได้รับคือ “นี่เป็นโรงเรียนของเรา” เรื่องราวต่อจากนั้นเราทุกคนทราบดี การรับใช้ในศาสนจักรของท่านนับจากนั้นเป็นแบบอย่างที่ชัดเจนขณะท่านก้าวขึ้นไปรับใช้เป็นรองกรรมาธิการด้านการศึกษา จากนั้นเป็นกรรมาธิการ (สองครั้ง) ตามด้วยการเรียกสู่ฝ่ายอธิการควบคุม โควรัมสาวกเจ็ดสิบ โควรัมอัครสาวกสิบสอง และที่ปรึกษาของประธานศาสนจักรสามท่าน

แต่ในความเป็นจริงสำหรับฮัล ไม่มีการเรียกใดในศาสนจักรสำคัญมากกว่ากัน “แรงกดดันทุกช่วงชีวิตสามารถล่อลวงเราให้ปฏิเสธหรือละเลยการเรียกให้รับใช้ พระผู้ช่วยให้รอด” ประธานอายริงก์สอน “การเรียกบางอย่างเหล่านั้นอาจดูเหมือนไม่สำคัญ แต่ชีวิต *ข้าพเจ้า* และครอบครัวข้าพเจ้าเปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้นเพราะข้าพเจ้ายอมรับการเรียกให้สอนโควรัมมัคนายก ข้าพเจ้ารู้สึกว่ามัคนายกเหล่านั้นรักพระผู้ช่วยให้รอดและพระองค์ทรงรักพวกเขา”[2]

ปฏิทรรศน์ทิ้งท้ายคือ ข้าพเจ้าคิดว่าแทบไม่มีสักคนที่ข้าพเจ้ารู้จักจะเป็นปฏิปักษ์กับความขัดแย้งและรังเกียจความรุนแรงมากไปกว่าเฮนรีย์ บี. อายริงก์เพื่อนของข้าพเจ้า นอกจากนี้ท่านยังเป็นนักเรียนนายร้อยที่ได้คะแนนสูงสุดในชั้นที่มหาวิทยาลัยแห่งยูทาห์และรับใช้ประเทศชาติอย่างสมเกียรติในกองทัพอากาศสหรัฐด้วย ถ้าคนหนึ่งต้องไปสงคราม—และแน่นอนที่สุดเราอยู่ในสงครามที่เริ่มต้นในสภาของสวรรค์—เหนือสิ่งอื่นใด ท่านจะต้องการให้คนที่เกลียดความคิดเรื่องสงครามนำเรา แต่ถ้าเป็นสงคราม (ทางวิญญาณ) เราคงจะขอให้ผู้นำคนนั้นคิดอย่างชัดเจนและปราดเปรื่องเพื่อประเมินทางเลือกด้านกลยุทธ์และยุทธวิธีทั้งหมดซึ่งขัดกับหลักคำสอนที่ได้รับการเปิดเผย โดยปรารถนาและแสวงหาการยืนยันจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ในการตัดสินใจทั้งหมดของเขา เครื่องอารักขาความศักดิ์สิทธิ์ที่มีความพิเศษในการรบพุ่งกับความต่ำช้าหรือความหยาบคายเช่นนั้นแสดงให้เห็นความบริสุทธิ์อย่างแท้จริงของชีวิตที่ดูเหมือนไม่ธรรมดาในบางครั้งของเฮนรีย์ บี. อายริงก์ ข้าพเจ้าคงจะภูมิใจที่ได้เป็นนักบินบนเรือรบของท่านหรือในหลุมหลบภัยของท่าน ■

ชีวประวัติของประธานอายริงก์ชื่อ I Will Lead You Along: The Life of Henry B. Eyring, โดยโรเบิร์ต แอล. อีตันและเฮนรีย์ เจ. อายริงก์มีคุณค่ามากในการเตรียมบทความนี้ ความเห็นบางอย่างจากประสบการณ์ตรงของประธานอายริงก์และภูมิหลังเกี่ยวกับชีวประวัติมาจากหนังสือเล่มนี้

อ้างอิง

1. จดหมายส่วนตัว 25 เม.ย. 2018.
2. เฮนรีย์ บี. อายริงก์, “ถึงหลานๆ ของข้าพเจ้า,” *เลียโฮนา*, พ.ย. 2013, 69.

โดย เอ็ลเดอร์ เจ. เดฟน์ คอร์นิช
สาวกเจ็ดสิบเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่

ศาสนจักรที่แท้จริง “เพื่อทำให้วิสุทธิชนดีพร้อม”

ตอนนี้ท่านมีโอกาสอ่านหลายบทแรกของเล่ม 1 จากประวัติศาสนจักรเชิงบรรยายสี่เล่มชุดใหม่ชื่อว่า *วิสุทธิชน: เรื่องราวของศาสนจักรของพระเยซูคริสต์ในยุคสุดท้าย* นับเป็นเรื่องดีมากที่ได้เห็นประวัติศาสนจักรของพระเยซูคริสต์แห่งวิสุทธิชนยุคสุดท้ายสร้างศรัทธาและทำให้เราเกิดความหวังอีกครั้ง ประวัติเหล่านี้บอกเล่าไว้ในบริบทตามที่ผู้ดำเนินชีวิตในศาสนจักรประสบ เรารู้สึกเป็นเกียรติที่ได้นำประวัติศาสตร์ดังกล่าวออกมาในวิธีที่คนทั่วโลกและทั่วศาสนจักรสามารถเข้าใจได้และเห็นคุณค่า

ความประทับใจที่คนหนึ่งได้รับจากการอ่านประวัติของศาสนจักรส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับสิ่งที่คนนั้นคาดหวังจะพบในประวัติศาสตร์ดังกล่าว เราอ่านพระดำรัสของพระเจ้าว่า ศาสนจักรเป็น “ศาสนจักรที่แท้จริงและดำรงอยู่แห่งเดียวตลอดทั้งพื้นพิภพ” (คพ. 1:30) ด้วยเหตุนี้จึงอาจมีเหตุผลสมควรให้คาดหวังว่าประวัติศาสตร์ของศาสนจักรที่แท้จริงคงพูดถึงผู้นำที่ไม่เคยทำผิดพลาดผู้ดำเนินการตามการเปิดเผยอย่างต่อเนื่องจนก้าวหน้ากลายเป็นองค์กรที่ดีพร้อมและยอมรับกันอย่างกว้างขวาง แต่นั่นไม่ใช่สิ่งที่พระคัมภีร์พูดถึงหรือประวัติศาสตร์ของเราแสดงให้เห็น เพราะการทำให้ศาสนจักรเป็นองค์กรที่ดีพร้อมไม่ใช่จุดประสงค์เบื้องต้นของพระเจ้า

จุดประสงค์ของศาสนจักรคืออะไร

ไม่มีข้อใดในพระคัมภีร์ของเรา หลักคำสอนของเรา หรือคำสอนของอัครสาวกและศาสดาพยากรณ์ยุคสุดท้ายสอนว่าจุดประสงค์ของพระเจ้าคือทำให้ศาสนจักรดีพร้อมหรือช่วยศาสนจักรให้รอด แต่จุดประสงค์ของศาสนจักรคือ “เพื่อทำให้วิสุทธิชนดีพร้อม . . . จนกว่าเราทุกคนจะบรรลุถึงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในความเชื่อ . . . บรรลุถึงความเป็นผู้ใหญ่คือโตเต็มถึงขนาดความบริบูรณ์ของพระคริสต์” (เอเฟซัส 4:12–13) จุดประสงค์เบื้องต้นของพระเจ้าคือทำให้วิสุทธิชนของพระองค์ดีพร้อม ศาสนจักรมีหน้าที่สนับสนุนวัตถุประสงค์ดังกล่าว

ด้วยเหตุนี้ เราจึงจะตื่นเต้นกับสิ่งที่เราพบในประวัติศาสตร์ของเราถ้าเราคาดหวังให้ประวัติศาสตร์แสดงให้เห็นว่ากระบวนการฟื้นฟูไม่เพียงสถาปนาศาสนจักรที่แท้จริงของพระเจ้าบนแผ่นดินโลกเท่านั้นแต่จัดเตรียมประสบการณ์ให้ผู้นำและสมาชิกได้เติบโตสู่ความดีพร้อมขณะพวกเขาเรียนรู้จากชัยชนะและความผิดพลาดของตนด้วย ประสบการณ์ของพวกเขาสามารถเพิ่มพูนศรัทธาของเราในพระผู้เป็นเจ้าและพระคริสต์ ช่วยให้เรามองเห็นว่าการมีส่วนร่วมในกระบวนการเดียวกันนี้ที่พระเจ้าทรงกำกับดูแลสามารถเปลี่ยนเราและเป็นพรแก่เราได้ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ประวัติของศาสนจักรให้ความหวังแก่เราว่าสุดท้ายแล้วเราสามารถ “ดีพร้อมใน [พระคริสต์]” ได้ด้วย (โมโรไน 10:32)

หมายความว่าอย่างไรที่ว่านี่คือศาสนจักรที่แท้จริง

ถ้าผู้นำและสมาชิกในอดีตสามารถสถาปนาศาสนจักรของพระคริสต์ได้ทั้งที่บางครั้งความพยายามของพวกเขาไม่สมบูรณ์แบบ และถ้าบางครั้งพวกเขาทำผิดพลาดแล้ว

ละก็ การพูดว่านี่คือศาสนจักรที่แท้จริงจะหมายความว่าอย่างไร หมายความว่าเรามีความเชื่อมั่นเต็มที่ในความถูกต้องของอำนาจฐานะปุโรหิตที่ได้รับการฟื้นฟู ศาสนพิธีแห่งความรอด หลักคำสอนที่ได้รับการเปิดเผย พระคัมภีร์ และโควรัมที่เป็นหนึ่งเดียวกันของอัครสาวกสิบสองและฝ่ายประธานสูงสุด หมายความว่าเรารู้ว่าพระผู้ช่วยให้รอดทรงกำกับดูแลศาสนจักรด้วยพระองค์เอง พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงเป็นพยานต่อทุกคนที่แสวงหาความจริงของเรื่องเหล่านี้ด้วยใจจริง หมายความว่าโดยการพยายามรักษาพันธสัญญาที่เกี่ยวข้องกับศาสนพิธีและกลับใจอยู่เสมอ แม้แต่คนไม่ดีพร้อมทว่าจริงใจเช่นท่านและข้าพเจ้าก็จะได้อยู่ในรัศมีภาพซีเลสเชียลกับพระผู้เป็นเจ้า พระคริสต์ และครอบครัวเราตลอดกาลผ่านการชดใช้ของพระเยซูคริสต์

เรารู้สึกเป็นเกียรติที่ได้นำเสนอประวัติศาสตร์เชิงบรรยายของศาสนจักรของพระเยซูคริสต์แห่งวิสุทธิชนยุคสุดท้าย เรากระตุ้นให้ท่านอ่านตอนที่เหลือต่อไปเมื่อออกหนังสือชุดนี้แต่ละเล่ม บันทึกและข้อเท็จจริงที่อยู่ในนั้นถูกต้องเที่ยงตรง เราเชื่อมั่นว่าการอ่านประวัติศาสตร์นี้อย่างจริงใจจะเพิ่มพูนศรัทธาของเราในความรักของพระบิดาบนสวรรค์และในพลังการชดใช้ของพระคริสต์ จะเสริมสร้างพยานของเราในเรื่องการกำกับดูแลจากสวรรค์ของศาสดาพยากรณ์โจเซฟ สมิธและการฟื้นฟู และจะให้ความหวังแก่เราว่าเราจะได้รับพรทุกประการที่พระองค์ทรงสัญญาไว้กับผู้ซื่อสัตย์ ■

เอ็ลเดอร์คอร์นิชรับใช้เป็นผู้ช่วยผู้อำนวยการบริหารแผนกประวัติศาสนจักรในช่วงเวลาที่เตรียมบทความนี้

บทที่ 7 ของ *วิสุทธิชน* ปรากฏในบทความต่อไปนี้ เล่มแรกทั้งเล่มพิมพ์ 14 ภาษา อ่านได้จาก **store.lds.org** และอ่านได้ฟรีในแอปพลิเคชันคลังค้นคว้าพระกิตติคุณและออนไลน์ที่ **saints.lds.org** นอกจากนี้ยังมีให้อ่านเป็นภาษาอังกฤษ สเปน และโปรตุเกสบนอีบุ๊คยอดนิยมและแพลตฟอร์มออดิโอบุ๊คด้วย

เพื่อเรียนรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่สร้างแรงบันดาลใจในประวัติศาสนจักร ขอเชิญท่านเข้าร่วมการให้ข้อคิดทางวิญญาณทั่วโลก Face to Face กับเอ็ลเดอร์เควนทิน แอล. คุกแห่งโควรัมอัครสาวกสิบสองในวันที่ 8 กันยายน ค.ศ. 2018 เข้าไปดูรายละเอียดและส่งคำถามล่วงหน้าได้ที่ **YSAface2face.lds.org**

A. FRIBERG

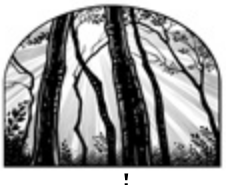

บทที่ 7

เพื่อนผู้รับใช้

บทนี้เป็นบทที่ 7 ของประวัติศาสนจักรเชิงบรรยายสี่เล่มชุดใหม่ชื่อ วิสุทธิชน: เรื่องราวของศาสนจักรของพระเยซูคริสต์ในยุคสุดท้าย *หนังสือมีพิมพ์ให้อ่าน 14 ภาษา ในหมวดประวัติศาสนจักรของแอปพลิเคชันคลังค้นคว้าพระกิตติคุณ และที่ วิสุทธิชน.lds.org บทก่อนหน้านี้จัดพิมพ์ในฉบับก่อนและมีให้อ่าน 47 ภาษาในแอปพลิเคชันคลังค้นคว้าพระกิตติคุณและที่ วิสุทธิชน.lds.org*

ฤดูใบไม้ผลิปี 1829 อากาศหนาวและชุ่มฉ่ำไปจนถึงเดือนพฤษภาคม ขณะที่ชาวนาทั่วฮาร์โมนีย์อยู่ในบ้าน เลื่อนการเพาะปลูกในฤดูใบไม้ผลิไปจนกว่าสภาพอากาศจะดีขึ้น โจเซฟและออลิเวอร์แปลบันทึกให้ได้มากที่สุดเท่าที่พวกเขาจะทำได้[1]

พวกเขาแปลมาถึงเรื่องราวเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นท่ามกลางชาวนีไฟและชาวเลมันเมื่อพระเยซูสิ้นพระชนม์ในเยรูซาเล็ม เรื่องราวในนั้นเล่าถึงแผ่นดินไหวและพายุใหญ่ซึ่งทำลายล้างผู้คนและทำให้แผ่นดินเปลี่ยนสภาพ เมืองบางเมืองจมลงไปในผืนดินขณะที่บางเมืองไฟไหม้และถูกเผา สายฟ้าฟาดพาดผ่านท้องฟ้าหลายชั่วโมง ดวงอาทิตย์หายไป ผู้รอดชีวิตตกอยู่ในความมืดสนิท ผู้คนร่ำไห้รำพันถึงคนตายของพวกเขาเป็นเวลาสามวัน[2]

ในที่สุด พระสุรเสียงของพระเยซูคริสต์แทรกผ่านความมืดมน “บัดนี้เจ้าจะไม่หันกลับมาหาเรา,” พระองค์ตรัสถาม “และกลับใจจากบาปของเจ้า, และได้รับการเปลี่ยนใจเลื่อมใสหรือ, เพื่อเราจะรักษาเจ้า?”[3] พระองค์ทรงยกความมืดออกไปและผู้คนกลับใจ ไม่นาน พวกเขาหลายคนจึงมารวมกันที่พระวิหารในสถานที่ซึ่งเรียกว่าแผ่นดินอุดมมั่งคั่งที่ซึ่งพวกเขาพูดถึงการเปลี่ยนแปลงอย่างมากของแผ่นดิน[4]

ขณะที่ผู้คนพูดกันอยู่นั้น พวกเขาเห็นพระบุตรของพระผู้เป็นเจ้าเสด็จลงมาจากฟ้าสวรรค์ “เราคือพระเยซูคริสต์,” พระองค์ตรัส “ผู้ที่ศาสดาพยากรณ์เป็นพยานว่าจะมาในโลก.”[5] พระองค์ประทับอยู่ท่ามกลางพวกเขาชั่วขณะหนึ่ง ทรงสอนพระกิตติคุณของพระองค์ และทรงบัญชาให้พวกเขารับบัพติศมาโดยลงไปในน้ำทั้งตัวเพื่อการปลดบาป

“และผู้ใดที่เชื่อในเรา, และรับบัพติศมา, ผู้เดียวกันนั้นจะได้รับการช่วยให้รอด;” พระองค์ทรงประกาศ “พวกเขาเป็นผู้ที่จะสืบทอดอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้าเป็นมรดก.”[6] ก่อนเสด็จกลับสวรรค์ พระองค์ประทานสิทธิอำนาจแก่ชายที่ชอบธรรมในการบัพติศมาคนที่เชื่อในพระองค์[7]

พระคริสต์ทรงปรากฏในอเมริกาเหนือโบราณ โดยอาร์ ไนล์ ไฟร์บัร์ก, เอื้อเฟื้อจากพิพิธภัณฑ์ประวัติศาสตร์และศิลปะของศาสนจักร

ขณะที่พวกเขาแปล โจเซฟและออลิเวอร์ประทับใจคำสอนเหล่านี้ เช่นเดียวกับอัลวิน พี่ชายของเขา โจเซฟไม่เคยรับบัพติศมาและเขาต้องการรู้มากขึ้นเกี่ยวกับศาสนพิธีและสิทธิอำนาจที่จำเป็นในการปฏิบัติศาสนพิธีนี้[8]

ในวันที่ 15 พฤษภาคม ค.ศ. 1829 เมื่อฝนซาลงแล้ว โจเซฟและออลิเวอร์เดินเข้าไปในป่าใกล้แม่น้ำซัสเควฮันนา พวกเขาคุกเข่าลง ทูลถามพระผู้เป็นเจ้าเกี่ยวกับบัพติศมาและการปลดบาป เมื่อพวกเขาสวดอ้อนวอน สุรเสียงของพระผู้ไถ่ตรัสให้ความสงบแก่พวกเขา และเทพองค์หนึ่งปรากฏในเมฆแห่งแสงสว่าง เขาแนะนำตนเองว่าเป็นยอห์นผู้ถวายบัพติศมาพลางวางมือบนศีรษะของพวกเขา ปีติเต็มเปี่ยมในใจพวกเขาขณะที่ความรักของพระผู้เป็นเจ้าห้อมล้อมพวกเขา

"แก่ท่านเพื่อนผู้ร่วมรับใช้ทั้งหลายของข้าพเจ้า," ยอห์นประกาศ "ในพระนามของพระเมสสิยาห์ ข้าพเจ้าประสาทฐานะปุโรหิตแห่งอาโรน, ซึ่งถือกุญแจทั้งหลายแห่งการปฏิบัติของเหล่าเทพ, และของพระกิตติคุณแห่งการกลับใจ, และของบัพติศมาโดยลงไปในน้ำทั้งตัวเพื่อการปลดบาป"[9]

เสียงของเทพนุ่มนวลแต่ดูเหมือนจะเสียดแทงโจเซฟและออลิเวอร์เข้าไปจนถึงแก่น[10] เขาอธิบายว่าฐานะปุโรหิตแห่งอาโรนให้สิทธิอำนาจพวกเขาในการประกอบพิธีบัพติศมาและเทพบัญชาให้พวกเขาบัพติศมากันและกันหลังจากที่เขาจากไป เขาบอกด้วยว่าพวกเขาจะรับอำนาจฐานะปุโรหิตเพิ่มเติมทีหลังซึ่งจะให้อำนาจพวกเขาที่จะประสาทของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้แก่กันและให้คนที่พวกเขาบัพติศมา

หลังจากยอห์นผู้ถวายบัพติศมาจากไป โจเซฟและออลิเวอร์เดินไปที่แม่น้ำและลุยน้ำลงไป โจเซฟให้บัพติศมาออลิเวอร์ก่อนและทันทีที่เขาขึ้นมาจากน้ำ ออลิเวอร์เริ่มพยากรณ์เกี่ยวกับสิ่งที่จะเกิดขึ้นอีกไม่นาน จากนั้นออลิเวอร์ให้บัพติศมาโจเซฟผู้ที่ขึ้นมาจากน้ำด้วยการพยากรณ์เกี่ยวกับการขึ้นมาของศาสนจักรของพระคริสต์ซึ่งพระเจ้าทรงสัญญาว่าจะสถาปนาท่ามกลางพวกเขา[11]

โดยทำตามคำแนะนำของยอห์นผู้ถวายบัพติศมา พวกเขากลับไปที่ป่าและแต่งตั้งกันสู่ฐานะปุโรหิตแห่งอาโรน ในการศึกษาพระคัมภีร์ไบเบิล เช่นเดียวกับการแปลบันทึกโบราณ โจเซฟและออลิเวอร์มักจะอ่านเกี่ยวกับสิทธิอำนาจที่จะปฏิบัติในพระนามของพระผู้เป็นเจ้า บัดนี้พวกเขามีสิทธิอำนาจนั้น

หลังจากบัพติศมา โจเซฟและออลิเวอร์พบว่าพระคัมภีร์ที่ดูลึกซึ้งและเป็นปริศนากลับชัดเจนมากขึ้น ความจริงและความเข้าใจท่วมท้นความคิดของพวกเขา[12]

ที่นิวยอร์ก เดวิด วิตเมอร์เพื่อนของออลิเวอร์กระตือรือร้นที่จะเรียนรู้มากขึ้นเกี่ยวกับงานของโจเซฟ แม้ว่าเดวิดจะอยู่ในเฟเยททท์ ประมาณสี่สิบแปดกิโลเมตรจากแมนเชสเตอร์ แต่เขากับออลิเวอร์เป็นเพื่อนกันขณะที่ออลิเวอร์สอนอยู่ที่โรงเรียนและพักอยู่กับครอบครัวสมิธ พวกเขามักจะคุยกันเรื่องแผ่นจารึกทองคำ และเมื่อออลิเวอร์ย้ายไปฮาร์โมนีย์ เขาสัญญาว่าจะเขียนจดหมายไปหาเดวิดเล่าเกี่ยวกับการแปล

โจเซฟกับออลิเวอร์มักจะอ่านเรื่องราวเกี่ยวกับสิทธิอำนาจที่จะกระทำในพระนามของพระผู้เป็นเจ้า เวลานี้พวกท่านมีสิทธิอำนาจดังกล่าว

จดหมายเริ่มมาถึงไม่นานหลังจากนั้น ออลิเวอร์เขียนว่าโจเซฟรู้รายละเอียดเกี่ยวกับชีวิตเขาที่ไม่มีใครรู้นอกจากโดยการเปิดเผยจากพระผู้เป็นเจ้า เขาบรรยายถึงพระคำของพระเจ้าต่อโจเซฟและการแปลบันทึก ในจดหมายฉบับหนึ่ง ออลิเวอร์แบ่งปันงานแปลสองสามบรรทัด โดยเป็นพยานถึงความจริงของงานแปลนั้น

จดหมายอีกฉบับบอกเดวิดว่านั่นคือพระประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้าที่ให้เขานำม้าและเกวียนมาที่ฮาร์โมนีย์เพื่อช่วยโจเซฟ เอ็มมา และออลิเวอร์ย้ายไปที่บ้านวิตเมอร์ในเฟเยททท์ ซึ่งพวกเขาจะทำงานแปลให้เสร็จ[13] ผู้คนในฮาร์โมนีย์ต้อนรับครอบครัวสมิธน้อยลง ชายบางคนถึงกับเคยข่มขู่ว่าจะทำร้ายพวกเขาและหากไม่เป็นเพราะอิทธิพลของครอบครัวเอ็มมา พวกเขาอาจถูกทำร้ายอย่างสาหัส[14]

เดวิดให้พ่อแม่และพี่น้องของเขาดูจดหมายของออลิเวอร์ พวกเขายินยอมต้อนรับโจเซฟ เอ็มมา และออลิเวอร์เข้ามาที่บ้านของพวกเขา ครอบครัววิตเมอร์เป็นผู้สืบตระกูลของผู้ตั้งรกรากที่พูดภาษาเยอรมันในพื้นที่และมีชื่อ

เสียงเรื่องการทำงานหนักและความเคร่งศาสนาไร่ของพวกเขาอยู่ใกล้บ้านครอบครัวสมิธพอที่จะไปเยี่ยมเยียนแต่ไกลพอที่จะกันไม่ให้ขโมยมารบกวนพวกเขา[15]

เดวิดต้องการไปฮาร์โมนีย์ทันที แต่พ่อของเขาเตือนว่าเขามีงานหนักที่ต้องทำอีกสองวันก่อนที่เขาจะไปได้ นี่เป็นฤดูเพาะปลูก เดวิดต้องไถดินยี่สิบเอเคอร์และบำรุงดินด้วยปูนขาวเพื่อช่วยให้ข้าวสาลีของพวกเขางอกงาม พ่อของเขาบอกว่าเขาต้องสวดอ้อนวอนก่อนเพื่อรู้ว่าเป็นความจำเป็นอย่างยิ่งยวดหรือไม่ที่ต้องออกเดินทางตอนนี้

เดวิดทำตามคำแนะนำของพ่อและเมื่อเขาสวดอ้อนวอนเขารู้สึกว่าพระวิญญาณบอกให้เขาทำงานที่บ้านให้เสร็จก่อนไปฮาร์โมนีย์

เช้าวันต่อมา เดวิดเดินออกไปที่ทุ่งนาและเห็นร่องดินหลายแถวที่พื้นดินซึ่งไม่ได้ไถในเย็นก่อนหน้านั้น เมื่อสำรวจทุ่งนาต่อไป เขาเห็นว่ามีการไถดินไปประมาณหกเอเคอร์ชั่วข้ามคืน นั้นและคันไถรอเขาอยู่ที่ร่องดินสุดท้าย พร้อมให้เขาทำงานของเขาให้เสร็จ

พ่อของเดวิดประหลาดใจเมื่อเขารู้ว่าเกิดอะไรขึ้น “จะต้องมีมือลึกลับช่วยงานนี้แน่” เขาบอก “พ่อคิดว่าลูกน่าจะไปเพนซิลเวเนียทันทีที่โรยปูนขาวเสร็จ”

เดวิดทำงานหนักเพื่อไถนาที่เหลืออยู่และเตรียมดินสำหรับการเพาะปลูกให้ได้ผลดี เมื่อเขาทำเสร็จ เขาเทียมเกวียนของเขากับฝูงม้าที่แข็งแรงและออกเดินทางไปฮาร์โมนีย์เร็วกว่าที่คาดไว้[16]

เมื่อโจเซฟ เอ็มมา และออลิเวอร์ย้ายมาที่เฟเยทท์ แม่ของเดวิดยุ่งมาก แมรี วิตเมอร์และพีเตอร์ สามีของเธอมีลูกแปดคนที่มีอายุระหว่างสิบห้าถึงสามสิบปีอยู่แล้ว และลูกสองสามคนที่ไม่ได้อาศัยอยู่ที่บ้านก็อยู่ใกล้เคียงกัน การดูแลความต้องการของพวกเขาทำให้แมรีต้องทำงานทั้งวันและแขกของบ้านอีกสามคนทำให้เธอต้องทำงานหนักขึ้น แมรีมีศรัทธาในการเรียกของโจเซฟและไม่บ่นว่าแต่เธอกำลังเหนื่อย[17]

ความร้อนในเฟเยทท์เมื่อฤดูร้อนนั้นร้อนมาก ขณะแมรีซักผ้าและเตรียมอาหาร โจเซฟอ่านงานแปลในห้องข้างบนโดยปกติออลิเวอร์จดให้เขา แต่บางครั้งเอ็มมาหรือคนหนึ่งจากครอบครัววิตเมอร์ผลัดกันจด[18] บางครั้ง เมื่อโจเซฟและออลิเวอร์เหนื่อยจากความเครียดในการแปล พวกเขาจะเดินออกไปที่หนองน้ำใกล้ๆ และโยนหินไปบนผิวน้ำ

แมรีเองมีเวลาน้อยในการผ่อนคลาย งานที่เพิ่มขึ้นและความเครียดที่เธอรับไว้นั้นยากที่จะรับไหว

วันหนึ่ง ขณะที่เธออยู่ข้างนอกใกล้โรงนาที่ใช้รีดนมวัว เธอเห็นชายคนหนึ่งผมสีดอกเลาสะพายย่ามเฉวียงบ่า การปรากฏตัวโดยฉับพลันของเขาทำให้เธอกลัวแต่เมื่อเขาเข้ามาถึง เขาพูดกับเธอด้วยน้ำเสียงที่เมตตาซึ่งทำให้เธอผ่อนคลาย

“ผมชื่อโมโรไน” เขากล่าว “คุณเหนื่อยมากกับงานที่เพิ่มขึ้นมาทุกอย่างที่คุณต้องทำ” เขาเหวี่ยงย่ามออกจากบ่า แมรีมองดูเมื่อเขาเริ่มแกะย่ามออก[19]

“คุณซื่อสัตย์มากและขยันหมั่นเพียรตลอดมาในการทำงานของคุณ” เขาพูดต่อ “ดังนั้น จึงเหมาะสมที่คุณจะได้รับพยานที่อาจเสริมสร้างศรัทธาให้คุณเข้มแข็งขึ้น”[20]

โมโรไนเปิดย่ามของเขาและนำแผ่นจารึกทองคำออกมา เขาถือแผ่นจารึกไว้เบื้องหน้าเธอและเปิดให้เธอเห็นงานเขียนในนั้นหลายหน้า หลังจากเขาเปิดไปหน้าสุดท้าย เขากระตุ้นให้เธออดทนและซื่อสัตย์ขณะแบกรับภาระที่เพิ่มขึ้นมานี้ยาวนานขึ้นอีกหน่อย เขาสัญญาว่าเธอจะได้รับพรจากการทำสิ่งนี้[21]

ชายชราคนนั้นหายไปชั่วขณะต่อมา ทิ้งให้แมรีอยู่เพียงลำพัง เธอยังคงมีงานต้องทำ แต่นั่นไม่ได้เป็นปัญหาสำหรับเธออีกต่อไป[22]

ที่บ้านไร่ของวิตเมอร์ โจเซฟแปลได้อย่างรวดเร็วแต่บางวันก็ท้าทาย ความคิดของเขาเลื่อนลอยไปถึงเรื่องอื่นๆ และเขาไม่สามารถจดจ่อกับเรื่องทางวิญญาณ[23] บ้านเล็กๆ ของวิตเมอร์ยุ่งอยู่ตลอดเวลาและเต็มไปด้วยสิ่งที่ดึงความสนใจ การย้ายไปที่นั่นหมายถึงการไม่มีความเป็นส่วนตัวเหมือนเวลาที่เขาและเอ็มมาอยู่ในฮาร์โมนีย์

เช้าวันหนึ่ง ขณะที่เขากำลังเตรียมตัวแปล โจเซฟไม่พอใจเอ็มมา หลังจากนั้น เมื่อเขาไปอยู่กับออลิเวอร์และเดวิดที่ห้องทำงานชั้นบน เขาแปลไม่ได้แม้แต่คำเดียว

เขาออกจากห้องและเดินไปยังสวนด้านนอก เขาออกไปสวดอ้อนวอนอยู่ข้างนอกประมาณหนึ่งชั่วโมง เมื่อเขากลับมา เขาขอโทษเอ็มมาและขอให้เอ็มมาให้อภัย จากนั้นเขากลับไปแปลตามปกติ[24]

ตอนนี้เขากำลังแปลส่วนสุดท้ายของบันทึกที่รู้จักกันว่าเป็นแผ่นจารึกเล็กของนีไฟซึ่งจะเป็นส่วนเริ่มต้นของพระคัมภีร์ มีการเปิดเผยถึงประวัติศาสตร์ซึ่งคล้ายกับที่เขาและมาร์ตินเคยแปลไว้และทำหายไป แผ่นจารึกเล็กเล่าถึงชายหนุ่มชื่อนีไฟซึ่งพระเจ้าทรงนำครอบครัวของเขาออกจากเยรูซาเล็มไปยังแผ่นดินที่สัญญาไว้ แผ่นจารึกนี้อธิบายถึงที่มาของบันทึกและการต่อสู้ระหว่างผู้คนชาวนีไฟกับชาวเลมันในช่วงแรก สำคัญยิ่งกว่านั้น แผ่นจารึกดังกล่าวยังแสดงประจักษ์พยานอันทรงพลังถึงพระเยซูคริสต์และการชดใช้ของพระองค์

เมื่อโจเซฟแปลงานเขียนจากแผ่นจารึกสุดท้าย เขาพบว่าแผ่นจารึกนี้อธิบายถึงจุดประสงค์ของบันทึกและตั้งชื่อว่า พระคัมภีร์มอรมอน ตามชื่อนักประวัติศาสตร์ผู้เป็นศาสดาพยากรณ์โบราณผู้รวบรวมพระคัมภีร์[25]

โมโรไนถือแผ่นจารึกทองคำตรงหน้าแมรีย์ วิต-เมอร์และพลิกแผ่นจารึกให้เธอดูงานเขียนบนนั้น

ตั้งแต่เขาเริ่มแปลพระคัมภีร์มอรมอน โจเซฟเรียนรู้มากขึ้นเกี่ยวกับบทบาทในอนาคตของเขาในงานของพระผู้เป็นเจ้า จากพระคัมภีร์หลายหน้า เขารู้ถึงคำสอนเบื้องต้นที่เขาเรียนรู้จากพระคัมภีร์ไบเบิลเช่นเดียวกับความจริงใหม่ๆ ตลอดจนข้อคิดเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์และพระกิตติคุณของพระองค์ นอกจากนี้เขายังค้นพบข้อความเกี่ยวกับยุคสุดท้ายซึ่งพยากรณ์ถึงผู้หยั่งรู้ที่ได้รับเลือกชื่อโจเซฟ ผู้ซึ่งจะนำพระวจนะของพระเจ้าออกมาและฟื้นฟูความรู้รวมทั้งพันธสัญญาที่หายไปด้วย[26]

ในบันทึก เขาเรียนรู้ว่านีไฟขยายคำพยากรณ์ของอิสยาห์เกี่ยวกับหนังสือที่ผนึกไว้ว่าผู้มีความรู้จะอ่านไม่ได้ เมื่อโจเซฟอ่านคำพยากรณ์นั้น เขานึกถึงเหตุการณ์ที่ศาสตราจารย์แอนธันสอบถามมาร์ติน แฮร์ริส ทั้งหมดนี้ยืนยันว่าพระผู้เป็นเจ้าเท่านั้นที่จะทรงนำพระคัมภีร์ออกมาสู่โลกและทรงสถาปนาศาสนจักรของพระคริสต์ในยุคสุดท้าย[27]

เมื่อโจเซฟและเพื่อนของเขาแปลเสร็จ พวกเขานึกถึงคำสัญญาที่พระเจ้าประทานไว้ในพระคัมภีร์มอรมอนและในการเปิดเผยของพระองค์—เรื่องการแสดงแผ่นจารึกให้แก่พยานสามคน พ่อแม่ของโจเซฟและมาร์ติน แฮร์ริสมาเยี่ยมไร่ของครอบครัววิตเมอร์ในเวลานั้น และเช้าวันหนึ่ง มาร์ติน ออลิเวอร์ และเดวิดขอให้โจเซฟทูลขอให้พวกเขาเป็นพยาน โจเซฟสวดอ้อนวอนและพระเจ้าทรงตอบโดยตรัสว่าหากพวกเขาพึ่งพาพระองค์อย่างสุดใจและให้คำมั่นว่าจะเป็นพยานถึงความจริง พวกเขาจะเห็นแผ่นจารึกได้[28]

“คุณต้องอ่อนน้อมถ่อมตนต่อหน้าพระผู้เป็นเจ้าของคุณในวันนี้,” โจเซฟบอกมาร์ตินโดยเฉพาะ “และรับการให้อภัยบาปของคุณหากเป็นไปได้”[29]

ต่อมาในวันเดียวกันนั้น โจเซฟนำชายสามคนเข้าไปในป่าใกล้บ้านครอบครัววิตเมอร์ พวกเขาคุกเข่า และแต่ละคนผลัดกันสวดอ้อนวอนเพื่อทูลขอให้เห็นแผ่นจารึก แต่ไม่มีอะไรเกิดขึ้น พวกเขาลองครั้งที่สอง แต่ไม่มีอะไรเกิดขึ้น ในที่สุด มาร์ตินลุกขึ้นเดินออกไปโดยกล่าวว่าเขาเป็นสาเหตุที่ฟ้าสวรรค์ยังปิดอยู่

โจเซฟ ออลิเวอร์ และเดวิดกลับไปสวดอ้อนวอน และไม่นานเทพองค์หนึ่งปรากฏในแสงสว่างเจิดจ้าเหนือพวกเขา[30] เทพมีแผ่นจารึกในมือและเปิดไปทีละหน้า โดยแสดงให้ชายเหล่านี้ดูสัญลักษณ์ที่จารึกไว้ในแต่ละหน้า โต๊ะตัวหนึ่งปรากฏขึ้นข้างเขาและบนโต๊ะนั้นเป็นสิ่งของโบราณที่บรรยายไว้ในพระคัมภีร์มอรมอน อาทิ เครื่องแปล แผ่นทับทรวง ดาบ และเข็มทิศอัศจรรย์ที่นำทางครอบครัวนีไฟจากเยรูซาเล็มสู่แผ่นดินแห่งคำสัญญา

ชายทั้งสามคนได้ยินสุรเสียงของพระผู้เป็นเจ้าประกาศว่า “แผ่นจารึกเหล่านี้ได้รับการเปิดเผยโดยอำนาจของพระผู้เป็นเจ้า และได้รับการแปลโดยอำนาจของพระผู้เป็นเจ้า การแปลแผ่นจารึกซึ่งท่านเห็นนั้นถูกต้อง เราสั่งให้ท่านกล่าวคำพยานถึงสิ่งที่ท่านเห็นและได้ยินขณะนี้”[31]

เมื่อเทพจากไป โจเซฟเดินลึกเข้าไปในป่าและเห็นมาร์ตินคุกเข่าอยู่ มาร์ตินบอกโจเซฟว่าเขายังไม่ได้รับพยานจากพระเจ้า แต่เขายังต้องการเห็นแผ่นจารึก เขาขอให้โจเซฟสวดอ้อนวอนกับเขา โจเซฟคุกเข่าข้างเขา และก่อนที่พวกเขาจะเอ่ยคำพูด พวกเขาเห็นเทพองค์เดิมแสดงแผ่นจารึกและวัตถุโบราณอื่นๆ

“’พอแล้ว! ’พอแล้ว!” มาร์ตินร้อง “ตาผมได้เห็นแล้ว! ตาผมได้เห็นแล้ว!”[32]

ต่อมาโจเซฟและพยานสามคนกลับไปบ้านครอบครัววิตเมอร์ในบ่ายนั้น แมรี วิตเมอร์กำลังคุยกับพ่อแม่ของ

โจเซฟเมื่อโจเซฟรีบเข้ามาในห้อง “พ่อครับ! แม่ครับ!” เขาพูด “พ่อกับแม่คงไม่รู้ว่าผมมีความสุขแค่ไหน!”

เขานั่งลงข้างแม่ของเขา “พระเจ้าทรงแสดงแผ่นจารึกให้อีกสามคนเห็นนอกจากผม” เขากล่าว “พวกเขารู้ด้วยตนเองว่าผมไม่ได้ออกไปหลอกลวงผู้คน”

เขารู้สึกประหนึ่งว่าภาระได้ยกออกไปจากบ่าของเขา “ตอนนี้พวกเขาต้องช่วยแบกภาระนั้น” เขาบอก “ผมไม่ได้อยู่คนเดียวบนโลกนี้อีกต่อไปแล้ว”

มาร์ตินเข้ามาในห้องเป็นคนต่อไป เกือบตะโกนออกมาด้วยปีติ “ตอนนี้ผมได้เห็นเทพจากสวรรค์แล้ว!” เขาร้อง “ผมสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้าด้วยความจริงใจจากจิตวิญญาณของผมที่พระองค์ทรงถ่อมองค์ลงมาทำให้ผม—แม้ผม—เป็นพยานถึงความยิ่งใหญ่ของงานของพระองค์!”[33]

ไม่กี่วันต่อมา ครอบครัววิตเมอร์ไปรวมกับครอบครัวสมิธที่ไร่ของพวกเขาในแมนเชสเตอร์ โดยรู้ว่าพระเจ้าทรงสัญญาว่าจะสถาปนาพระวจนะของพระองค์ “ด้วยปากของพยานหลายต่อหลายปากเท่าที่พระองค์ทรงเห็นว่าดี,” โจเซฟเข้าไปในป่ากับพ่อของเขา ไฮรัม และแซมิวเอล—คริสเตียน, เจคอบ, พีเตอร์ จูเนียร์., และจอห์นพี่น้องสี่คนของเดวิด วิตเมอร์—และพี่เขยของเขา ไฮรัม เพจ[34]

เหล่าผู้ชายรวมตัวกันในจุดที่ครอบครัวสมิธมักไปสวดอ้อนวอนเป็นการส่วนตัว โดยได้รับอนุญาตจากพระเจ้า โจเซฟเปิดแผ่นจารึกและแสดงให้กลุ่มชายเหล่านี้ดู พวกเขาไม่ได้เห็นเทพอย่างที่พยานสามคนเห็น แต่โจเซฟให้พวกเขาถือแผ่นจารึกในมือของพวกเขา เปิดแผ่นจารึกทีละหน้า และตรวจสอบงานเขียนโบราณในนั้น การได้จับแผ่นจารึกยืนยันศรัทธาของพวกเขาว่าประจักษ์พยานของโจเซฟเกี่ยวกับเทพและบันทึกโบราณเป็นความจริง[35]

โจเซฟให้พยานทั้งแปดคนถือแผ่นจารึกด้วยตนเอง เปิดแผ่นจารึกทีละหน้าและตรวจสอบงานเขียนโบราณในนั้น

บัดนี้เมื่องานแปลเสร็จสิ้นและเขามีพยานสนับสนุนประจักษ์พยานอันอัศจรรย์ของเขา โจเซฟไม่ต้องการแผ่นจารึกอีกต่อไป หลังจากชายเหล่านั้นออกจากป่ากลับไปบ้าน เทพมาปรากฏและโจเซฟคืนบันทึกศักดิ์สิทธิ์ให้เทพดูแล[36] ■

อ้างอิง

1. Oliver Cowdery to William W. Phelps, Sept. 7, 1834, *LDS Messenger and Advocate,* Oct. 1834, 1:14; Staker, “Where Was the Aaronic Priesthood Restored?,” 158, note 49.
2. *3 Nephi 8*; Oliver Cowdery to William W. Phelps, Sept. 7, 1834, *LDS Messenger and Advocate,* Oct. 1834, 1:15–16; see also Kowallis, “In the Thirty and Fourth Year,” 136–90.
3. 3 นีไฟ 9:13.
4. 3 นีไฟ 10:9; 11:1.
5. 3 นีไฟ 11:10; 15:21–24; ดู ยอห์น 10:16 ด้วย.
6. 3 นีไฟ 11:33.
7. 3 นีไฟ 11:23–33.
8. Oliver Cowdery to William W. Phelps, Sept. 7, 1834, *LDS Messenger and Advocate,* Oct. 1834, 1:13–16.
9. *Doctrine and Covenants 13:1* (Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 17–18, ใน *JSP,* H1:292–94 [draft 2]); Oliver Cowdery to William W. Phelps, Sept. 7, 1834, *LDS Messenger and Advocate,* Oct. 1834, 1:15; Staker, “Where Was the Aaronic Priesthood Restored?,” 142–59. Topic: Restoration of the Aaronic Priesthood
10. Oliver Cowdery to William W. Phelps, Sept. 7, 1834, *LDS Messenger and Advocate,* Oct. 1834, 1:15.
11. Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 17–18, in *JSP,* H1:292–94 (draft 2); “Articles of the Church of Christ,” June 1829, in *JSP,* D1:371.
12. Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 18, in *JSP,* H1:294–96 (draft 2).
13. “Mormonism,” *Kansas City Daily Journal,* June 5, 1881, 1; James H. Hart, “About the Book of Mormon,” *Deseret Evening News,* Mar. 25, 1884, [2]; Joseph F. Smith to John Taylor and Council of the Twelve, Sept. 17, 1878, draft, Joseph F. Smith, Papers, Church History Library; Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 21, ใน *JSP,* H1:306 (draft 2).
14. Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 18, in *JSP,* H1:296 (draft 2).
15. “Mormonism,” *Kansas City Daily Journal,* June 5, 1881, 1; Dickinson, *New Light on Mormonism,* 250; “The Book of Mormon,” *Chicago Tribune,* Dec. 17, 1885, 3; Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 21, in *JSP,* H1:306 (draft 2).
16. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 8, [8]; Orson Pratt and Joseph F. Smith, Interview with David Whitmer, Sept. 7–8, 1878, [10], in Joseph F. Smith to John Taylor and Council of the Twelve, Sept. 17, 1878, draft, Joseph F. Smith, Papers, Church History

Library; Cook, *David Whitmer Interviews,* 26–27.

17. Orson Pratt and Joseph F. Smith, Interview with David Whitmer, Sept. 7–8, 1878, [10], in Joseph F. Smith to John Taylor and Council of the Twelve, Sept. 17, 1878, draft, Joseph F. Smith, Papers, Church History Library.
18. James H. Hart, "About the Book of Mormon," *Deseret Evening News,* Mar. 25, 1884, [2].
19. Skousen, "Another Account of Mary Whitmer's Viewing of the Golden Plates," 40; [Andrew Jenson], "Eight Witnesses," *Historical Record,* Oct. 1888, 621.
20. Orson Pratt and Joseph F. Smith, Interview with David Whitmer, Sept. 7–8, 1878, [10], in Joseph F. Smith to John Taylor and Council of the Twelve, Sept. 17, 1878, draft, Joseph F. Smith, Papers, Church History Library.
21. Skousen, "Another Account of Mary Whitmer's Viewing of the Golden Plates," 40; [Andrew Jenson], "Eight Witnesses," *Historical Record,* Oct. 1888, 621.
22. [Andrew Jenson], "Eight Witnesses," *Historical Record,* Oct. 1888, 621; Orson Pratt and Joseph F. Smith, Interview with David Whitmer, Sept. 7–8, 1878, [10], ใน Joseph F. Smith to John Taylor and Council of the Twelve, Sept. 17, 1878, draft, Joseph F. Smith, Papers, Church History Library; Stevenson, Journal, Dec. 23, 1877.
23. Whitmer, *Address to All Believers in Christ,* 30.
24. "Letter from Elder W. H. Kelley," *Saints' Herald,* Mar. 1, 1882, 68; see also Bushman, *Rough Stone Rolling,* 77.
25. Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 34, in *JSP,* H1:352–54 (draft 2). Topics: Book of Mormon Translation; Gold Plates
26. 2 นีไฟ 3:7–19.
27. Joseph Smith History, circa Summer 1832, [5], in *JSP,* H1:15; 2 นีไฟ 26:16; 27:15–21.
28. หลักคำสอนและพันธสัญญา 17 (Revelation, June 1829–E, at josephsmithpapers.org); *Doctrine and Covenants 5:11–18* (Revelation, Mar. 1829, at josephsmithpapers.org); Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 23, in *JSP,* H1:314–17 (draft 2).
29. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 8, [11].
30. Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 24–25, in *JSP,* H1:316–18 (draft 2).
31. "Letter from Elder W. H. Kelley," *Saints' Herald,* Mar. 1, 1882, 68; Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 24–25, in *JSP,* H1:316–20 (draft 2); "Testimony of Three Witnesses," in Book of Mormon, 1830 edition, [589]. Topic: Witnesses of the Book of Mormon
32. Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 25, in *JSP,* H1:320 (draft 2).
33. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 8, [11]; book 9, [1].
34. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 9, [1]; *2 Nephi 27:14.*
35. "Testimony of Eight Witnesses," in Book of Mormon, 1830 edition, [590]. Topic: Witnesses of the Book of Mormon
36. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 9, [2].

สมุดบันทึกการประชุมใหญ่ของฉัน

การประชุมใหญ่สามัญเดือนเมษายน 2018

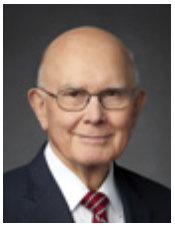

ฐานะปุโรหิตกับผู้ดำรงฐานะปุโรหิต

"ฐานะปุโรหิตแห่งเมล-คีเซเดคไม่ใช่สถานภาพหรือฉายานาม แต่เป็นอำนาจศักดิ์สิทธิ์ที่ดำรงไว้ด้วยความวางใจให้ใช้เป็นประโยชน์ในงานของพระผู้เป็นเจ้าเพื่อบุตรธิดาของพระองค์ พึงระลึกไว้เสมอว่าชายผู้ดำรงฐานะปุโรหิต *ไม่ใช่* 'ฐานะปุโรหิต' ไม่เหมาะสมที่จะพูดว่า 'ฐานะปุโรหิตและสตรี' เราควรพูดว่า *'ผู้ดำรงฐานะปุโรหิตและสตรี'*"

ประธานดัลลิน เอช. โอ๊คส์ ที่ปรึกษาที่หนึ่งในฝ่ายประธานสูงสุด, "อำนาจของฐานะปุโรหิต," *เลียโฮนา*, พ.ค. 2018, 65.

ศึกษาอย่างละเอียดยิ่งขึ้น

การปฏิบัติศาสนกิจ

ในการประชุมใหญ่สามัญผู้นำหลายท่านพูดเรื่องการปฏิบัติศาสนกิจ ขณะท่านศึกษาข่าวสารล่าสุด ดูว่าท่านสามารถบอกถึงลักษณะสำคัญของการปฏิบัติศาสนกิจหรือไม่ คำพูดของบางท่านต่อไปนี้จะช่วยท่านเริ่ม:

- เฮนรีย์ บี. อายริงก์, "พระวิญญาณของพระองค์สถิตกับท่าน," *เลียโฮนา*, พ.ค. 2018, 86–89.
- เฮนรีย์ บี. อายริงก์, "การปฏิบัติศาสนกิจที่ได้รับการดลใจ," *เลียโฮนา*, พ.ค. 2018, 61–64.
- เจฟฟรีย์ อาร์. ฮอลแลนด์, "อยู่กับพวกเขาและทำให้พวกเขาเข้มแข็งขึ้น," *เลียโฮนา*, พ.ค. 2018, 101–103.
- จีน บี. บิงแฮม, "การปฏิบัติศาสนกิจดังที่พระผู้ช่วยให้รอดทรงทำ," *เลียโฮนา*, พ.ค. 2018, 104–107.

คำตอบสำหรับคำถาม

ฉันจะทิ้งบาปของฉันและรับการให้อภัยได้หรือไม่

"[พระผู้ช่วยให้รอด] ทรงสละพระชนม์ชีพของพระองค์และนำพระชนม์ชีพกลับคืนมาอีกครั้ง

"พระองค์ทรงทำเช่นนี้เพื่อเราทุกคนที่เชื่อในพระองค์

"พระองค์ทรงทำเช่นนี้เพื่อทุกคนที่ไม่เชื่อในพระองค์

"พระองค์ทรงทำเช่นนี้แม้เพื่อคนเหล่านั้นที่เยาะเย้ยเสียดสี และสาปแช่งพระนามของพระองค์ . . .

"เนื่องจากพระเยซูคริสต์ เราจะลุกขึ้นจากความสิ้นหวังอันเนื่องจากความตาย . . .

"เนื่องจากพระเยซูคริสต์ บาปของเราไม่เพียงลบออกไปเท่านั้น แต่จะถูกลืมด้วย"

เอ็ลเดอร์ดีเทอร์ เอฟ. อุคท์ดอร์ฟแห่งโควรัมอัครสาวกสิบสอง, "มองดูชายคนนี้!" *เลียโฮนา*, พ.ค. 2018, 108, 109.

คำเชื้อเชิญ: ท่านมีคำถามอะไรบ้างที่ได้คำตอบจากสิ่งที่ท่านได้ยินในการประชุมใหญ่ แบ่งปันประสบการณ์ของท่านบนเพจเฟซบุ๊กของเรา: facebook.com/liahona

ฉันจะทำอะไร

ลองทำตามคำสอนของศาสดาพยากรณ์

ผมประทับใจข่าวสารของประธานเนลสันในการประชุมใหญ่ ที่ว่าพระผู้เป็นเจ้าทรงต้องการพูดกับผมและบอกผมว่าพระองค์ทรงต้องการให้ผมทำอะไร วันนี้ผมคิดว่าผมจะลองดู ผมสวดอ้อนวอนขอให้วันนี้ผมได้ช่วยใครบางคน หลังอาหารกลางวันผมต้องเติมน้ำมันรถ ผมเกิดความคิดว่าผมต้องซื้อน้ำมันรถให้คนๆ หนึ่ง ผมไม่ค่อยแน่ใจนัก ก็เลยคิดว่า “เดี๋ยวก็รู้” ผมเริ่มเติมน้ำมัน รถตู้ขนาดเล็กมาจอดใกล้ผม สตรีคนหนึ่งลงจากรถพร้อมลูกชายของเธอ เธอหยิบกระเป๋าออกมาและคลำหาบางอย่างในนั้น

ผมเติมน้ำมันเสร็จพอดีเมื่อได้ยินเธอพูดอย่างขัดเขินว่า “ขอโทษค่ะ” ผมเหลียวไปเห็นสีหน้าวิตกกังวลของเธอ

ผมบอกเธอว่าผมคิดจะซื้อน้ำมันให้ใครบางคนวันนี้ “คนๆ นั้นคือคุณ” น่าแปลกที่เธอเริ่มน้ำตาริน “มีคนคอยดูแลคุณวันนี้” ผมบอก ผมเดินอ้อมเครื่องเติมน้ำมันและสอดบัตรเครดิตของผม จากนั้นผมก็ขึ้นรถและขับออกไปด้วยความมั่นใจว่ามีคนอยู่ข้างบนคอยดูแลผมเช่นกัน ขอบพระทัยพระผู้เป็นเจ้าสำหรับศาสดาพยากรณ์!”

—**โจนาธาน เบ็นสัน เรื่องราวที่แบ่งปันบนเพจเฟซบุ๊ก *เลียโฮนา***

มีประสบการณ์ที่ท่านต้องการแบ่งปันหรือไม่ ส่งเรื่องราวของท่านมาที่ **liahona.lds.org** หรือแบ่งปันบน เพจเฟซบุ๊ก ของเรา

ไตร่ตรองดังนี้ . . .

ฉันจะทำอะไรถ้ารู้ว่าฉันจะมีชีวิตอีกวันเดียว

ดูเอ็ลเดอร์เทย์เลอร์ จี. โกดอย, “อีกหนึ่งวัน,” *เลียโฮนา*, พ.ค. 2018, 34–36.

แบ่งปันความคิดของท่านบนเพจเฟซบุ๊ก *เลียโฮนา* หรือบันทึกความคิดของท่านลงในสมุดบันทึกของท่าน!

ตัวเลขการประชุมใหญ่!

ผู้สอนศาสนาที่รับใช้อยู่ในปัจจุบัน
103,221 คน:

เต็มเวลา **67,049** คน
บำเพ็ญประโยชน์ของศาสนจักร
36,172 คน

ประกาศสร้างพระวิหารใหม่ **7** แห่งในซัลตา อาร์เจนตินา, บังคาลอร์ อินเดีย, มานากัว นิการากัว, กายายันเดโอโร ฟิลิปปินส์, เลย์ตัน ยูทาห์, ริชมอนด์ เวอร์จิเนีย และเมืองใหญ่ที่ยังไม่ได้กำหนดในรัสเซีย ดูแผนที่ด้านบน

สำเนาจากภาพ พวกเขานำพระองค์ไปที่ไหน โดย เจ. เคิร์ก ริชาร์ดส์; ภาพสมุดบันทึกและใส จาก GETTY IMAGES

พลังของศรัทธาและเรื่องราวครอบครัว

เราปรับตัวได้มากขึ้นขณะเผชิญการทดลองเมื่อเราคุ้นเคยกับความท้าทายที่บรรพชนของเราประสบ

โดย อาดัม ซี. โอลสัน
นิตยสารศาสนจักร

โรซาลีน ปาซินีรู้สึกเชื่อมโยงเป็นพิเศษเสมอกับเอลิซาเบธ ซาเวียร์ เทท มารดายายทวดของเธอ เพราะเรื่องราวอันเปี่ยมด้วยศรัทธาที่โรซาลีนได้ยินขณะเติบใหญ่ เรื่องราวความวางใจในพระเจ้าของเอลิซาเบธขณะเดินทางจากบอมเบย์ไปลิเวอร์พูล จนถึงไซอันและความอดทนของเธอผ่านการทดลองที่บีบคั้นหัวใจทำให้โรซาลีนเห็นภาพตนเองสมัยเป็นเด็ก

เรื่องราวเหล่านั้นมีบทบาทในการเตรียมโรซาลีนให้พร้อมพัฒนาและพึ่งพาศรัทธาแบบเดียวกันเมื่อเธอประสบความท้าทายคล้ายกันในชีวิตเธอเอง

ภาพถ่ายจาก STOCK.ADOBE.COM และจาก GETTY IMAGES

ออกจากบ้าน สูญเสียครอบครัว

เอลิซาเบธ ทศวรรษ 1850 เมืองบอมเบย์ อินเดีย

เอลิซาเบธ ซาเวียร์เป็นหญิงสาวที่มีพื้นความรู้ดีผู้ชื่นชอบชีวิตสะดวกสบายอันเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวที่มีตระกูลมั่งคั่งในอินเดีย แต่ชีวิตเริ่มท้าทายในปี 1850 เมื่อเธอแต่งงานกับวิลเลียม เทท ครูฝึกทหารในกองทัพบริติชผู้ได้รับบัพติศมาจากเอ็ลเดอร์พาร์ลีย์ พี. แพรทท์ในสกอตแลนด์

ครอบครัวของเอลิซาเบธไม่เห็นด้วยกับการบัพติศมาของเธอ ความสัมพันธ์อันตึงเครียดตามมาด้วยเรื่องเศร้าของการสูญเสียบุตรชายคนแรกของเธอเนื่องจากอหิวาตกโรค จากนั้น เอลิซาเบธผู้ตั้งครรภ์ได้แปดเดือนแต่ปรารถนาจะอยู่กับวิสุทธิชนและเป็นครอบครัวนิรันดร์ได้ส่งวิลเลียมกับบุตรชายคนที่สองไปเตรียมบ้านให้ครอบครัวของพวกเขาในไซอัน

หลังจากคลอดบุตร ครอบครัวของเอลิซาเบธขอให้เธอทิ้งสามีกับศาสนาและไปอยู่กับพวกเขา แต่ด้วยความมุ่งมั่นจะติดตามพระผู้ช่วยให้รอด เธอจึงจากครอบครัวและบ้านเกิดของเธอไปตลอดกาลโดยลงเรือไปเมืองลิเวอร์พูล ประเทศอังกฤษ

โรซาลีน ปี 2003 รัฐโคโลราโด สหรัฐอเมริกา

โรซาลีนเป็นบุตรคนเล็กในครอบครัวใหญ่ในเอนเทอร์ไพรซ์ ชุมชนเล็กๆ ทางภาคใต้ของรัฐยูทาห์ สหรัฐอเมริกา เธอมีโอกาสเห็นพลังของศรัทธาในพระเยซูคริสต์หลายครั้งในช่วงหลายปีที่บ้านและในงานเผยแผ่ของเธอ หลังจากแต่งงานในพระวิหาร โรซาลีนเริ่มต้นการเดินทางที่ทดสอบประจักษ์พยานของเธอเองเมื่อสามีเธอเริ่มงานอาชีพที่ทำให้เธออยู่ไกลบ้านออกไปอีก

หลังจากย้ายไปรัฐโคโลราโด โรซาลีนเอาใจช่วยอยู่ห่างๆ ขณะที่มารดาเธอต่อสู้กับมะเร็งจนสิ้นใจในอีกไม่กี่ปีต่อมา

“ดิฉันน่าจะมีความสุขอยู่ในบ้านเกิดเมืองนอนใกล้พ่อแม่ของดิฉันทั้งชีวิต” เธอกล่าว “หัวใจดิฉันแตกสลายเมื่อต้องเติบใหญ่และย้ายไปอยู่ไกลบ้าน การสูญเสียคุณแม่เป็นเรื่องเจ็บปวดมาก แม้กระทั่งตอนนี้ ไม่มีวันใดผ่านไปโดยที่ดิฉันไม่คิดถึงท่าน

“ดิฉันจึงเชื่อว่ามีหลายวันที่เอลิซาเบธคิดถึงบ้านของเธอมาก แต่เธอเชื่อในพระเยซูคริสต์และยอมให้เดชานุภาพของพระองค์ทำงานในชีวิตเธอ นั่นเพียงพอที่จะประคับประคองเธอ เดชานุภาพเดียวกันนั้นได้ช่วยดิฉันขณะดิฉันพึ่งพลังจากพระบิดาบนสวรรค์ ไม่ว่าครอบครัวบนแผ่นดินโลกของดิฉันจะอยู่ใกล้หรือไกลก็ตาม”

ภาพประกอบโดย ไมเคิล ที. แมกกาน

ก้าวไปให้สุดแสนไกล โดยโจเซฟ บริกกีซี่

ความเจ็บแปลบของความตาย

เอลิซาเบธ ปี 1856 เมืองลิเวอร์พูล อังกฤษ

ระหว่างล่องเรือทางไกลจากอินเดียไปอังกฤษ ลูกสาวทารกของเอลิซาเบธป่วยหนัก เธอเสียชีวิตและฝังไว้ในลิเวอร์พูล เอลิซาเบธกล่าวในภายหลังว่าการสูญเสียลูกน้อยทำให้เธอเจ็บปวดมากจนเธอไม่รู้ว่าจะอยู่ต่อไปได้หรือไม่ หัวใจเธอแหลกสลายและโดดเดี่ยว แต่เพราะกำลังใจจากเอ็ลเดอร์แฟรงคลิน ดี. ริชาร์ดส์ แห่งโควรัมอัครสาวกสิบสองผู้รับใช้เป็นประธานคณะเผยแผ่ยุโรป เอลิซาเบธจึงลงเรือไปเมืองบอสตัน รัฐแมสซาชูเซตส์ สหรัฐอเมริกา

โรซาลีน ปี 2006 รัฐนิวยอร์ก สหรัฐอเมริกา

หลังจากครอบครัวปาชินีย้ายครอบครัวที่ใหญ่ขึ้นไปอยู่รัฐนิวยอร์กได้ไม่นาน โรซาลีนก็เจ็บครรภ์ก่อนกำหนด คณะแพทย์คิดจะผ่าตัดทำคลอดเพราะหัวใจเด็กเต้นช้าลง แต่เมื่อการเต้นของหัวใจเป็นปกติ ครอบครัวจึงกลับบ้านด้วยความโล่งอก

ไม่กี่วันต่อมาเมื่อไปพบแพทย์ตามนัด แพทย์ไม่พบการเต้นของหัวใจ พวกเขาทำคลอดทารกเพศชายในอีกไม่กี่ชั่วโมงให้หลัง—เด็กตายคลอด

“การสูญเสียลูกน้อยทำให้ดิฉันเสียใจมาก” โรซาลีนกล่าว “ดิฉันไม่เคยรู้สึกเปล่าเปลี่ยวอย่างที่รู้สึกหลังจากพวกเขานำร่างลูกน้อยไปจากอ้อมแขนของดิฉัน”

ครอบครัวบินไปยูทาห์เพื่อฝังเขาใกล้กับมารดาของโรซาลีน โรซาลีนไม่สามารถออกไปดำเนินชีวิตได้ตามปกตินานหลายสัปดาห์หลังจากนั้น

“ดิฉันคิดว่าดิฉันเข้าใจอยู่บ้างที่เอลิซาเบธสงสัยว่าเธอจะเดินหน้าต่อไปได้หรือไม่” โรซาลีนกล่าว “แต่เอลิซาเบธเดินหน้าต่อไป เราทุกคนจะพบตนเองในสถานการณ์นั้น ณ จุดหนึ่งในชีวิตเรา แต่เราจะหยุดไม่ได้ เราเดินหน้าต่อไปโดยพึ่งพาพระผู้ช่วยให้รอดมากกว่าเดิม และสุดท้ายเราจะมองเห็นปาฏิหาริย์ที่เกิดขึ้นรอบตัวเราตลอดทาง”

เหมันต์แห่งชีวิต

เอลิซาเบธ ปี 1856 รัฐไอโอวา สหรัฐอเมริกา

หลังจากข้ามมหาสมุทร เอลิซาเบธพบตนเองอยู่ในวัฒนธรรมใหม่ทั้งหมด เธอโดยสารรถไฟไปรัฐไอโอวา สหรัฐอเมริกา สุดทางรถไฟสายตะวันตกสมัยนั้น เอลิซาเบธสมทบกับคณะรถลากมาร์ตินเมื่อมาถึงที่นั่นในเดือนกรกฎาคมปี 1856

ความทุกข์ยากของคณะรถลากวิลลีและมาร์ตินมีบันทึกไว้อย่างละเอียด คณะดังกล่าวออกเดินทางปลายปีและติดต้นฤดูหนาวในเทือกเขาร็อกกี เพราะความหนาวจัดและอาหารมีน้อย จึงมีผู้เสียชีวิต 200 กว่าคน

หนึ่งในกลุ่มช่วยชีวิตที่ประธานบริคัม ยังก์ส่งมาคือวิลเลียมสามีของเอลิซาเบธ ทั้งคู่พบกันอีกครั้งกลางหิมะหนาเตอะและลมเย็นจัด

หลังจากพักฟื้นในซอลท์เลคซิตี้ ทั้งคู่ลงหลักปักฐานในซีดาร์ซิตี ห่างจากจุดที่โรซาลีนเริ่มเดินทางเพียงไม่กี่ไมล์

โรซาลีน ปี 2007 ฮ่องกง ประเทศจีน

เฉกเช่นเอลิซาเบธเมื่อหลายรุ่นมาแล้ว ไม่นานโรซาลีนก็พบว่าตนเองข้ามมหาสมุทรมาตั้งรกรากในวัฒนธรรมที่ไม่คุ้นเคยเมื่อสามีเธอรับตำแหน่งในฮ่องกง

“บางคนตื่นเต้นกับการเปลี่ยนแปลงและการผจญภัย แต่นี่เหมือนจะมากเกินไปสำหรับดิฉัน” โรซาลีนกล่าว

เธอพบพลังในพระผู้ช่วยให้รอดและในแผนของพระผู้เป็นเจ้าเพื่อเธออีกครั้ง ด้วยการสนับสนุนของครอบครัวเธอและพี่น้องสตรีที่รักในวอร์ด โรซาลีนจึงรักและเห็นคุณค่าของสภาพแวดล้อมและประสบการณ์ใหม่ๆ

คนอื่นเคยผ่านทางนี้มาแล้ว

ขณะที่เราพยายามติดตามพระเยซูคริสต์ เราล้วนเดินทางผ่านการทดลอง—ที่ราบลุ่มและมหาสมุทรที่เราต้องข้ามและภูดูหนาวจัดที่เราต้องพบเจอ แต่คนอื่นเคยผ่านทางนี้มาแล้ว เราสามารถพบความหวังและพลังในเรื่องราวความวางใจในพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเขา

โรซาลีนรับรู้ว่าเธอน่าจะอยู่เพียงครึ่งทางเท่านั้น แต่เมื่อรู้เรื่องราวชีวิตของเอลิซาเบธ เธอออดนึกถึงตอนจบของเธอเองไม่ได้

“บางทีดิฉันอาจมีคุณลักษณะบางอย่างเหมือนเอลิซาเบธ บางทีอาจจะไม่ แต่ดิฉันหวังว่าเมื่อลูกๆ เห็นชีวิตของดิฉัน พวกเขาจะเห็นความคล้ายคลึงกัน—คือเราทั้งคู่ซื่อสัตย์จนถึงที่สุดและเรายอมให้การทดลองหล่อหลอมเราให้เป็นเหมือนพระผู้ช่วยให้รอดมากขึ้น”

เพราะรับรู้ถึงพลังที่เธอได้จากผู้ผ่านไปก่อนเมื่อนานมาแล้ว โรซาลีนจึงส่งต่อเรื่องราวเหล่านั้นให้ลูกหลานของพวกเขา

“เรารู้จากเรื่องราวของพวกเขาว่าพวกเขาทำสิ่งที่ยาก” โรซาลีนกล่าว “เรารู้เหตุผลและแรงจูงใจ เวลานี้ถึงคราวดิฉันต้องสานต่อศรัทธาในพระเยซูคริสต์และการอุทิศตนต่อพระกิตติคุณ และส่งต่อให้ลูกหลานของดิฉัน” ■

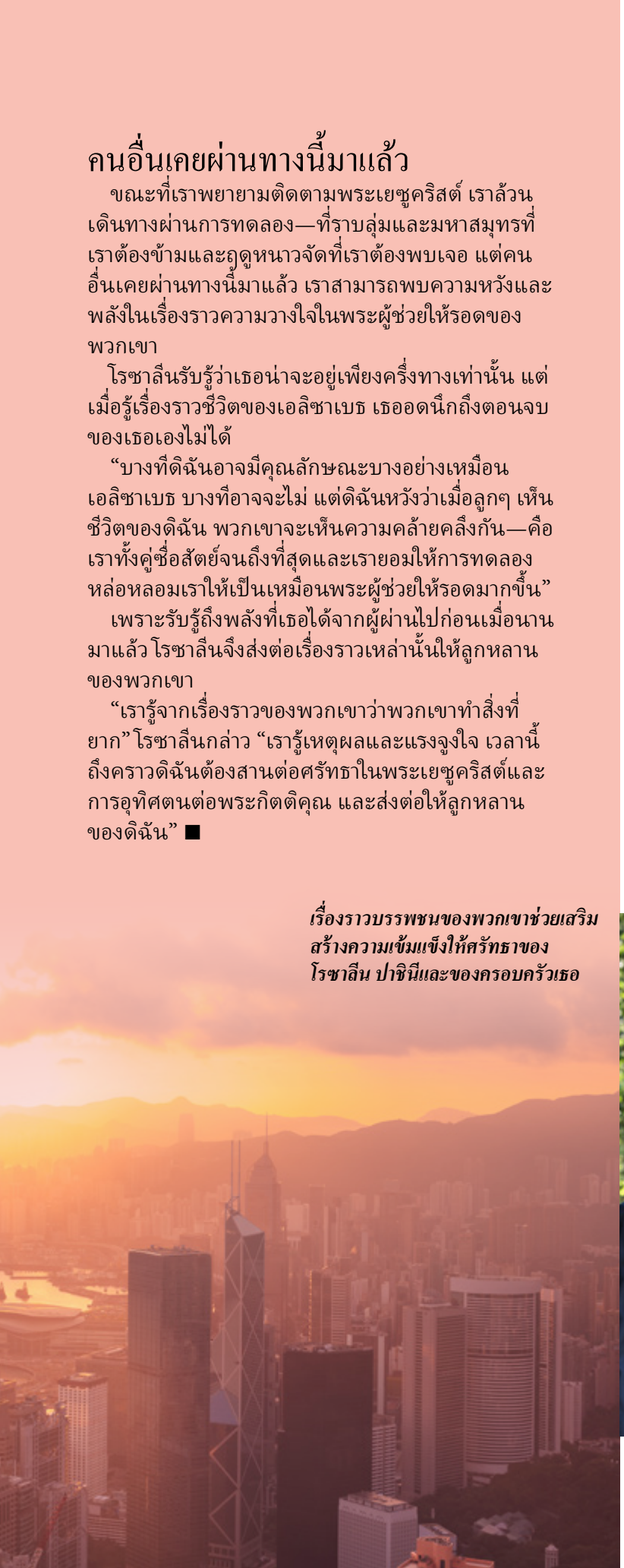

เรื่องราวบรรพชนของพวกเขาช่วยเสริมสร้างความเข้มแข็งให้ศรัทธาของโรซาลีน ปาชินีและของครอบครัวเธอ

เรื่องราวครอบครัวในพระคัมภีร์

งานวิจัยแสดงให้เห็นว่าลูกหลานปรับตัวได้มากขึ้นขณะต่อสู้กับความท้าทายของชีวิตเมื่อพวกเขาคุ้นเคยกับเรื่องราวความท้าทายที่บรรพชนของพวกเขาประสบมา[1]

ในพระคัมภีร์มอรมอน ฮีลามันรับรู้ถึงพลังของการเชื่อมโยงลูกหลานของเขากับเรื่องราวครอบครัวที่ส่งต่อกันมาผ่านการเขียนและการบอกเล่า เขาบอกบุตรชายว่า

“ดูเถิด, พ่อตั้งชื่อลูกตามบิดามารดาแรกของเราผู้ออกมาจากแผ่นดินแห่งเยรูซาเล็ม; และการนี้พ่อทำไปเพื่อว่าเมื่อลูกนึกถึงชื่อของลูก ลูกก็จะนึกถึงพวกท่าน; และเมื่อลูกนึกถึงพวกท่าน ลูกจะนึกถึงงานของพวกท่าน; และเมื่อลูกนึกถึงงานของพวกท่านลูกจะรู้ว่าเรื่องนี้มีกล่าวไว้, และเขียนไว้ด้วย, ว่างานของพวกท่านประเสริฐ.

“ฉะนั้น, ลูกพ่อ, พ่ออยากให้ลูกทำสิ่งที่ดี, เพื่อลูกจะเป็นที่กล่าวขวัญ, และเขียนไว้ด้วย, แม้ดังที่พวกท่านเป็นที่กล่าวขวัญและเขียนไว้” (ฮีลามัน 5:6–7)

อ้างอิง

1. ดู Robyn Fivush, “Collective Stories in Families Teach Us About Ourselves,” *Psychology Today,* Feb. 2, 2017, psychologytoday.com/blog/the-stories-our-lives/201702.

สละชีวิตที่ดิฉันวางแผนไว้

เมื่อดิฉันอายุราวหกหรือเจ็ดขวบ ดิฉันรู้ว่าดิฉันต้องการเป็นนักวิทยาศาสตร์ทางทะเล ดิฉันจดจ่อกับเป้าหมาย ทำงานหนัก และเข้าเรียนวิทยาลัยที่ดี ดิฉันเรียนสัตววิทยาหลายหลักสูตรและชอบ แต่เมื่อศึกษามากขึ้น ดิฉันกลับหลงใหลร่างกายมนุษย์โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับเซลล์ ดิฉันตัดสินใจเป็นนักพยาธิวิทยา

ไม่นานก็พบสามีในอนาคต เราตัดสินใจแต่งงานกัน การมีครอบครัวเป็นแผนส่วนหนึ่งของดิฉันเสมอ แต่แม้จะทราบว่าดิฉันสามารถเป็นแพทย์ที่ดีและเป็นมารดาที่ดีได้ แต่ก็รู้สึกว่าดิฉันไม่สามารถดีได้ทั้งสองอย่างในเวลาเดียวกัน เพราะครอบครัวเป็นส่วนสำคัญยิ่งในแผนแห่งความรอดของพระเจ้า ดิฉันจึงตัดสินใจเป็นมารดาก่อน ดิฉันคิดคำนวณว่าทันทีที่ลูกๆ ไปโรงเรียน ดิฉันจะกลับไปเรียนต่อ

เมื่อลูกคนเล็กเข้าอนุบาล ดิฉันเริ่มขั้นตอนการสมัครเรียนโปรแกรมปริญญาเอกด้านโภชนาการศึกษาที่มหาวิทยาลัยแห่งเทกซัสในเมืองออสติน ก่อนยื่นใบสมัคร ดิฉันพบว่าดิฉันตั้งครรภ์ลูกคนที่เจ็ดอย่างไม่คาดฝัน ดิฉันอยู่ในช่วงอายุ 40 และเมื่อลูกคนนี้เข้าโรงเรียน ดิฉันจะอายุราว 50

“ช้าไปหน่อยที่จะเริ่มอาชีพใหม่ซึ่งต้องใช้เวลาศึกษามาก” ดิฉันคิด

ดิฉันเห็นความฝันด้านอาชีพของชีวิตดิฉันพังทลายทันที เมื่อดิฉันเริ่มสิ้นหวัง พระคัมภีร์ข้อหนึ่งเข้ามาในใจและความคิด “ไม่มีใครมีความรักยิ่งใหญ่กว่านี้ คือการสละชีวิตเพื่อมิตรสหายของตน” (ยอห์น 15:13) ดิฉันนึกเสมอว่าพระคัมภีร์ข้อนี้หมายถึงคนหนึ่งตายแทนอีกคนหนึ่ง แต่ตอนนี้มีความหมายยิ่งกว่านั้น

ดิฉันตระหนักว่าความรักยิ่งใหญ่ที่สุดที่ดิฉันจะแสดงออกได้คือการสละชีวิตที่ดิฉันวางแผนไว้ และสละเวลาตลอดจนพลังงานให้การเลี้ยงดูลูกๆ ดิฉันรู้สึกว่าสำหรับดิฉันแล้วนี่คือสิ่งที่พระเจ้าทรงประสงค์ให้ดิฉันทำใช่ ดิฉันอาจจะช่วยคนได้มากในฐานะแพทย์ แต่ดิฉันรู้เช่นกันว่าดิฉันจะมีผลใหญ่หลวงที่สุดชั่วนิรันดร์ในชีวิตของลูกๆ ■

จีนเนตต์ ค็อกซ์ รัฐเทกซัส สหรัฐอเมริกา

แม้จะทราบว่าดิฉันสามารถเป็นแพทย์ที่ดีและเป็นมารดาที่ดีได้ แต่ก็รู้สึกว่าดิฉันไม่สามารถดีได้ทั้งสองอย่างในเวลาเดียวกัน

ภาพประกอบโดย แกโบรียัล วิบเบิร์ต

เจ็ทแล็กและพระคำแห่งปัญญา

งานของผมทำให้ผมต้องเดินทางปีละหลายครั้งจากไต้หวันไปรับการอบรมที่ซานฟรานซิสโก แคลิฟอร์เนีย สหรัฐอเมริกา ปัญหากับการเดินทางระหว่างสองประเทศนี้คือเวลาต่างกัน 15 ชั่วโมง เจ็ทแล็กทำให้ผมอยากนอนช่วงกลางวัน และตื่นตลอดคืน

เพื่อนร่วมวิชาชีพจากทั่วโลกเข้าร่วมการอบรมเหล่านี้ พวกเขาบอกผมว่าพวกเขาแก้ไขเจ็ทแล็กโดยดื่มกาแฟเพื่อทำให้พวกเขาตื่นและดื่มไวน์แดงเพื่อช่วยให้พวกเขาหลับ

เพื่อนร่วมวิชาชีพบางคนให้ดื่มเครื่องดื่มเหล่านี้ แต่ผมบอกพวกเขาอย่างสุภาพว่าผมเป็นสมาชิกศาสนจักรของพระเยซูคริสต์แห่งวิสุทธิชนยุคสุดท้ายและสัญญากับพระเจ้าว่าจะไม่ดื่มไวน์หรือกาแฟ บางคนล้อผมและพูดว่าพระบัญญัติเหล่านั้นทำให้ชีวิตผมยากขึ้น บางครั้งผมรู้สึกเหมือนกำลังถูกคนในอาคารใหญ่และกว้างในความฝันของลีไฮล้อเลียน (ดู 1 นีไฟ 8:26–27)

แต่เมื่อเวลาผ่านไป การรักษาพระคำแห่งปัญญาเริ่มรู้สึกเหมือนเป็นภาระที่น่าเบื่อ ระหว่างคืนหนึ่งที่ผมนอนไม่หลับ ผมรู้ตัวว่าศรัทธาของผมอ่อนลง ต้องขอบคุณภรรยาที่ส่งข้อความมาให้กำลังใจผมวันนั้นให้มีศรัทธาอยู่เสมอ พึ่งพาพระผู้เป็นเจ้า และรักษาพระบัญญัติไม่ว่าสภาวการณ์จะเป็นอย่างไร ด้วยกำลังใจของเธอผมเริ่มสวดอ้อนวอนขอความช่วยเหลือและเริ่มมองสถานการณ์ต่างจากเดิม

ในการเดินทางครั้งหนึ่ง ผมสังเกตเห็นเพื่อนร่วมวิชาชีพคนหนึ่งดื่มกาแฟสองถ้วย ผมถามเขาเกี่ยวกับถ้วยที่สอง

“ถ้วยเดียวไม่แรงพอจะทำให้ผมตื่นตัวอีกแล้ว” เขาตอบ

ผมประหลาดใจเมื่อสังเกตเห็นว่าคนที่ดื่มไวน์ก็เป็นเหมือนกัน พวกเขาต้องดื่มมากขึ้นจึงจะนอนหลับ บางครั้งแม้ถึงกับหลับนานกว่าปกติเพราะพวกเขาดื่มมากเกินไป

การได้เห็นเพื่อนร่วมวิชาชีพพึ่งเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และกาแฟมากขึ้นทำให้ผมตระหนักว่าการรักษาพระบัญญัติสำคัญอย่างยิ่ง ถ้าผมเลือกไม่เชื่อฟังพระคำแห่งปัญญา ผมอาจตกอยู่ในสถานการณ์เดียวกัน

เจ็ทแล็กของผมไม่หายเป็นปลิดทิ้ง แต่สถานการณ์ดีขึ้น เช้าวันหนึ่งผมตื่นมาดูดวงอาทิตย์ขึ้นหลังจากนอนหลับเต็มอิ่มทั้งคืน เมื่อแสงแดดส่องเข้ามาทางหน้าต่าง ผมตระหนักว่าด้วยความช่วยเหลือจากพระบิดาบนสวรรค์ ผมสามารถจัดการกับการทดลองทุกอย่างได้ไม่ว่าใหญ่หรือเล็ก ผมเพียงแต่ต้องเชื่อฟังต่อไป ทำให้ศรัทธาแรงกล้าอยู่เสมอ และอดทนจนกว่าชีวิตจะหาไม่ ■

แอนดรูว์ ลี เมืองนิวไทเป ไต้หวัน

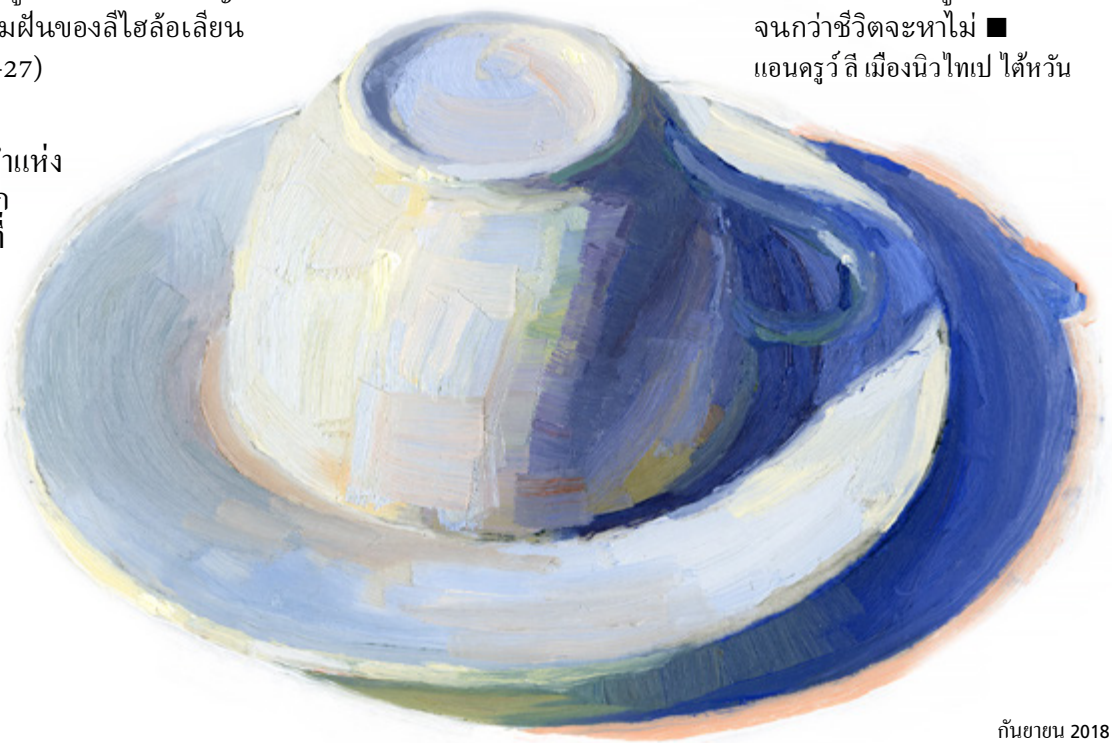

การรักษาพระคำแห่งปัญญาเริ่มรู้สึกเหมือนเป็นภาระที่น่าเบื่อจนกระทั่งผมสังเกตเห็นเพื่อนร่วมวิชาชีพคนหนึ่งต้องดื่มกาแฟสองถ้วยเพื่อให้ตื่นตัว

ภาพประกอบโดย อัลเล็น การ์นต์

หลังเกิดเฮอร์ริเคนมาเรีย

ดิฉันกับครอบครัวย้ายไปอยู่เกาะโดมินิกาในแคริบเบียนเมื่อเดือนสิงหาคมปี 2016 เราตกหลุมรักความสวยงาม วัฒนธรรม และผู้คนของเกาะนี้ทันที เราเข้าร่วมสาขาในท้องที่และเรียนรู้ได้มากจากสมาชิกที่นั่น

วันจันทร์ที่ 18 กันยายน ปี 2017 เฮอร์ริเคนมาเรียระดับ 5 พัดกระหน่ำเกาะเล็กๆ ของเรา ดิฉันกับสามีเห็นบ้านเรือนและยานพาหนะถูกพายุพัดไปตามถนน ความเกรี้ยวกราดของเฮอร์ริเคนมาเรียผ่านเกาะพอดีทำให้เกิดความเสียหายมากมาย วันรุ่งขึ้นหลังจากเกิดพายุ เราเดินไปตามถนนสายต่างๆ และพบว่าป่าฝนเขียวขจีและมีชีวิตชีวาบัดนี้มองดูเหมือนเป็นที่รกร้างว่างเปล่า

เช้าวันเดียวกัน เราเดินไปบ้านเพื่อนสมาชิกสาขาของเรา มีบ้านเพียงสองหลังที่ไม่ได้รับความเสียหายและยังอาศัยอยู่ได้ ครอบครัวสมาชิกหกในแปดครอบครัวที่อยู่ทางเหนือของเกาะสูญเสียทุกอย่าง ทางการประกาศว่าแปดสิบเปอร์เซ็นต์ของตึกรามบ้านช่องบนโดมินิกาไม่สามารถเข้าอยู่อาศัย แม้เกิดเหตุการณ์ร้ายแรงเช่นนี้ แต่หลายครอบครัวยังยิ้มสู้ เมื่อเราถามว่าพวกเขาทำได้อย่างไร พวกเขาตอบว่า “เราได้รับพรที่ยังมีชีวิตอยู่”

เพราะครอบครัวเราเอาใจใส่คำแนะนำของศาสดาพยากรณ์ให้พึ่งพาตนเอง เราจึงมีอาหารที่สะสมไว้ เราสามารถเลี้ยงอาหารเพื่อนบ้าน ผู้สอนศาสนา และสมาชิกหลายคนในสาขาของเรา เราเลี้ยงอาหารเฉลี่ยมื้อละ 20 คน เมื่อเราใช้อาหารที่สะสมไว้ดูแลคนรอบข้าง ภาระของเรารู้สึกเบาลง

ประสบการณ์นี้เตือนดิฉันให้นึกถึงแอลมากับผู้คนของเขา ผู้ซึ่ง “ภาระ . . . เบาลง; แท้จริงแล้ว, พระเจ้าทรงเพิ่มพละกำลังให้พวกเขาเพื่อพวกเขาจะทนแบกสัมภาระได้โดยง่าย” (โมไซยาห์ 24:15)

ถึงแม้เราจะอยู่โดยไม่มีน้ำประปาไฟฟ้า และความสะดวกสบายวันต่อวัน แต่เรามีพลังเอาชนะและพยุงผู้อื่น ในช่วงหลายเดือนตั้งแต่เกิดเฮอร์ริเคนมาเรีย ดิฉันตระหนักว่าแม้การเตรียมพร้อมทางโลกจะสำคัญ แต่เราต้องเตรียมพร้อมทางวิญญาณด้วย เมื่อเราเชื่อฟังและสร้างประจักษ์พยานบนศรัทธาในพระเยซูคริสต์ เราจะมีรากฐานมั่นคงที่จะไม่ล้มเมื่อลมและมรสุมชีวิตพัดอยู่รอบๆ เรา ■

เบรียนเน แอนเดอร์สัน, รัฐเวอร์จิเนีย สหรัฐอเมริกา

ในเดือนกันยายนปี 2017 เฮอร์ริเคนมาเรียระดับ 5 พัดกระหน่ำเกาะโดมินิกา ดิฉันกับสามีเห็นบ้านเรือนและยานพาหนะถูกพายุพัดไปตามถนน

“ข้าพระองค์เป็นลูกของพระองค์หรือ”

แม้จะเคยไปโบสถ์ไม่กี่ครั้ง แต่ผู้สอนประจำบ้านของดิฉันมาเยี่ยมสม่ำเสมอ คืนหนึ่งเขาโทรศัพท์มาถามว่าดิฉันจะแบ่งปันข้อคิดบางอย่างเกี่ยวกับครอบครัวนิรันดร์ในชั้นเรียนหลักธรรมพระกิตติคุณครั้งต่อไปได้หรือไม่

“ได้ค่ะ ยินดีค่ะ” ดิฉันตอบ

ดิฉันไม่ได้คิดอะไรมากจนถึงเช้าวันรุ่งขึ้น ตอนนั้นเองที่ดิฉันนึกออกว่าดิฉันรับปากจะพูดเรื่องครอบครัวนิรันดร์กับคนกลุ่มหนึ่งที่อาจจะรู้เรื่องนี้แล้ว ดิฉันคิดไม่ออกว่าจะพูดอะไรกับพวกเขา

หลายปีที่ผ่านมา ดิฉันทำการเลือกที่แยกตนเองจากพระกิตติคุณ ดิฉันจะแบ่งปันข้อคิดในเรื่องที่ดิฉันไม่แน่ใจว่าตนเองเชื่อได้อย่างไร ดิฉันรู้สึกสับสน จากนั้นเนื้อร้องของเพลงสวด “ฉันลูกพระผู้เป็นเจ้า” (*เพลงสวด*, บทเพลงที่ 149) ก็เข้ามาในใจ ดิฉันไม่ได้ยินคำร้องของเพลงนั้นหลายปี แต่รู้ด้วยใจ ทำให้ฉุกคิดได้ว่า ดิฉันต้องทูลถามพระผู้เป็นเจ้าว่าดิฉันเป็นลูกของพระองค์จริงหรือ

เวลานั้นดิฉันกำลังจัดเฟอร์นิเจอร์ในห้องนอนใหม่ เตียงนอนจึงวางเฉียงๆ อยู่กลางห้อง ดิฉันคุกเข่าข้างเตียงและรอคำสวดอ้อนวอน ดิฉันจะทูลอะไรกับพระผู้เป็นเจ้า ดิฉันไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่าพระองค์ทรงดำรงอยู่ ในขณะนั้นความปรารถนาลึกซึ้งที่สุดของใจดิฉันทำให้ดิฉันเอ่ยคำเหล่านี้ออกมา “พระผู้เป็นเจ้า พระองค์อยู่ที่นั่นจริงหรือ และถ้าพระองค์อยู่ที่นั่น ข้าพระองค์เป็นลูกของพระองค์หรือ”

คำตอบมาทันที ประหนึ่งพระองค์ทรงรอให้ดิฉันถาม ดิฉันรู้สึกว่าพระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “ใช่ คามิลลา เราอยู่ที่นี่ และเจ้าเป็นลูกของเรา”

เมื่อดิฉันลืมตา ดิฉันยังอยู่ในห้องนอนที่ระเกะระกะ ทุกอย่างรอบตัวยังไม่เป็นระเบียบ แต่ดิฉันรู้สึกว่าชีวิตเริ่มเข้าที่เข้าทางแล้ว ดิฉันรู้ว่าดิฉันเป็นลูกของพระผู้เป็นเจ้า นั่นแหละสำคัญ

ในชั้นเรียนวันอาทิตย์ ดิฉันเล่าเรื่องราวของดิฉันอย่างเรียบง่ายว่าดิฉันรู้ได้อย่างไรว่า ดิฉัน เป็นลูกของพระผู้เป็นเจ้า “ถ้าดิฉันเป็นลูกของพระองค์” ดิฉันกล่าว “ทุกคนก็เป็นลูกของพระองค์เช่นกัน”

ดิฉันใช้เวลาสามปีครึ่งทำการเปลี่ยนแปลงทั้งหมดที่จำเป็นต้องทำ แต่ชีวิตไม่เหมือนเดิมอีกเลย นับตั้งแต่วันนั้น ดิฉันไม่สงสัยอีกแล้วว่าดิฉันเป็นใคร ดิฉันรู้ว่าพระบิดาบนสวรรค์ทรงอยู่ที่นั่นเสมอ พระองค์ทรงรักดิฉันเพราะดิฉันเป็นลูกของพระองค์ ■

คามิลลา เนลสัน รัฐยูทาห์ สหรัฐอเมริกา

ภาพประกอบโดย เจมิซ คุน

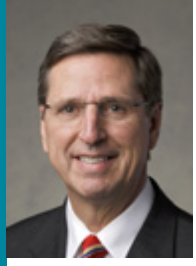

โดย เอ็ลเดอร์เควิน ดับเบิลยู. เพียร์สัน
แห่งสาวกเจ็ดสิบ

อย่าทิ้งพระผู้ช่วยให้รอด

เราอยู่ในช่วงเวลาที่วุ่นวาย แต่คำถามไม่ได้อยู่ที่ว่าศาสนจักรจะจัดการอย่างไร อยู่ที่ว่าท่านและข้าพเจ้าจะจัดการอย่างไรมากกว่า

หลายปีก่อน ข้าพเจ้ากับเพื่อนคนหนึ่งรับประทานอาหารกลางวันด้วยกัน เราไม่ได้พบกันหลายปี ระหว่างเรียนมัธยมปลายและวิทยาลัยช่วงแรกๆ เขาเป็นเพื่อนสนิทที่สุดคนหนึ่งของข้าพเจ้า เขาเป็นชายหนุ่มที่เข้มแข็งที่สุดและมุ่งมั่นที่สุดคนหนึ่งที่ข้าพเจ้ารู้จัก

เราเรียนเซมินารีด้วยกัน เล่นกีฬาด้วยกัน เข้ามหาวิทยาลัยพร้อมกัน เตรียมเป็นผู้สอนศาสนาพร้อมกัน และไปเป็นผู้สอนศาสนาห่างกันไม่กี่เดือน หลังจากเป็นผู้สอนศาสนา เขาแต่งงานกับสตรีที่มีพรสวรรค์และยอดเยี่ยมคนหนึ่งจากสเตคของข้าพเจ้า

หลายปีผ่านไป ชีวิตเราเดินไปคนละทาง เราย้ายไปอยู่คนละเมืองและสุดท้ายก็ไม่ได้ติดต่อกันอีก ข้าพเจ้ายังจำได้ว่าตกใจมากเมื่อทราบว่าเขากับภรรยาออกจากศาสนจักร ในบรรดาคนทั้งหมดที่ข้าพเจ้ารู้จักแต่เยาว์วัย เขาเป็นคนสุดท้ายที่ข้าพเจ้าคิดว่าจะทิ้งศาสนจักร

ขณะรับประทานอาหารกลางวันเราหวนนึกถึงมิตรภาพของเราที่มีความหมายต่อเราทั้งคู่มาก เราหัวเราะอีกครั้งกับประสบการณ์พิลึกพิลั่นสมัยก่อน เราคุยกันเกี่ยวกับครอบครัวของเราและพยายามปิดช่องว่างของเวลา

สุดท้าย ข้าพเจ้าถามคำถามชัดเจนว่า “ทิม เกิดอะไรขึ้น คุณเปลี่ยนใจเลื่อมใสอย่างลึกซึ้งและมุ่งมั่น! ทำไมคุณออกจากศาสนจักร อะไรทำให้คุณเดินออกจากพันธสัญญาพระวิหารของคุณ คุณละทิ้งพระผู้ช่วยให้รอดด้วยหรือ เราสัญญากันว่าเราจะซื่อสัตย์และแน่วแน่จนถึงวาระสุดท้ายของชีวิตเรานี่นา!”

“เควิน” เขาตอบ “ตอนนี้ผมแค่มองต่างจากเดิม ทัศนะของผมเกี่ยวกับศาสนจักรและคำสอนเปลี่ยนไป ผมไม่ได้เกลียดศาสนจักร—ผมแค่ไม่ต้องการศาสนจักรอีก”

ภาพประกอบโดย จ. เบน จิตินันท์

เมื่อเราคุยกันจบแล้ว ผมแสดงความรักและความขอบคุณสำหรับมิตรภาพที่ข้าพเจ้ายังเห็นค่า จากนั้น ข้าพเจ้าแสดงประจักษ์พยานด้วยความรู้สึกลึกๆ ว่า "ทิม ผมรู้ว่าสิ่งเหล่านี้จริง และคุณรู้ด้วยว่าจริง คุณรู้มาตลอด คุณแค่สูญเสียความชัดเจนที่เคยมี แต่คุณสามารถกู้แสงสว่างและความเข้าใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่คุณเคยมีคืนมาได้ กลับมาเถอะนะ"

เราโอบกอดกันขณะกล่าวลา เขากระซิบว่า "ผมชื่นชมความเชื่อมั่นและความกระตือรือร้นของคุณ แต่คุณจะมั่นใจขนาดนั้นได้อย่างไร"

ขณะเดินจากมา ข้าพเจ้าใคร่ครวญการเลือกที่เราทำและผลของการเลือกเหล่านั้นต่อชีวิตเราและชีวิตลูกหลานของเรา

เพื่อนรุ่นเยาว์ทั้งหลาย ได้โปรดอย่าปล่อยให้สิ่งที่เกิดขึ้นกับทิมเพื่อนข้าพเจ้าเกิดขึ้นกับท่าน ท่านแน่วแน่ ไม่หวั่นไหว และเปลี่ยนใจเลื่อมใสอย่างที่ท่านคิดหรือไม่ เมื่อท่านเผชิญความท้าทายที่จำเป็นของชีวิตอย่างไม่อาจเลี่ยงได้ ท่านจะหันไปหาสันติสุขและความเข้าใจที่ใด เมื่อชีวิตท่านมืดมนหม่นหมอง ท่านยังคิดที่จะสวดอ้อนวอนอย่างสม่ำเสมอโดยไม่ต้องมีใครบอกหรือไม่[1]

ขณะคำวิพากษ์วิจารณ์ศาสนจักร ประวัติศาสนจักร ผู้นำศาสนจักร และคำสอนของศาสนจักรเพิ่มขึ้น ท่านจะยืนที่ใด ขณะความเชื่อและการปฏิบัติของโลกที่มืดมนลงทุกขณะสวนทางกับหลักธรรมของพระกิตติคุณที่ได้รับการฟื้นฟู ท่านจะทำอะไร

"พวกท่านก็จะไปจากเราด้วยหรือ?

อาวุธที่ทรงอานุภาพที่สุดบางอย่างของซาตานคือการทำให้เขว การหลอกลวง และความเฉื่อยชาทางวิญญาณ แต่ละอย่างกัดกร่อนศรัทธา บดบังวิสัยทัศน์ และบิดเบือนทัศนะ ทั้งหมดนั้นเป็นความท้าทายใหญ่หลวงของสมัยเรา ซาตานใช้อาวุธเหล่านั้นไม่เพียงเพื่อทำลายโจเซฟ สมิธ พระคัมภีร์มอรมอน หลักคำสอนของศาสนจักร และผู้นำศาสนจักรเท่านั้นแต่โจมตีพระผู้ช่วยให้รอดและแผนของพระบิดาด้วย เป็นเช่นนั้นเสมอมา

เมื่อความเกรี้ยวกราดที่เลี่ยงไม่ได้ของการล่อลวงและความยากลำบากใกล้เคียงพายุทางวิญญาณระดับ 5 ท่านจะวางใจพระผู้เป็นเจ้าและแนบสนิทกับความจริงหรือไม่

คำถามแทงใจที่พระผู้ช่วยให้รอดตรัสถามอัครสาวกสิบสองยังคงมีผลในทุกวันนี้คือ

“พวกท่านก็จะจากเราไปด้วยหรือ?”

“ซีโมน เปโตรทูลตอบพระองค์ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้า พวกข้าพระองค์จะจากไปหาใครได้? พระองค์ทรงมีถ้อยคำแห่งชีวิตนิรันดร์

“และพวกข้าพระองค์ก็เชื่อและทราบแล้วว่าพระองค์ทรงเป็นองค์บริสุทธิ์ของพระเจ้า” (ยอห์น 6:67–69)

ข้าพเจ้านึกถึงคำกล่าวอันเปี่ยมด้วยพลังของประธานฮีเบอร์ ซี. คิมบัลล์ (1801–1868) ที่ปรึกษาที่หนึ่งในฝ่ายประธานสูงสุด วิสุทธิชนมาถึงหุบเขาซอลท์เลคอย่างปลอดภัยและพอใจตนเองมาก พอเอาชนะและอดทนได้มาก พวกเขาก็จองหองและอวดดี ประธานคิมบัลล์กล่าวว่า

“ข้าพเจ้ากล่าวกับท่านว่าหลายคนในพวกท่านจะเห็นเวลาที่ท่านจะมีความทุกข์ การทดลอง และการข่มเหงทุกอย่างที่ท่านทนได้ และมีโอกาสหลายครั้งให้แสดงว่าท่านซื่อตรงต่อพระผู้เป็นเจ้าและงานของพระองค์ . . . เพื่อเผชิญความยากลำบากที่จะเกิดขึ้น ท่านจำเป็นต้องมีความรู้เรื่องความจริงของงานนี้ด้วยตัวท่านเอง . . . หากท่านไม่มีประจักษ์พยาน จงดำเนินชีวิตให้ถูกต้อง ร้องทูลพระเจ้า และไม่หยุดจนกว่าจะได้รับ หากท่านไม่ทำสิ่งนี้ท่านจะทนไม่ได้

“. . . เวลาจะมาถึงเมื่อไม่มีชายหรือหญิงคนใดอดทนได้โดยอาศัยแสงสว่างที่ยืมมา แต่ละคนจะต้องมีแสงนำทางอยู่ในตนเอง หากท่านไม่มี ท่านจะทนได้อย่างไร”[2]

เราอยู่ในช่วงเวลาที่วุ่นวาย แต่คำถามไม่ได้อยู่ที่ว่าศาสนจักรจะจัดการอย่างไร อยู่ที่ว่าท่านและข้าพเจ้าจะจัดการอย่างไรมากกว่า “มาตรฐานของความจริงได้รับการสถาปนามือที่ไม่สะอาดไม่สามารถหยุดยั้งความก้าวหน้าของงานนี้ได้”[3] ท่านและข้าพเจ้าก้าวหน้าไปกับงานนี้หรือไม่ขึ้นอยู่กับตัวเราเอง

วิธีอยู่รอดทางวิญญาณ

ข้าพเจ้าเสนอสิ่งสำคัญหกข้อที่เราแต่ละคนต้องทำเพื่อความอยู่รอดทางวิญญาณ

1 รักและเชื่อฟังพระผู้เป็นเจ้าก่อน การรักและเชื่อฟังพระผู้เป็นเจ้าจำเป็นต้องมาก่อนการรักและรับใช้ผู้อื่น ลำดับเป็นเรื่องสำคัญ นีไฟสอนว่า “เพราะพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าประทานความสว่างให้แก่ความเข้าใจ; เพราะพระองค์รับสั่งแก่มนุษย์ตามภาษาของพวกเขา, สู่ความเข้าใจของพวกเขา” (2 นีไฟ 31:3) พระบิดาบนสวรรค์ทรงรักเราและเต็มพระทัยประทานความเข้าใจแก่เราเสมอ แต่เราต้องให้พระองค์มาเป็นอันดับแรกในชีวิตเรา

2 สวดอ้อนวอนส่วนตัว การสวดอ้อนวอนเป็นสิ่งจำเป็น ศาสดาพยากรณ์โจเซฟ สมิธสอนว่า “วิธีดีที่สุดที่จะได้รับความจริงและปัญญาไม่ใช่ถามจากหนังสือ [ท่านอาจจะเพิ่มคำว่า “บล็อก” เข้าไปด้วย] แต่เข้าเฝ้าพระผู้เป็นเจ้าในการสวดอ้อนวอนและได้รับการสอนจากเบื้องบน”[4] ท่านจะไม่มีวันไม่คู่ควรแก่การสวดอ้อนวอน! หากท่านต้องการคำตอบมากขึ้น จงถามคำถามมากขึ้น จงแสวงหาและสวดอ้อนวอนขออิทธิพลของพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่เสมอ (ดู โมโรไน 10:5) นี่คือแสงสว่างที่พระบิดาส่งมาเพื่อให้เกิดความเข้าใจ

3 “แสวงหาการเรียนรู้, แม้โดยการศึกษาและโดยศรัทธาด้วย” (คพ. 109:7) การเรียนรู้เป็นหน้าที่อันศักดิ์สิทธิ์ ผู้กระทำแสวงหาการเรียนรู้ วัตถุรอให้ถูกกระทำ ผู้นำที่ยิ่งใหญ่คือผู้เรียนรู้ที่ยิ่งใหญ่ ศาสนจักรต้องการผู้นำที่ยิ่งใหญ่—ชายหญิงที่แสวงหาความสว่างและความรู้มากขึ้น ความเข้าใจและการเปลี่ยนใจเลื่อมใสลึกซึ้งขึ้น (ดู คพ. 93:36) ทั้งหมดนี้เรียกร้องคำมั่นสัญญาและการอุทิศตน ท่านไม่สามารถพบความจริงอันลึกซึ้งโดยเลื่อนหน้าจอดูวิกิพีเดียหรือค้นข้อมูลตามบล็อกต่างๆ จำไว้ว่าศรัทธาเกิดจากการได้ฟังประจักษ์พยานของผู้มีศรัทธา ไม่ใช่จากการได้ยินความสงสัยของผู้สูญเสียศรัทธา

4 ค้นคว้าพระคัมภีร์ โดยเฉพาะพระคัมภีร์มอรมอน—ทุกวัน! พระคัมภีร์มอรมอนเขียนไว้อย่างชัดแจ้งเพื่อปกป้องคุ้มครองเราขณะเรารับมือกับสภาพต่างๆ ของยุคสมัย เกี่ยวกับพลังของพระคัมภีร์มอรมอน นีไฟเป็นพยานถึงราวเหล็กว่า "และข้าพเจ้ากล่าวแก่พวกเขาว่าราวเหล็กนั้นคือพระวจนะของพระผู้เป็นเจ้า; และผู้ใดที่สดับฟังพระวจนะของพระผู้เป็นเจ้า, และยึดมั่นในพระวจนะนั้นแล้ว, พวกเขาจะไม่พินาศเลย; ทั้งสิ่งล่อลวงและลูกศรเพลิงของปฏิปักษ์ก็ไม่อาจครอบงำพวกเขาไปสู่ความมืดบอด, เพื่อชักจูงพวกเขาไปสู่ความพินาศได้" (1 นีไฟ 15:24) หากท่านเริ่มรู้สึกสับสนและหลงทาง จงเริ่มอ่านหน้าหนึ่งอีกครั้ง และตั้งใจศึกษาพระคัมภีร์มอรมอน

5 มองภาพรวม ท่านเป็นส่วนหนึ่งของความพยายามอันยิ่งใหญ่ที่สุดบนแผ่นดินโลกนั่นคือการรวบรวมอิสราเอลและเตรียมรับการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซูคริสต์ ท่านมีบทบาทสำคัญ! ท่านมาแผ่นดินโลกพร้อมคำมั่นว่าจะองอาจในประจักษ์พยานถึงพระผู้ช่วยให้รอด นั่นเป็นอัตลักษณ์อันสูงส่งของท่าน จงมองภาพรวม ซึ่งคือแผนแห่งความสุขของพระบิดาบนสวรรค์ นี่คือเลนส์ของความจริง นี่คือบริบทสำหรับคำถาม ประเด็นปัญหา และข้อกังวลทั้งหมด "เพราะพระวิญญาณรับสั่งความจริงและไม่รับสั่งเท็จ ดังนั้น, พระองค์รับสั่งถึงเรื่องดังที่มันเป็นจริง, และถึงเรื่องดังที่มันจะเป็นจริง" (เจคอบ 4:13)

6 เหนือสิ่งอื่นใด จงวางใจในพระเยซูคริสต์ พระองค์ยังทรงเป็น "แสงสว่างและชีวิตของโลก" (3 นีไฟ 11:11; ดู ยอห์น 8:12 ด้วย) เมื่อความสงสัย ความยุ่งยาก และการทดลองห้อมล้อมและครอบงำท่าน จงวางใจพระองค์ เมื่อชีวิตไม่เป็นดังคาด คนที่ท่านวางใจทำให้ท่านผิดหวังและหักหลังท่าน จงวางใจพระองค์อย่างสมบูรณ์ต่อไป ขอให้ท่านตอบดังนีไฟสมัยก่อนในยามทุกข์ใจเท่าเทียมกันนี้ว่า "กระนั้นก็ตาม, ข้าพเจ้ารู้ว่าข้าพเจ้าได้วางใจผู้ใด . . . ข้าแต่พระเจ้า, ข้าพระองค์วางใจในพระองค์, และข้าพระองค์จะวางใจในพระองค์ตลอดกาล" (2 นีไฟ 4:19, 34)

ไม่ว่าท่านทำอะไร อย่าทิ้งพระผู้ช่วยให้รอด! เพราะการชดใช้ของพระองค์ เราจึงเป็นผู้กระทำ มีอิสระที่จะกระทำและไม่ถูกกระทำ เราแต่ละคนจะยืนอยู่เบื้องพระพักตร์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพและรายงานเรื่องแสงสว่างและความจริงที่เราเลือก

ข้าพเจ้าสัญญากับท่านว่าถ้าท่านจะทำตามหลักธรรมเหล่านี้และแนบสนิทกับความจริง ศรัทธาของท่านจะไม่มีวันเสื่อมถอย ขอพระผู้เป็นเจ้าทรงอวยพรให้ท่านเลือกมองผ่านเลนส์ของความจริงโดยอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์เสมอ ■

จากคำปราศรัยให้ข้อคิดทางวิญญาณเรื่อง "เลนส์ของความจริง" ที่มหาวิทยาลัยบริคัม ยังก์–ไอดาโฮวันที่ 7 มีนาคม ค.ศ. 2017 ดูบทความเต็มเป็นภาษาอังกฤษที่

อ้างอิง

1. ดู "สวดอ้อนวอนหรือเปล่า?" *เพลงสวด* บทเพลงที่ 61.
2. ใน ออร์สัน เอฟ. วิทนีย์ *Life of Heber C. Kimball* (1945), 449–50.
3. โจเซฟ สมิธ, ใน *History of the Church,* 4:540
4. โจเซฟ สมิธ, ใน *History of the Church,* 4:540

ค้นพบคุณค่าแห่งสวรรค์ของดิฉัน

หลังจากพยายามยอมรับตนเองอยู่หลายปี ในที่สุดดิฉันก็ประสบปาฏิหาริย์ที่ช่วยให้เข้าใจคุณค่านิรันดร์ของตนเอง

โดย ดายแอน คอร์ท ดาซิลวา

ตั้งแต่เด็ก ดิฉันมีปัญหาเรื่องน้ำหนักตัวกับการยอมรับตนเอง ตอนแรก ชื่อเล่นที่ได้รับเพราะน้ำหนักตัวดูเหมือนไม่เป็นพิษเป็นภัย แต่เมื่อเวลาผ่านไป ดิฉันเริ่มเชื่อว่าคำพูดในแง่ลบเกี่ยวกับรูปกายภายนอกของดิฉันมีความหมายในแง่ลบเกี่ยวกับบุคลิกภาพของดิฉันด้วย

สมัยเป็นวัยรุ่น ดิฉันเริ่มตระหนักว่า แม้ดิฉันจะชอบลักษณะทางกายของตนเอง แต่รูปร่างของดิฉันไม่ตรงกับความคาดหวังทางโลก ดิฉันชอบบุคลิกภาพเงียบๆ ของดิฉัน แต่ไม่ใช่สิ่งที่ผู้คนคาดหวังจากดิฉันเช่นกัน—ครูต้องการให้ดิฉันพูดแสดงความเห็นในชั้นเรียน เพื่อนผู้ชายชอบผู้หญิงที่พูดมากกว่านี้ และมีคนบอกดิฉันบ่อยครั้งว่าดิฉันต้องเข้าสังคมมากกว่าที่เป็นอยู่ คุณค่าในตนเองของดิฉันเริ่มลดลงทีละนิด

ช่วงวัยสาวดิฉันซึมเศร้า ไม่สบายใจกับร่างกายตนเอง และสงสัยว่าเหตุใดพระเจ้าไม่ทรงทำให้ดิฉันสวยสักหน่อยและน่าสนใจกว่านี้ ดิฉันพยายามลดน้ำหนักมากกว่าที่ควร และน่าแปลกตรงที่ยิ่งพยายามลด น้ำหนักยิ่งเพิ่ม การเป็นสาวโสดเก็บตัว และน้ำหนักเกินดูเหมือนจะสอแวว่ไม่ดี

ดิฉันรู้สึกสิ้นหวังและตัดสินใจว่าดิฉันจะเป็นแบบนี้ต่อไปแม้ไม่มีวันลดน้ำหนักได้อย่างที่ต้องการหรือจะเข้าสังคมมากขึ้น ถึงแม้จะเลิกเกลียดตัวเองได้มากแล้ว แต่ก็ยังมองไม่เห็นว่าดิฉันเป็นธิดาที่สวยงามและมีค่าของพระผู้เป็นเจ้า ดิฉันไม่พยายามหาคุณค่าของตนเอง

แสงสว่างที่ดิฉันต้องการ

วันหนึ่งปาฏิหาริย์เกิดขึ้นขณะที่ดิฉันกำลังอ่านคำพูดของซิสเตอร์แมรี เอ็น. คุกภรรยาของเอ็ลเดอร์เควนติน แอล. คุกแห่งโควรัมอัครสาวกสิบสองจากการให้ข้อคิดทางวิญญาณทั่วโลกสำหรับคนหนุ่มสาวเดือนกันยายน ปี 2016 เรื่อง “จงหาปีติทุกวันในชีวิต” ดิฉันอ่านว่า “เมื่อเรามายังโลกนี้ เรานำคุณลักษณะแห่งสวรรค์มาด้วยในฐานะบุตรธิดาของพระผู้เป็นเจ้า คุณค่าส่วนบุคคลของเรามาจากสวรรค์” ดิฉันรู้สึกประหนึ่งความคิดเปิดรับแสงสว่างที่ดิฉันต้องการอย่างยิ่งแต่คิดว่าดิฉันจะไม่มีวันได้รับ ดิฉันตระหนักว่าดิฉันเคยรู้สึกประหนึ่งว่าคิดผิดที่ชอบตัวเองเพราะดิฉันไม่

ได้สวยและมีค่าในแบบที่ควรจะเป็น เวลานี้ดิฉันพร้อมยอมรับว่าดิฉันชอบบุคลิกภาพเฉิ่มๆ และเก็บตัวของดิฉัน ชอบผมหยิกหยอง จมูกเหมือนมันฝรั่ง รอยยิ้มกว้าง และแม้กระทั่งรูปร่างอ้วนของดิฉันที่ยังอ้วนอย่างที่ดิฉันต้องการ ดิฉันเริ่มสำนึกคุณต่อการเป็นงานสร้างของพระผู้เป็นเจ้า ดิฉันเข้าใจในท้ายที่สุดว่าพระองค์ไม่ได้สร้างผิด

หลังจากประสบปัญหาทางกายและทางอารมณ์นานหลายปี ในที่สุดดิฉันก็เรียนรู้ความจริงอย่างหนึ่งที่อาจชัดเจนสำหรับหลายๆ คนว่า คุณค่าของดิฉันไม่เกี่ยวกับโลกนี้! คุณค่านั้นมาจากสวรรค์ อยู่กับดิฉันตลอดมา แม้ดิฉันจะมองไม่เห็น ไม่ได้ตัดสินจากสื่อ จากเพื่อนวัยเดียวกัน หรือจากใครก็ตาม แต่จากพระบิดาบนสวรรค์และพระเยซูคริสต์ พระองค์ทรงเห็นดิฉันมีค่ามากพอที่จะให้พระผู้ช่วยให้รอดสิ้นพระชนม์เพื่อดิฉัน

รากฐานในพระคริสต์

การเรียนรู้จากพระวิญญาณเกี่ยวกับคุณค่าของดิฉันในสายพระเนตรของพระผู้เป็นเจ้าเปลี่ยนดิฉันในหลายๆ ด้าน ดิฉันตกหลุมรักชีวิตอีกครั้ง ดิฉันรู้สึกสำนึกคุณมากขึ้นต่อพรนับไม่ถ้วน ดิฉันรู้สึกปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะพยายามทำสิ่งถูกต้องมากขึ้น เชื่อในตนเองและในความฝันของดิฉันมากขึ้น นั่นทำให้ดิฉันต้องการเป็นคนอ่อนโยนและอดทนกับคนรอบข้างมากขึ้น นำดิฉันให้ใกล้ชิดพระผู้ช่วยให้รอดมากขึ้น

เสียงของโลกเพรียกหาและตัดสิน แต่ตอนนี้ดิฉันมีความรู้แน่ชัดเกี่ยวกับคุณค่าของตนเองที่ดิฉันไม่ต้องการลืม ความรู้นั้นทำให้ดิฉันเกิดสันติสุขและปีติที่ดิฉันต้องการแบ่งปันให้ทุกคนที่พบ ดิฉันเรียนรู้ผ่านคำพูดให้ข้อคิดทางวิญญาณครั้งนั้นว่าคุณค่าในตนเองและความเชื่อมั่นในตนเองของดิฉันต้องมีรากฐานมั่นคงในพระคริสต์ทั้งนี้ “เพื่อเมื่อมารจะส่งลมอันมีกำลังแรงของเขามา, แท้จริงแล้ว, ลูกศรของเขาในลมหมุน, แท้จริงแล้ว, เมื่อลูกเห็บของเขาและพายุอันมีกำลังแรงของเขาทั้งหมดจะกระหน่ำมาบน [ดิฉัน], มันจะไม่มีพลังเหนือ [ดิฉัน] เพื่อลากเอา [ดิฉัน] ลงไปสู่ห้วงแห่งความเศร้าหมองและวิบัติอันหาได้สิ้นสุดไม่, เพราะศิลาซึ่งบนนั้น [ดิฉัน] ได้รับการสร้างขึ้น, ซึ่งเป็นรากฐานอันแน่นอน, รากฐานซึ่งหากมนุษย์จะสร้างบนนั้นแล้วพวกเขาจะตกไม่ได้” (ฮีลามัน 5:12)

ดิฉันสำนึกคุณต่อพระเจ้าและคุณค่านิรันดร์ที่พระองค์ทรงมองเห็นในเราทุกคน ดิฉันสำนึกคุณต่อสตรีที่ได้รับการดลใจเช่นซิสเตอร์คุกผู้พยายามดำเนินชีวิตตามพระกิตติคุณและแบ่งปันปัญญาของพระกิตติคุณ ดิฉันสำนึกคุณต่อชีวิตนี้ ต่อปาฏิหาริย์ของร่างกายและสมอง ต่อคุณค่าแห่งสวรรค์ในตัวเราแต่ละคน ■

ผู้เขียนอาศัยอยู่ในรัฐนิวยอร์ก สหรัฐอเมริกา

ภาพประกอบจาก GETTY IMAGES

คุณเป็น เพื่อน กลุ่มเข็ม กลัด หรือ

ท่านทำอะไรเพื่อแสดงให้เพื่อนเห็นว่าท่านอยู่ที่นั่นเพื่อพวกเขา

โดย มาริสซา วิดดิสัน
นิตยสารศาสนจักร

เมื่ออาเบลหายไป พระเจ้าตรัสถามคาอินว่าอาเบลอยู่ที่ไหน คาอินตอบว่า “ข้าพระองค์เป็นผู้ดูแลน้องหรือ”

กล่าวอีกนัยหนึ่ง คาอินกำลังบอกว่า “ข้าพระองค์จะทราบได้อย่างไร ข้าพระองค์ไม่ได้มีหน้าที่ดูแลเขา”

พระเยซูคริสต์ทรงสอนข่าวสารต่างจากนั้นมากเกี่ยวกับการดูแลผู้อื่น พระองค์ตรัสว่าเราควรปฏิบัติต่อผู้อื่นในลักษณะที่เราต้องการให้พวกเขาปฏิบัติต่อเรา ซึ่งรวมถึงการช่วยเหลือกัน เอาใจใส่กัน และดูแลกัน (ดู ลูกา 6:31)

มีคนรอบข้างท่านที่กำลังประสบปัญหาบางอย่าง ท่านอาจจะกำลังประสบกับช่วงเวลายากๆ ของท่านเอง ไม่ว่ากรณีใด ท่านสามารถสร้างความแตกต่างได้โดยเลือกติดตามพระเยซูคริสต์

เพื่อนกลุ่มเข็มกลัด

เพื่อนกลุ่มหนึ่งพบวิธีที่ไม่ธรรมดาในการยื่นมือช่วยเหลือกัน พวกเขามาจากสถานการณ์ครอบครัวและภูมิหลังต่างกัน แต่ทุกคนห่วงใยกันและต้องการเสริมสร้างมิตรภาพ

เพื่อนคนหนึ่งมีความลำบากอย่างยิ่งที่บ้าน เธอบอกพวกเขาว่าบางครั้งเธออยากหายตัวได้แต่ปกปิดความรู้สึกไว้ใต้รอยยิ้มเพราะกลัวคนอื่นจะตัดสินเธอ

เพื่อนๆ ต้องการให้เธอรู้ว่าเธอปลอดภัยเมื่ออยู่กับพวกเขาและโลกน่าอยู่มากขึ้นเพราะเธออยู่ในนั้น ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงคิดแผนหนึ่งขึ้นมา นั่นคือพวกเขากลัดเข็มกลัด แต่ละคนกลัดเข็มกลัดไว้บนเสื้อทุกวันเพื่อเตือนเธอและเตือนกันว่าพวกเขาให้คำมั่นว่าจะสร้างมิตรภาพที่ปลอดภัย ไร้กังวล และเชื่อใจได้—พวกเขาต้องการให้แต่ละคนยังอยู่ด้วยกัน

หลายปีต่อมา เยาวชนหญิงคนนี้ยังจำเพื่อนกลุ่มเข็มกลัดได้และซาบซึ้งในความปลอดภัยที่เธอรู้สึกโดยรู้ว่าพวกเขาห่วงใยเธอ

ท่านจะทำอะไรได้บ้าง

ไม่ ท่านไม่ต้องกลัดเข็มกลัดเพื่อให้กำลังใจเพื่อน แต่ท่านถามตัวเองได้ว่าท่านจะทำอะไรได้บ้างเพื่อดูแลเพื่อน ให้กำลังใจคนที่อาจจะกำลังประสบปัญหา และเป็นเพื่อนที่ปลอดภัยสำหรับทุกคนที่ต้องการให้ท่านช่วย

"ในบรรดาคนทั้งปวง เราควรรักผู้อื่นมากขึ้นแทนที่จะตัดสินพวกเขา ในบรรดาคนทั้งปวง เราควรใส่ใจกันมากขึ้น" เอ็ลเดอร์เดล จี. เรนลันด์แห่งโควรัมอัครสาวกสิบสองกล่าว

"ในบรรดาคนทั้งปวง เราควรรักผู้อื่นมากขึ้นแทนที่จะตัดสินพวกเขา ในบรรดาคนทั้งปวง เราควรใส่ใจกันมากขึ้น"

"'มีความเห็นอกเห็นใจ โดยสร้างสรรค์สิ่งพิเศษ' (ยูดา 1:22)—นั่นคือสิ่งที่เราควรทำ"[1]

ดังนั้น *ท่าน* จะทำอะไรได้บ้างเพื่อช่วยคนรอบข้าง แนวคิดบางประการต่อไปนี้อาจทำให้ท่านเกิดความคิดสร้างสรรค์

- สวดอ้อนวอนและทูลขอความช่วยเหลือจากพระผู้เป็นเจ้า ดูเหมือนเรียบง่าย แต่สามารถเป็นเครื่องมืออันทรงประสิทธิภาพได้ พระผู้เป็นเจ้าทรงรู้จักเพื่อนของท่านเป็นอย่างดี พระองค์ทรงรู้จักท่านเป็นอย่างดีและทรงสามารถช่วยให้ท่านเป็นเพื่อนที่เห็นอกเห็นใจ
- มองหาสัญญาณที่แสดงว่าเพื่อนของท่านอาจจะกำลังประสบปัญหา
- หาวิธีรับใช้เล็กๆ น้อยๆ ด้วยตนเอง ดังที่ซิสเตอร์ลินดา เค. เบอร์ตันอดีตประธานสมาคมสงเคราะห์สามัญเคยกล่าว "สังเกตก่อน แล้วรับใช้"[2] ท่านสังเกตเห็นอะไรเกี่ยวกับเพื่อนๆ ของท่าน พวกเขาชอบและไม่ชอบอะไร พวกเขาต้องการอะไร แล้วท่านจะสามารถช่วยคนบางคนได้ในวิธีที่เหมาะกับคนๆ นั้น
- จำไว้ว่าการเป็นเพื่อนที่รักและคอยประคับประคอง *ไม่*ได้หมายความว่าท่านต้องรับผิดชอบการกระทำของผู้อื่น ท่านไม่ต้องรับผิดชอบความสุขของพวกเขาเช่นกัน
- คิดกิจกรรมสนุกๆ ที่ท่านจะทำกับเพื่อนได้ เช่น กลัดเข็มกลัดเพื่อเตือนกันว่าต้องสนับสนุนกัน เยาวชนบางคนทำถุงเท้าลายตลกๆ และให้คำมั่นว่าจะเป็น "ผู้แสวงหาความกล้าหาญ ความเมตตา และการรับใช้" (อักษรตัวหน้าของคำในภาษาอังกฤษรวมกันเป็นคำว่า *socks*["seekers of courage, kindness, and service"]) อีกกลุ่มหนึ่งตรวจสอบกันโดยใช้สีแทนความรู้สึก ตัวอย่างเช่น ถ้ามีคนรู้สึก "สีม่วง" มากวันนี้ เพื่อนคนอื่นๆ จะรู้ว่าคนนั้นต้องการความรักเป็นพิเศษ
- อย่าจำกัดวงเพื่อน! พระเยซูทรงเป็นเพื่อนกับคนที่โลกดูถูก เมื่อท่านให้คนอื่นเข้ากลุ่ม—โดยเฉพาะคนที่มีปัญหาเรื่องการผูกมิตร—ท่านกำลังทำตามแบบอย่างของพระองค์

ชีวิตยากได้บางครั้ง แต่ท่านเข้มแข็ง และท่านเปี่ยมด้วยพลัง ความเมตตาและความอาทรของท่านสามารถเปลี่ยนชีวิตคนบางคนได้ เพื่อนต้องการท่าน! แสวงหาการนำทางจากพระเจ้า พระองค์จะทรงค้ำจุนท่านผ่านการทดลอง และช่วยท่านทำให้โลกน่าอยู่มากขึ้น ■

ผู้เขียนเป็นสมาชิกในคณะกรรมการป้องกันการฆ่าตัวตายของศาสนจักร

อ้างอิง

1. การสัมภาษณ์เอ็ลเดอร์เรนลันด์วันที่ 23 ม.ค. 2018.
2. ลินดา เค. เบอร์ตัน, "สังเกตก่อน แล้วรับใช้," *เลียโฮนา*, พ.ย. 2012, 78.

อ่านเพิ่มเติม

อ่าน "ทูตแห่งความหวัง" ในฉบับนี้ เพื่อดูว่าเยาวชนกลุ่มหนึ่งในยูทาห์นำความหวังมาให้โรงเรียนมัธยมปลายของพวกเขามากขึ้นอย่างไร

ภาพถ่ายจาก GETTY IMAGES

ทูตแห่งความหวัง: ช่วยกันป้องกันการฆ่าตัวตาย

ท่านสามารถทำให้เพื่อนเข้มแข็งได้โดยกระจายแสงสว่างและความหวังของพระเยซูคริสต์

โดย มาริสซา เดนนิส
นิตยสารศาสนจักร

ในโลกการทูต ทูตเป็นตัวแทนประเทศของตนไปยังคนอีกกลุ่มหนึ่ง แต่ *ท่าน* สามารถเป็นทูตได้โดยไม่ต้องมีหนังสือเดินทาง! ในโลกที่บางครั้งดูเหมือนมืดมนมาก ท่านสามารถเป็นทูตแห่งความหวังและแสงสว่างได้ ลองถามแจ็คสัน แอล. (ซ้าย, ใส่กางเกงสีน้ำตาล) จากรัฐยูทาห์ สหรัฐอเมริกาดูก็ได้ เขาเป็นสมาชิกของกลุ่มโฮพที่โรงเรียน—โปรแกรมป้องกันการฆ่าตัวตายแบบเพื่อนถึงเพื่อน เขาเรียนรู้ผ่านองค์กรที่เรียกว่า Hope4Utah ต้องมองหาสัญญาณเตือน เป็นเพื่อน และนำความหวังมาให้โรงเรียนของเขา

เราต้องการคุณ

"การอยู่ในกลุ่มโฮพเปิดหูเปิดตาผมจริงๆ" แจ็คสันกล่าว "มีเพื่อนร่วมชั้น มิตรสหาย และสมาชิกครอบครัวที่กำลังประสบปัญหา"

แจ็คสันเรียนรู้ว่าแม้เขาไม่ต้องรับผิดชอบการตัดสินใจของเพื่อน แต่มีหลายอย่างที่เขาทำได้เพื่อช่วยให้เพื่อนพ้นวิกฤตไปได้ งานวิจัยแสดงให้เห็นว่าวัยรุ่น 7 ใน 10 คนที่ซึมเศร้าหรือคิดเรื่องฆ่าตัวตายจะบอกเพื่อนก่อนพูดคุยกับผู้ใหญ่[1] นั่นหมายความว่าท่านอยู่ในฐานะที่จะช่วยเพื่อนได้

ดังที่ซิสเตอร์ แครอล เอฟ. แมคคองกี อดีตที่ปรึกษาที่หนึ่งในฝ่ายประธานเยาวชนหญิงสามัญกล่าว "เรามีความรับผิดชอบตามพันธสัญญาว่าจะดูแลกัน คล้องแขนเดินไปตามเส้นทางนี้ด้วยกัน กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ วางโทรศัพท์และมองดูคนที่ต้องการความช่วยเหลือจากท่าน"[2]

ท่านไม่จำเป็นต้องเข้าองค์กรอย่างเป็นทางการจึงจะสร้างสรรค์สิ่งพิเศษที่โรงเรียนหรือกับเพื่อนๆ ต่อไปนี้เป็นเกร็ดน่ารู้ที่ใช้ได้ผลทุกที่ทุกเวลา

ภาพถ่ายโดย นมสัน โกบอรีย์ และซื้อเพื่อใช้ ชิตีบัง เดอ ไมน

สิ่งที่ควรทำ

เพื่อเป็นทูตแห่งความหวัง ลองพยายาม **มองออก ยื่นมือช่วย** และ **รายงาน**

1. **มองออก** ว่าคนๆ นั้นต้องการความช่วยเหลือ[3] มองหาคนที่

- รู้สึกซึมเศร้าหรือสิ้นหวัง
- ทำอย่างไม่ยั้งคิด
- ไม่สุงสิงกับเพื่อนและไม่ร่วมกิจกรรม
- ทิ้งของมีค่า
- รับมือกับสถานการณ์ตึงเครียดเช่น การสูญเสีย การเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ของชีวิต การข่มเหงรังแก ฯลฯ
- เปลี่ยนนิสัยการนอน การกิน หรือสุขอนามัย
- พูดเรื่องฆ่าตัวตายหรือวางแผนจะฆ่าตัวตาย—พูดทำนองว่า "ผมไม่น่าเกิดมาเลย" หรือ "ทุกคนจะสบายขึ้นถ้าไม่มีผม"

2. **ยื่นมือช่วย** การเป็นทูตล้วนเกี่ยวข้องกับการเชื่อมความสัมพันธ์ หาเวลาที่ท่านกับเพื่อนสามารถคุยกันได้อย่างเปิดเผย ท่านอาจจะกังวลว่าการเอ่ยถึงการทำร้ายตัวเองหรือการฆ่าตัวตายจะทำให้สถานการณ์แย่ลง แต่นั่นไม่จริง เมื่อท่านกล้าพูดออกมา ท่านได้ให้เชือกช่วยชีวิตแก่คนนั้นและทำให้เขารู้ว่าท่านห่วงใย

"อย่ากลัวที่จะถามเพื่อนว่าพวกเขากำลังประสบปัญหาหรือไม่" ดร. เกรก ฮัดนอลล์ผู้เชี่ยวชาญการป้องกันการฆ่าตัวตายและผู้ก่อตั้ง Hope4Utah กล่าว "พูดตรงๆ แต่อย่าสั่งสอนหรือตัดสิน" เขาแนะนำให้ใช้ความเห็นของท่าน ซึ่งแสดงออกถึงความห่วงใยและใส่ใจ ไม่ใช่สั่งสอน ตัวอย่างเช่น "เมื่ออยู่ในชั้นเรียนวันนี้ผมสังเกตว่าคุณ

"สำหรับคนที่กำลังพยายามรู้สึกถึงคุณค่าในตนเอง หรือแม้พยายามหาจุดประสงค์ของการมีชีวิต ดิฉันประสงค์จะรับรองกับท่านเป็นส่วนตัวว่าท่านเป็นที่รักของพระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงรู้จักอัตลักษณ์ของท่าน พระองค์ทรงรู้จักความพยายามของท่าน และพระผู้ช่วยให้รอดของเราทรงอยู่ที่นั่นเพื่อประคับประคองท่าน ท่านสามารถรู้สึกถึงพลังอำนาจนั้นได้ในชีวิตท่านขณะท่านแสวงหาพระวิญญาณบริสุทธิ์ . . . ดิฉันขอแนะนำให้ท่านยื่นมือออกไปและยอมพูดคุยกับคนที่ท่านไว้ใจ เพราะในการพูดคุยเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้ ท่านกำลังแบ่งเบาภาระของท่านให้คนที่ท่านรักและคนที่รักท่าน นั่นเป็นกระบวนการเยียวยา"

ซิสเตอร์แคโรล เอฟ. แมคคองกี อดีตที่ปรึกษาที่หนึ่งในฝ่ายประธานเยาวชนหญิงสามัญ

มีเรื่องไม่สบายใจ ผมสงสัยว่าคุณโอเคไหม คุณกำลังคิดจะทำร้ายตัวเองหรือเปล่า"

สวดอ้อนวอนขอให้พระวิญญาณช่วยให้ท่านรู้ว่าจะพูดอะไร หากเพื่อนๆ กำลังคิดจะฆ่าตัวตายหรือประสบความท้าทายร้ายแรงอื่นๆ เช่นภาวะซึมเศร้าหรือวิตกกังวล อย่าบอกพวกเขาให้เลิกรู้สึกแบบนั้นเดี๋ยวนี้! เอ็ลเดอร์เดล จี. เรนลันด์แห่งโควรัมอัครสาวกสิบสองสอนว่า "วิธีที่เราพูดกับคนสุขภาพดีและอาจจะกำลังประสบความเศร้าชั่วคราวจะต่างจากการพูดคุยกับผู้ป่วยทางจิต" ท่านแนะนำให้พูดทำนองนี้ "คุณไม่ได้อยู่คนเดียว เราอยู่ที่นี่กับคุณ เราจะช่วยให้คุณผ่านไปให้ได้"

และจำไว้ว่าต้องฟังจริงๆ แทนที่จะวางแผนว่าจะพูดอะไรต่อ ดังที่เอ็ลเดอร์เรนลันด์กล่าว "การให้คนพูดและอธิบายว่าพวกเขารู้สึกอย่างไร และการกระตุ้นให้พวกเขาพูด น่าจะสำคัญกว่าการให้คำแนะนำ"[4]

3. **รายงาน** เมื่อท่านทราบว่าเพื่อนกำลังประสบปัญหา ท่านอาจจะถูกล่อลวงให้เก็บความกังวลเหล่านี้ไว้คนเดียว เพื่อนของท่านอาจจะถึงกับขอร้องไม่ให้ท่านพูดกับใคร แต่ทูตต้องพูดออกมา! อาสาไปเป็นเพื่อนเขาเพื่อคุยกับผู้ใหญ่ที่ไว้ใจได้ เช่น บิดามารดา ครูที่ปรึกษา หรือผู้นำศาสนจักร บอกให้พวกเขาติดต่อสายด่วนการฆ่าตัวตายในประเทศหรือส่งข้อความด่วนกรณีเกิดวิกฤต หากพวกเขาขู่จะทำร้ายตนเองหรือผู้อื่น ให้พาพวกเขาไปโรงพยาบาลหรือโทรขอรับบริการฉุกเฉิน และอยู่กับพวกเขาจนกว่าพวกเขาได้รับความช่วยเหลือจากมืออาชีพ หากตอนนั้นพวกเขาไม่อยู่ในอันตราย ให้มองหาวิธีพาพวกเขาเข้ากลุ่มและประคับประคองพวกเขาอย่างต่อเนื่อง "สร้างโอกาสให้พวกเขาได้เป็นส่วนหนึ่งของบางสิ่งบางอย่าง" ดร. ฮัดนอลล์กล่าว "พยายามชวนพวกเขาทำบางสิ่งบางอย่างกับท่าน เช่น วิ่ง ขี่จักรยาน หรือว่ายน้ำ" กิจกรรมทางกายเป็นประโยชน์เพราะการเคลื่อนไหวจะช่วยให้อารมณ์ดีขึ้น

ถ้าท่านกำลังประสบปัญหา

อย่ายอมแพ้! ท่านเป็นคนสำคัญและมีคนรักท่าน โลกน่าอยู่ขึ้นเพราะท่านอยู่ที่นี่ และ ชีวิตท่านมีค่าควรรักษาไว้ พูดคุยกับผู้ใหญ่ที่ไว้ใจได้เพื่อขอความช่วยเหลือ—บิดามารดา แพทย์ ครูที่ปรึกษา หรือผู้นำศาสนจักร หากท่านอยู่ในภาวะวิกฤต ให้โทรสายด่วนการฆ่าตัวตายในประเทศ (ดูใต้ "แหล่งข้อมูล") พระเยซูคริสต์ทรงสามารถช่วยให้ท่านพบแสงสว่างและความหวังเมื่อท่านรู้สึกเพียงความมืดและความสิ้นหวัง

แหล่งข้อมูล

- befrienders.org
- suicide.org/international-suicide-hotlines.html
- iasp.info
- suicide.lds.org

อย่าประเมินพลังความสามารถของท่านต่ำเกินไป

ลองคิดสักหนึ่งนาทีว่าโลกจะต่างจากเดิมอย่างไรหากทุกคนมีเพื่อนคอยประคับประคอง เราไม่สามารถช่วยคนทั้งโลกได้ แต่เราสามารถเป็นเพื่อนกับคนที่ต้องการเพื่อน

ซิสเตอร์แมคคองกีกระตุ้นให้เรา “เต็มใจขยายแวดวงมิตรสหาย” และ “ยอมรับคนอื่นๆ แม้พวกเขาจะต่างจากท่าน” เธอชี้ให้เห็นว่าการเป็นเพื่อนกับบางคนอาจส่งผลดีระหว่างที่พวกเขากำลังก้าวเดินไปข้างหน้าด้วยความหวังหรือทำสิ่งที่ก่อให้เกิดความเสียหาย เช่น การฆ่าตัวตาย “จงสร้างความแตกต่าง” เธอกระตุ้น “ท่านสามารถทำประโยชน์ได้มาก”

ขณะยื่นมือช่วย ท่านกำลังทำตามแบบอย่างของต้นกำเนิดแห่งความหวังสูงสุด ซึ่งคือ พระเยซูคริสต์

“ผู้ให้คำปรึกษากลุ่ม HOPE ของเราบอกเราว่าเราเป็น ‘ทูตแห่งความหวัง’” แจ็คสันกล่าว “ผมชอบคำนั้น เพราะเราไม่เพียงเป็นทูตแห่งความหวังเท่านั้นแต่เป็นทูตของพระเยซูคริสต์ด้วย สุดท้ายแล้วพระองค์ทรงเป็นความหวังของเรา”

เมื่อเราแสดงความรักเหมือนพระคริสต์ต่อผู้อื่น เราสามารถช่วยให้พวกเขาพบความหวังและการเยียวยา

“ผมรู้ว่าถ้าพระเยซูคริสต์ทรงอยู่บนแผ่นดินโลก พระองค์จะทรงยื่นพระหัตถ์ช่วยคนอื่นๆ เช่นเดียวกับเรา” แจ็คสันกล่าว “ผมสบายใจเมื่อรู้ว่าผมกำลังทำดังที่พระองค์จะทรงทำ” ■

ท่านเป็นเพื่อนกลุ่มเข็มกลัดหรือไม่ อ่านบทความก่อนหน้านี้เพื่อดูว่าบทความดังกล่าวพูดถึงท่านหรือไม่!

“หากเราพยายามผ่านไปให้ถึงวันพรุ่งนี้ แล้วก็วันพรุ่งนี้ แล้วก็วันพรุ่งนี้ . . . พระเจ้าจะทรงช่วยเราในเรื่องนี้ ข้อหนึ่งที่อิสยาห์ให้ไว้น่าสนใจมาก ท่านกล่าวว่า ‘เมื่อท่านเหน็ดเหนื่อยพระองค์’—พระผู้ช่วยให้รอด—‘ทรงปลุกเช้าแล้วเช้าเล่า’ [2 นีไฟ 7:4] พระองค์ทรงอยู่ที่นั่นทุกวัน . . . ดังนั้นหากสิ่งที่ท่านสามารถทำได้ดีที่สุดคือลุกจากเตียงตอนเช้า ขอเพียงรู้ว่าพระองค์ทรงอยู่กับท่านที่นั่น . . . ถือว่านั่นเป็นชัยชนะ จากนั้นให้เดินต่อ หากนั่นคือสิ่งดีที่สุดที่เกิดขึ้นได้ในวันนั้น จงพยายามต่อไป”

เอ็ลเดอร์เดล จี. เรนลันด์แห่งโควรัมอัครสาวกสิบสอง

อ้างอิง

1. ดู “What Are Hope Squads?” Hope4Utah, hope4utah.com/hope-squad.
2. การสัมภาษณ์ซิสเตอร์แมคคองกีวันที่ 19 ม.ค. 2018.
3. ดู “The Warning Signs of Suicide,” Befrienders Worldwide, befrienders.org/warning-signs, and “Suicide: What to Do When Someone Is Suicidal,” Mayo Clinic, mayoclinic.org/diseases-conditions/suicide/in-depth/suicide/art-20044707.
4. การสัมภาษณ์เอ็ลเดอร์เรนลันด์วันที่ 23 ม.ค. 2018.

หลงทางในพระราชวังต้องห้าม

โดย ซาราห์ คีแนน

ดิฉันอยู่กลางพระราชวังต้องห้ามในกรุงปักกิ่ง ประเทศจีน ไม่กี่นาทีก่อนดิฉันมีเพื่อนและครูอยู่รายรอบ แต่จู่ๆ ก็อยู่คนเดียว ดิฉันเข้าใจอันตรายที่จะเกิดขึ้นทันที คนอเมริกันวัย 15 ปี ดูแปลกแยกท่ามกลางพิพิธภัณฑ์พระราชวังที่จอแจ ดิฉันเดินทางมาประเทศจีนกับเพื่อนร่วมชั้นมัธยมปลายคนอื่นๆ โดยมีโรงเรียนเป็นผู้อุปถัมภ์ และครูกับมัคคุเทศก์เตือนเราหลายครั้งเรื่องอันตรายที่อาจเกิดจากการท่องเที่ยวต่างประเทศถ้าเราไม่ระวัง

ดิฉันเดินเบียดกลุ่มนักท่องเที่ยวบริเวณนั้น—ชาวจีนและชาวต่างชาติ—และยืนเขย่งเท้าขณะพยายามมองหาสมาชิกแต่ละคนในกลุ่มของเราที่สวมเสื้อสีแดงขาว แต่ดิฉันไม่เห็นใครเลย กลุ่มของดิฉันออกไปโดยไม่มีดิฉันและดิฉันไม่ทราบว่าพวกเขาไปทางไหน ดิฉันนั่งมองทางเข้าออก สิบนาทีผ่านไป 30 นาที แล้วก็ 45 นาที ไม่มีใครปรากฏตัว

ห้าม

ดิฉันเคยรู้สึกถึงพระวิญญาณ แต่ไม่เคยรู้สึกเจาะจงให้ทำบางสิ่งบางอย่าง—ไม่ได้บอกทิศทางที่ต้องไป

มีคนคว้ามือดิฉัน ดิฉันเงยหน้ามองสตรีร่างเล็กคนหนึ่ง นัยน์ตาเหมือนคนสติฟั่นเฟือน และเล็บมือยาว เธอดึงมือดิฉัน “ตามมา” เธอพูดเป็นภาษาอังกฤษผิดๆ ถูกๆ “สาวสวย ตามมา”

ดิฉันรู้สึกไม่สบายใจ “ปล่อยนะ” ดิฉันตะโกนพลางดึงมือกลับ ก่อนที่เธอจะคว้ามือดิฉันได้อีกครั้ง ดิฉันรีบวิ่งผ่านทางออกเข้าไปอีกส่วนหนึ่งของพระราชวัง

ดิฉันวิ่งสักพักจนหลงทางยิ่งกว่าเดิม ดิฉันนั่งอยู่บนขั้นบันไดใกล้ๆ ห่างจากกลุ่มคน และเริ่มร้องไห้ ดิฉันรู้ภาษาจีนไม่กี่คำแต่ไม่มากพอจะถามทางกลับไปโรงแรมที่อยู่อีกด้านหนึ่งของมหานครปักกิ่ง ณ จุดนั้น ดิฉันไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่าทางออกอยู่ตรงไหน

ขณะร้องไห้ ดิฉันเริ่มสวดอ้อนวอน ดิฉันยอมรับว่าดิฉันโง่ที่พลัดหลงจากกลุ่ม แม้จะเผลอแค่อึดใจเดียว และดิฉันวิงวอนพระบิดาบนสวรรค์ขอให้ทรงช่วยพบทางกลับไปหากลุ่ม

ดิฉันลุกขึ้นยืนและเดินกลับไปในทิศทางที่เดินจากมา ดิฉันไม่ได้รับการเปิดเผยทันที—และไม่แน่ใจว่าการเปิดเผยนั้นจะเป็นอย่างไรหรือรู้สึกอย่างไรถ้าดิฉัน *ได้* รับ ดิฉันเคยรู้สึกถึงพระวิญญาณ ความรู้สึกอบอุ่นหลังจากรับใช้บางคนหรือฟังคำพูดในศาสนจักร แต่ไม่เคยรู้สึกเจาะจงให้ทำบางสิ่งบางอย่าง ไม่ได้บอกทิศทางที่ต้องไป ดิฉันเริ่มเดินไปข้างหน้าอย่างลังเลโดยไม่หยุดสวดอ้อนวอนในใจ

ในที่สุดก็เดินมาถึงทางแยก ดิฉันเริ่มไปทางขวาเมื่อได้ยินเสียงกระซิบว่า “อยู่ตรงนี้”

เสียงนั้นเบามากจนดิฉันเกือบเพิกเฉยเพราะคิดว่าเป็นความคิดของตนเอง แต่มีความชัดเจนในเสียงนั้นที่ดิฉันไม่รู้สึกตอนนี้ “นั่งบนม้านั่งตัวนั้น” เสียงบอก ดิฉันเงยหน้าและเห็นม้านั่งตัวหนึ่งกลางทางแยก ดิฉันเดินไปนั่ง เพียงสามนาทีต่อมา เสื้อสีแดงขาวคุ้นตาปรากฏในฝูงชนและโบกมือให้ดิฉัน เธอคือมัคคุเทศก์ของเราในวันนั้น

ดิฉันผุดลุกจากม้านั่ง ดิฉันมีความสุขมากจนแทบจะกอดเธอ

“เราตามหาคุณเป็นชั่วโมง!” เธอบอก “คุณไปอยู่ที่ไหนมา”

ขณะที่เธอนำดิฉันกลับเข้ากลุ่ม ดิฉันอธิบายว่าดิฉันไปอยู่ที่ไหน เริ่มตั้งแต่แยกจากกลุ่มและจบลงด้วยการตัดสินใจนั่งแทนที่จะไปทางขวาตรงทางแยก

“คุณโชคดีมาก” เธอกล่าว “ถ้าคุณเลี้ยวไปทางขวา ทางนั้นจะพาคุณไปคนละทางกับคนในกลุ่ม พระราชวังใหญ่มาก ฉันคงหาคุณไม่เจอ”

ดิฉันออกจากประเทศจีนในอีกไม่กี่สัปดาห์ให้หลัง โดยไม่หลงทางอีกเลย แต่ดิฉันหวนคิดหลายครั้งถึงช่วงเวลาที่ได้ยินเสียงพระวิญญาณกระซิบบอกดิฉัน ดิฉันไม่เคยได้รับการกระตุ้นเตือนแบบนั้นมาก่อน แต่พระเจ้าทรงทราบว่าดิฉันต้องการอะไรจึงจะไม่ไปผิดทาง ดิฉันรับรู้เช่นกันว่าง่ายเพียงใดที่จะเพิกเฉยการกระตุ้นเตือนหากดิฉันไม่ฟัง

นับตั้งแต่วันนั้น ดิฉันได้ยินพระวิญญาณหลายครั้งในหลายวิธี โดยเตือนดิฉันให้รู้ทั้งอันตรายทางร่างกายและทางวิญญาณ บางครั้งดิฉันเห็นผลของการทำตามหรือการไม่เชื่อฟัง เสียงนั้นเหมือนที่ดิฉันได้ยินวันแรกในพระราชวังต้องห้าม บ่อยกว่านั้นคือดิฉันไม่สามารถมองเห็นผลที่เกิดขึ้น แต่ดิฉันเรียนรู้ว่าเมื่อดิฉันอ่อนน้อมถ่อมตนและยอมฟัง พระเจ้าจะทรงช่วยให้ดิฉันรับรู้การกระตุ้นเตือนของพระวิญญาณและพระองค์จะทรงนำทางดิฉันกลับไปยังที่ซึ่งดิฉันต้องอยู่ เพราะมีพระองค์ดิฉันจึงไม่โดดเดี่ยว ■

ผู้เขียนอาศัยอยู่ในรัฐยูทาห์ สหรัฐอเมริกา

ภาพประกอบโดย ฉลาด ดูเซฟ

การเปิดเผย ต่อศาสดาพยากรณ์โจเซฟ สมิธ—*และต่อท่าน*

โดย ไรอัน คาร์
นิตยสารศาสนจักร

ลองนึกถึงงานอันน่าพิศวงทั้งหมดที่โจเซฟ สมิธทำสำเร็จ อาทิ การแปลพระคัมภีร์มอรมอน การจัดตั้งศาสนจักร การได้รับฐานะปุโรหิต การสร้างพระวิหาร การสอนพระกิตติคุณที่ได้รับการฟื้นฟู การส่งผู้สอนศาสนาออกไป น่าพิศวงกว่านั้นคือท่านทำสิ่งเหล่านั้นเมื่ออายุยังน้อย

โจเซฟรู้วิธีทำสิ่งเหล่านั้นอย่างไร โชคดีที่ท่านไม่ต้องคาดเดา—ท่านได้รับการนำทางโดยการเปิดเผย โดยผ่านการเปิดเผยเหล่านี้ ซึ่งเวลานี้การเปิดเผยมากมายมีอยู่ในพระคัมภีร์ หลักคำสอนและพันธสัญญา พระเจ้าทรงสอนหลักคำสอน นำทางท่านในการจัดตั้งศาสนจักร และตอบคำถามสำคัญๆ ตัวอย่างมีดังนี้

คำถามที่ตอบโดยการเปิดเผย

- ใครมีสิทธิอำนาจให้บัพติศมา วันที่ 15 พฤษภาคม ปี 1829 โจเซฟ สมิธและออลิเวอร์ คาวเดอรี สวดอ้อนวอนเกี่ยวกับบัพติศมา ยอห์นผู้ถวายบัพติศมาปรากฏและมอบฐานะปุโรหิตแห่งอาโรนให้พวกท่าน และสั่งพวกท่านให้บัพติศมากัน (ดู คพ. 13)
- ใช้ยาสูบได้หรือไม่ การเคี้ยวยาเส้นและสูบบุหรี่เป็นธรรมเนียมปฏิบัติทั่วไปในสมัยของโจเซฟ สมิธ ในปี 1833 ท่านสวดอ้อนวอนขอการนำทางเกี่ยวกับเรื่องนี้และได้รับการเปิดเผยที่เรียกว่าพระคำแห่งปัญญา ซึ่งกล่าวว่า “ยาสูบมิใช่สำหรับร่างกาย” (ดู คพ. 89)
- เหตุใดเราจึงทำงานพระวิหารแทนคนตาย ภายใต้การนำของศาสดาพยากรณ์โจเซฟ สมิธ สมาชิกศาสนจักรสร้างพระวิหารเคิร์ทแลนด์ และต่อมาสร้างพระวิหารนอวูที่พวกเขาสามารถประกอบพิธีบัพติศมาและศาสนพิธีอื่นๆ ของพระวิหารหลักคำสอนและพันธสัญญาภาค 128 อธิบายว่า “เราโดยไม่มีพวกเขา [คนตาย] พระองค์จะทรงทำให้ดีพร้อมไม่ได้; ทั้งพวกเขาโดยไม่มีเราพระองค์จะทรงทำให้ดีพร้อมไม่ได้” (ข้อ 18)

ท่านสามารถให้พระเจ้านำทางชีวิตท่านและตอบคำถามของท่านผ่านการเปิดเผยส่วนตัวได้ด้วย บางครั้งคำตอบเหล่านั้นจะมาจากพระคัมภีร์ หรือจากการดลใจที่ท่านรู้สึกในใจและในความคิด และบางครั้งท่านเดินไปข้างหน้าด้วยศรัทธา ทั้งที่ไม่ทราบว่าสถานการณ์จะเป็นอย่างไรแต่พยายามเชื่อฟังเต็มกำลังความสามารถ

โดยปกติต้องใช้เวลาหาการดลใจและการนำทางที่ท่านต้องการ เฉกเช่นศาสดาพยากรณ์โจเซฟ ท่านสามารถเรียนรู้พระประสงค์ของพระเจ้า “บรรทัดมาเติมบรรทัด, กฎเกณฑ์มาเติมกฎเกณฑ์” (คพ. 98:12) จงเริ่มด้วยการสวดอ้อนวอนเช่นเดียวกับท่านศาสดาพยากรณ์ ทูลพระบิดาบนสวรรค์เพื่อขอการดลใจจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ ค้นคว้าพระคัมภีร์และคำสอนของศาสดาพยากรณ์ยุคปัจจุบัน ตัดสินใจและจากนั้นทูลถามว่าถูกต้องหรือไม่ (ดู คพ. 9)

เรียนรู้ผ่านกาลเวลา

ดูแผนที่หน้านี้ และท่านจะเห็นว่าโจเซฟ สมิธอยู่ที่ใดเมื่อได้รับการเปิดเผยเหล่านี้จากพระเจ้า การเปิดเผยมาในเวลาและสถานที่ซึ่งโจเซฟ สมิธต้องการตามพระประสงค์ของพระเจ้า

พระคัมภีร์หลักคำสอนและพันธสัญญาแสดงให้เห็นว่าการเปิดเผยนำทางศาสดาพยากรณ์โจเซฟ สมิธอย่างไรและให้แบบแผนที่บอกว่าการดลใจจะนำทางชีวิตท่านได้อย่างไร

โจเซฟได้รับการเปิดเผย 46 ครั้งในเคิร์ทแลนด์ รัฐโอไฮโอ แต่ท่านไม่ต้องอยู่ที่นั่นเพื่อรับการนำทางจากพระเจ้าต่อ ท่านได้รับการเปิดเผยในรัฐเพนน์ซิลเวเนีย นิวยอร์ก มิสซูรี และอิลลินอยส์เช่นกัน

การเปิดเผยเหล่านี้มาต่อเนื่องหลายปี คงไม่ดีใช่ไหมถ้าพระเจ้าทรงเปิดเผยทุกอย่างที่โจเซฟ สมิธต้องรู้เกี่ยวกับฐานะปุโรหิตในการเปิดเผยครั้งเดียว พระเจ้าประทานการเปิดเผยเกี่ยวกับฐานะปุโรหิตต่อท่านศาสดาพยากรณ์ในปี 1829, 1830, 1832, 1835, 1841 และอื่นๆ (ดูตัวอย่างใน คพ. 13; 20; 84; 107; 124)

ความรู้ในพระกิตติคุณของท่านจะเพิ่มตามกาลเวลาเช่นกัน เมื่อท่านเรียนพระกิตติคุณด้วยความช่วยเหลือจากพระวิญญาณบริสุทธิ์—ผ่านพระคัมภีร์ การประชุมใหญ่สามัญ การประชุมต่างๆ ของศาสนจักร เซมินารี และอื่นๆ—ความเข้าใจของท่านจะเพิ่มตามกาลเวลาเช่นเดียวกับโจเซฟ สมิธ ■

จำนวนการเปิดเผยในพระคัมภีร์หลักคำสอนและพันธสัญญาที่โจเซฟ สมิธได้รับ ณ ที่นั้นๆ

ความสำเร็จเมื่ออายุยังน้อย

"[โจเซฟ สมิธ] อายุ 14 ปีเมื่อเห็นนิมิตแรก และอายุ 17 ปีเมื่อเทพโมโรไนมาเยือนครั้งแรก ท่านอายุ 21 ปีเมื่อได้รับแผ่นจารึกทองคำและอายุเพียง 23 ปีเมื่อท่านแปลพระคัมภีร์มอรมอนเสร็จ (ทำงานไม่ถึง 60 วัน) การเปิดเผยเกินครึ่งในพระคัมภีร์หลักคำสอนและพันธสัญญาประทานผ่านท่านศาสดาพยากรณ์ขณะท่านอายุ 25 ปีหรือน้อยกว่านั้น"

ประธานดัลลิน เอช. โอ๊คส์ ที่ปรึกษาที่หนึ่งในฝ่ายประธานสูงสุด, "โจเซฟ ชายผู้เป็นศาสดา," *เลียโฮนา*, ก.ค. 1996, 87.

ภาพประกอบโดย มิเชล มุลลอน

สิทธิ์เสรี
ของท่านมี
ค่าควรแก่
การต่อสู้
ให้ได้มา

การต่อสู้เพื่อสิทธิ์เสรีของท่าน

โดย เดวิด ดิคสัน
นิตยสารศาสนจักร

การรักษาพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้าทำให้เกิดอิสรภาพ กับคนที่ไม่เคยมีประจักษ์พยานถึงความจริงนี้ คำกล่าวเช่นนั้นอาจทำให้เขาสับสน หากเพื่อนบ้านคนหนึ่งของท่านเดินมายื่นรายการสิ่งที่ท่านต้องทำ (หรือทำไม่ได้) ให้ท่าน ท่านจะรู้สึกเหมือนอิสรภาพของท่าน *ลดลง*

อย่างไรก็ดี การรักษาพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้าทำให้ท่านมีอิสระอย่างแท้จริง—อิสระจากผลลบของบาปและอิสระที่จะได้รับพรจากความชอบธรรม

แต่การฝ่าฝืนพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้านำไปสู่การเป็นเชลย วิธีหนึ่งที่จะนึกถึงการเป็นเชลยคือการสูญเสียสิทธิ์เสรี การเลือกหลายอย่างในชีวิตทำได้ยากหากท่านกำลังตกเป็นเชลย

เรารู้จากพระคัมภีร์ว่าในชีวิตก่อนเกิดซาตาน “หมายมั่นจะทำลายสิทธิ์เสรีของมนุษย์” (โมเสส 4:3) เรารู้เช่นกันว่าเขาไม่ชนะสงครามครั้งนั้น และ *ท่าน* อยู่ฝ่ายชนะ!

ส่วนที่ยากคือซาตานยังคงพยายามช่วงชิงสิทธิ์เสรีไปจากท่าน แต่ไม่ต้องกลัว ท่านสามารถชนะสงครามครั้งนี้ได้เช่นกัน

อยู่ในการเป็นเชลย

ในพระคัมภีร์มอรมอน พระเยซูทรงสอนว่า “เจ้าต้องเฝ้าดูและสวดอ้อนวอนเสมอ, เกลือกมารจะล่อลวงเจ้า, และเขาจะนำเจ้าไปเป็นเชลย” (3 นีไฟ 18:15)

การเป็นเชลยของมารฟังดูน่ากลัว! ทว่าเมื่อท่านคิดถึงชะตากรรมเช่นนั้น ส่วนใหญ่ท่านมักจะคิดเกี่ยวข้องกับการพิพากษาครั้งสุดท้ายใช่หรือไม่ แท้จริงแล้วมีการเป็นเชลยที่เกิดขึ้นเร็วกว่านั้น และบ่อยครั้งแยบยลมาก

เอ็ลเดอร์เควนทิน แอล. คุกแห่งโควรัมอัครสาวกสิบสองสอนว่า “ผู้คนสามารถตกเป็นทาสไม่เพียงสิ่งเสพติดอันตรายเท่านั้น แต่รวมถึงหลักปรัชญาที่อันตรายและเสพติดด้วย ซึ่งห้ันเหจากการดำเนินชีวิตที่ชอบธรรม” (“เพลงคร่ำครวญของเยเรมีย์: จงระวังการเป็นทาส” การประชุมใหญ่สามัญ ต.ค. 2013)

การตกเป็นทาสสารเสพติดเช่นยาอันตรายหรือนิโคตินเป็นเรื่องเข้าใจง่าย แต่การตกเป็นทาสนิสัยชอบพูดเท็จนั้นเป็นอย่างไร เมื่อกล่าวคำเท็จหนึ่งครั้ง ก็ง่ายที่จะติดกับของการพูดเท็จมากขึ้น

การตกเป็นทาสอารมณ์หุนหันหรือนิสัยชอบนินทานั้นเป็นอย่างไร

หรือการ *ไม่ทำ* กิจวัตรประจำวันของความชอบธรรม (การสวดอ้อนวอน การศึกษาพระคัมภีร์ ฯลฯ) ที่พระผู้เป็นเจ้าทรงขอให้เราทำนั้นเป็นอย่างไร ส่งผลให้สูญเสียสิทธิ์เสรีเช่นกันหรือไม่

ใช่ สูญเสียแน่นอน วิธีหนึ่งที่จะคิดถึงเรื่องนี้คือ เกิดอะไรขึ้นกับนักกีฬาหรือนักดนตรีถ้าพวกเขาเลิกฝึก คำตอบคือ พวกเขาสูญเสียความสามารถในการเล่นได้ดีที่สุด แม้อาจจะไม่เหมือนการสูญเสียสิทธิ์เสรี แต่เป็นอย่างนั้นจริงๆ นักกีฬาหรือนักดนตรีที่ไม่พัฒนาทักษะของตนจะไม่สามารถเลือกได้หลายวิธีที่จะใช้ทักษะนั้น เมื่อความสามารถลดลง พวกเขาย่อมทำได้น้อยกว่าเดิม ทางเลือกของพวกเขาจึงลดลง

ในทำนองเดียวกัน ท่านไม่สามารถเป็นตัวของตัวเองได้ดีที่สุดหากไม่มีความเป็นเพื่อนของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ท่านต้องการความช่วยเหลือจากพระองค์ทุกวัน นั่นเป็นของประทานสำคัญที่สุดอย่างหนึ่งที่ท่านหวังจะได้รับในชีวิตนี้ และการดำเนินชีวิตอย่างชอบธรรมทุกวันเป็นวิธีได้ของประทานนั้น

พบอิสรภาพที่แท้จริง

อัครสาวกเปาโลสอนว่า “เพื่อเสรีภาพนั้นเอง พระคริสต์จึงได้ทรงให้เราเป็นไท เพราะฉะนั้นจงตั้งมั่นและอย่าเข้าเทียมแอกของการเป็นทาสอีกเลย” (กาลาเทีย 5:1) ในพระคัมภีร์มอรมอน กษัตริย์เบ็นจามินสอนว่า “และภายใต้นามนี้จึงทำให้ท่านเป็นอิสระ, และไม่มีนามอื่นใดซึ่งจะทำให้ท่านเป็นอิสระได้. ไม่มีชื่ออื่นใดให้ไว้ซึ่งความรอดจะมาได้; ฉะนั้น, ข้าพเจ้าจึงอยากให้ท่านรับพระนามของพระคริสต์ไว้กับท่าน” (โมไซยาห์ 5:8)

อิสรภาพที่แท้จริงมาจากการทำตามพระคริสต์ ฉะนั้นจงเลือกเป็นอิสระ! ■

ภาพประกอบจาก GETTY IMAGES

คำตอบถูกแต่ถือว่าผิด

เมื่อผมลงทะเบียนเรียนวิชาปรัชญาในโรงเรียนมัธยมปลาย คุณพ่อค่อนข้างเป็นห่วงในวิชาปรัชญา ทุกอย่างถูกตั้งคำถาม รวมทั้งการดำรงอยู่ของพระผู้เป็นเจ้า ครูของผมสอนเรื่องที่ขัดกับศาสนาและปฏิเสธการดำรงอยู่ของพระผู้เป็นเจ้า

ข้อสอบวิชาปรัชญาข้อหนึ่งถามว่า “เหตุใดเราจึงมาอยู่บนโลกนี้” คำตอบที่ผมจะต้องตอบคือเพื่อเราจะได้ค้นหาตัวตนแท้จริงของเราและทำสิ่งที่โลกต้องการให้เราทำ ผมไม่ได้เขียนคำตอบนั้นเพราะไม่ใช่สิ่งที่ผมเชื่อ

แต่ผมเขียนว่า “เรามาอยู่บนโลกนี้เพื่อรับการทดสอบและกลับไปอยู่กับพระบิดาในสวรรค์ชั่วนิรันดร์กับครอบครัวของเรา”

หลังจากนั้น ครูเรียกผมมาถามว่าผมรู้คำตอบที่ถูกต้องของคำถามหรือเปล่า ผมบอกเขาว่าผมรู้แต่ผมจะไม่เขียนสิ่งที่ผมรู้ว่าไม่จริง

เขาถามผมว่าผมนับถือศาสนาอะไร ผมบอกเขาว่าผมเป็นสมาชิกศาสนจักรของพระเยซูคริสต์แห่งวิสุทธิชนยุคสุดท้าย เขาบอกผมว่าเขาไม่เคยรู้จักนักเรียนศาสนาคนใดที่กล้าพอจะยืนหยัดสนับสนุนความเชื่อของตนและเขียนคำตอบเช่นนั้น

“ผมไม่ให้คุณได้คะแนนเต็มเพราะคำตอบของคุณไม่ถูก” เขาบอก “แต่ผมให้คะแนนที่คุณกล้าเขียนสิ่งที่คุณเชื่อ”

ผมมีความสุขเพราะผมได้ตอบตามความเชื่อมั่นของผมและตามความจริงของพระกิตติคุณที่ผมรู้และพยายามดำเนินชีวิต ■

เบ็นจามิน เอ็ม. ชิลี

“ซื่อสัตย์ต่อตนเองหมายถึงเป็นแบบอย่างของการดำเนินชีวิตอย่างชอบธรรมในทุกสถานการณ์และสภาวการณ์”

ประธานกอร์ดอนบี. ฮิงค์ลีย์ (1910–2008), “จงมั่นคงในความจริงและซื่อสัตย์,” *เลียโฮนา* ก.ค. 1996, 115

ฉันจะยึดมั่นความจริงได้อย่างไร

1. ตัดสินใจเดี๋ยวนี้ว่าท่านจะตอบอย่างไรเมื่อมีคนตั้งคำถามเกี่ยวกับศรัทธาของท่าน (ดู 1 เปโตร 3:15)
2. สวดอ้อนวอนขอให้กล้าทำและรู้ว่าจะพูดอะไร (ดู เฉลยธรรมบัญญัติ 31:6; คพ. 100:5–7)
3. ศึกษาพระคัมภีร์และถ้อยคำของศาสดาพยากรณ์ยุคปัจจุบันเพื่อเสริมสร้างศรัทธาของท่าน (ดู คพ. 88:118)
4. แสดงประจักษ์พยานของท่านบ่อยๆ ที่บ้านและที่โบสถ์เพื่อฝึกแบ่งปันสิ่งที่ท่านเชื่อ (ดู คพ. 58:6)

แสงสว่างของพระวิหาร

ฤดูร้อนเมื่อไม่กี่ปีก่อน เยาวชนชายของวอร์ดขี่จักรยานขึ้นเขาด้วยกัน ผมกังวลเล็กน้อยเพราะเป็นครั้งแรกของผม เจคอบเพื่อนของผมเป็นนักปั่นที่มีประสบการณ์ ผมจึงวางแผนจะปั่นใกล้ๆ เขา

หลังจากพักช่วงสั้นๆ บนยอดเขา เราเริ่มปั่นลงเขา ผมปั่นช้ากว่าคนอื่นในกลุ่มและอยู่รั้งท้าย ยิ่งรั้งท้ายหลังจากผมล้มสองครั้งบนทางโค้งหักศอก เจคอบหยุดช่วยผมทุกครั้งที่ผมล้ม และเราพยายามตามกลุ่มให้ทัน

เมื่อดวงอาทิตย์ลับขอบฟ้า ปรากฏว่าเราหลงทาง ครึ่งชั่วโมงกว่าผ่านไปแล้วตั้งแต่เราเห็นกลุ่มของเรา และกำลังมืดจนเราแทบมองไม่เห็นทาง ผมสวดอ้อนวอนทูลขอพระบิดาบนสวรรค์ให้ทรงช่วยและกล้าปั่นต่อ จากนั้นเจคอบกับผมก็ตัดสินใจปั่นไปทางหนึ่ง ขณะเลี้ยวตรงหัวโค้ง เราเห็นภาพที่น่ายินดีและงดงามที่สุด—พระวิหารเดรเปอร์ ยูทาห์! แสงสะท้อนจากพระวิหารส่องทางให้เรา และเราสามารถกลับไปหาผู้นำและเพื่อนๆ ได้อย่างปลอดภัย

ทุกครั้งที่ผมเห็นพระวิหาร ผมจะนึกถึงสันติสุขและความช่วยเหลือที่มีให้เราที่นั่น แต่ละครั้งที่ผมหลงทางในความมืดของโลก ผมสามารถมองไปที่พระวิหารเพื่อรับแสงสว่างที่ผมต้องการ ■

โจเอล จี., รัฐยูทาห์ สหรัฐอเมริกา

ภาพประกอบโดย เมกซิว ชิพพีย์

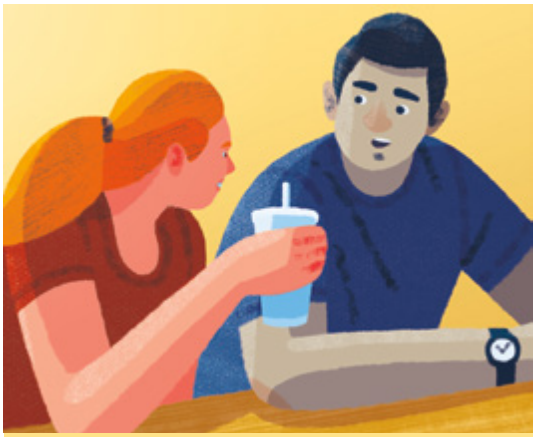

คบเพื่อนใหม่

ดิฉันนั่งโต๊ะรับประทานอาหารกลางวันกับเพื่อนๆ เมื่อสังเกตเห็นเด็กใหม่ชื่อไมเคิล เขาตัดสินใจนั่งกับเด็กผู้ชายกลุ่มหนึ่งที่อายุมากกว่า และพวกเขาเริ่มหัวเราะเยาะไมเคิล ดิฉันทราบในภายหลังว่าไมเคิลเป็นโรคออทิซึม

ดิฉันถามไมเคิลว่าเขาอยากนั่งข้างดิฉันกับเพื่อนๆ ไหม เขาปฏิเสธ อาจจะเพราะกลัวคนหัวเราะเยาะเขาอีกก็เป็นได้

วันต่อมา ดิฉันแนะนำเขาให้เพื่อนๆ รู้จัก ดิฉันบอกได้ว่าเขาดีใจที่ดิฉันไม่ทอดทิ้งเขา เขามีเรื่องคุยเยอะมาก! เขายอดเยี่ยมมาก!

ดิฉันบอกได้ว่าไมเคิลมีความสุขมากขึ้นทุกวัน เขาเริ่มตั้งตารอรับประทานอาหารกลางวันกับเพื่อนๆ ของเขา การนั่งกับไมเคิลขณะรับประทานอาหารกลางวันสร้างมิตรภาพที่มีความหมาย ไม่เพียงช่วยไมเคิลเท่านั้น แต่ช่วยดิฉันด้วย

ความรู้สึกจากการรับใช้ผู้อื่นเป็นความรู้สึกที่วิเศษสุดในโลก ■

ลอรา พี., รัฐอิลลินอยส์ สหรัฐอเมริกา

ชีวิตเปี่ยมด้วย

ศรัทธา ปีติ ความสุข ความหวัง และ ความรัก

ได้เมื่อเราใช้
ศรัทธาที่แท้จริง
จำนวนน้อยที่สุดในพระคริสต์

ประธานเอ็ม. รัสเซลล์ บัลลาร์ด
รักษาการประธานโควรัมอัครสาวกสิบสอง
“ของประทานอันล้ำค่าจากพระผู้เป็นเจ้า,” การประชุมใหญ่สามัญเดือนเมษายน 2018

ภาพถ่ายจาก GETTY IMAGES

ศาสดาพยากรณ์: เครื่องหมายบ่งบอกความรักของพระผู้เป็นเจ้า

โดย เอ็ลเดอร์อูลิส์เสส ซวาเรส
แห่งโควรัมอัครสาวกสิบสอง

ข้าพเจ้าต้องการเป็นพยานต่อท่านว่าประธานรัสเซลล์ เอ็ม. เนลสันเป็นศาสดาพยากรณ์ของพระผู้เป็นเจ้าบนแผ่นดินโลก ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นใครมีความรักความเมตตามากไปกว่าท่าน ถึงแม้ข้าพเจ้ารู้สึกไม่คู่ควรกับการเรียกอันศักดิ์สิทธิ์นี้ให้รับใช้เป็นสมาชิกโควรัมอัครสาวกสิบสอง แต่คำพูดและแววตาที่อ่อนโยนของท่านขณะมอบความรับผิดชอบนี้ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกอบอุ่นด้วยความรักของพระผู้ช่วยให้รอด

ไม่เป็นพรหรอกหรือที่มีศาสดาพยากรณ์ ผู้หยั่งรู้ และผู้เปิดเผยบนแผ่นดินโลกในยุคสมัยนี้ที่เรามีชีวิตอยู่ ผู้หมายมั่นจะรู้พระประสงค์ของพระเจ้าและทำตามนั้น เราอบอุ่นใจที่รู้ว่าเราไม่โดดเดี่ยวในโลก แม้ต้องเผชิญความท้าทายในชีวิต การมีศาสดาพยากรณ์เป็นเครื่องหมายบ่งบอกว่าพระผู้เป็นเจ้าทรงรักบุตรธิดาของพระองค์ ศาสดาพยากรณ์ทำให้คำสัญญาและพระลักษณะแท้จริงของพระผู้เป็นเจ้าและพระเยซูคริสต์เป็นที่รู้แก่ผู้คนของพระองค์

ข้าพเจ้าเป็นพยานจากห้วงลึกสุดของใจข้าพเจ้าว่าศาสดาพยากรณ์พูดโดยอำนาจของพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ พวกท่านเป็นพยานถึงพระคริสต์และพระพันธกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลก พวกท่านแสดงให้เห็นพระดำริและพระทัยของพระเจ้า ได้รับเรียกเป็นตัวแทนของพระองค์และสอนสิ่งที่เราต้องทำเพื่อกลับไปอยู่ในที่ประทับของพระผู้เป็นเจ้าและพระบุตรของพระองค์ พระเยซูคริสต์ เราได้รับพรเมื่อเราใช้ศรัทธาและทำตามคำสอนของศาสดาพยากรณ์ โดยทำตามพวกท่าน ชีวิตเราจะมีความสุขมากขึ้นและซับซ้อนน้อยลง เราจะแบกความยุ่งยากและปัญหาของเราได้ง่ายขึ้น เราสร้างยุทธภัณฑ์ทางวิญญาณรอบตัวเราเพื่อป้องกันการโจมตีของศัตรูในสมัยของเรา

ข้าพเจ้าเป็นพยานอย่างจริงจังว่าพระเยซูคริสต์ทรงฟื้นคืนพระชนม์ พระองค์ทรงพระชนม์อยู่ และพระองค์ทรงกำกับดูแลศาสนจักรของพระองค์บนแผ่นดินโลกผ่านศาสดาพยากรณ์ ผู้หยั่งรู้ และผู้เปิดเผยของพระองค์ ข้าพเจ้าเป็นพยานว่าพระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดและพระผู้ไถ่ของโลก โดยผ่านพระองค์เราจะได้รับความรอดและความสูงส่งในที่ประทับของพระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้ารักพระองค์ และเทิดทูนพระองค์ ข้าพเจ้าต้องการติดตามพระองค์ ทำตามพระประสงค์ของพระองค์ และเป็นเหมือนพระองค์มากขึ้น ■

จากคำปราศรัยการประชุมใหญ่สามัญเดือนเมษายน 2018

เกิดใน **เมืองเซาเปาลู บราซิล** *วันที่ 2 ตุลาคม ค.ศ. 1958*

ครอบครัวท่านเข้าร่วมศาสนจักรเมื่อท่านอายุ 6 ขวบ

รับใช้เป็นผู้สอนศาสนาเต็มเวลาใน **คณะเผยแผ่บราซิล รีอูดีจาเนรู**

เข้าเรียน **มหาวิทยาลัยเซาเปาลู ปอนทิฟิกัล คาทอลิก** *(ปริญญาตรีสาขาการบัญชีและเศรษฐศาสตร์ ปริญญาโทสาขาการบริหารธุรกิจ)*

แต่งงานกับโรซานา เฟอร์นันเดสใน **พระวิหารเซาเปาลู บราซิล** *เดือนตุลาคม ค.ศ. 1982 ทั้งสองมีบุตร 3 คนและหลาน 3 คน*

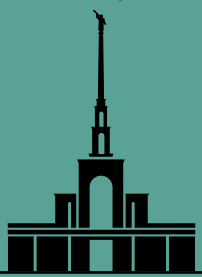

นอกจากภาษาโปรตุเกสแล้วท่านยังพูดภาษาอังกฤษ, ภาษาฝรั่งเศส และภาษาสเปนได้ด้วย

ได้รับการสนับสนุนเป็นอัครสาวกสิบสอง *เมื่อวันที่ 31 มีนาคม ค.ศ. 2018*

ภาพประกอบจาก GETTY IMAGES; © INGO MENHARD – STOCK.ADOBE.COM; และโดย แอนดรูว์ โรบินสัน

ห่วงใยและแบ่งปัน

มาโล อี เลเลย!

ผมชื่อลูอี ผมส่องแสงของผมโดยแบ่งปันสิ่งที่ผมมีให้แก่คนอื่นๆ

เกาะใหญ่และครอบครัวใหญ่ ผมอาศัยอยู่บนเกาะใหญ่ในตองกา ผมมีพี่น้องผู้หญิงหกคนและพี่น้องผู้ชายสี่คน ผมอยู่ใกล้พระวิหารนูกูอะโลฟาตองกา

1

3

แบ่งปันอาหารของเรา

คุณพ่อของผมชอบเพาะปลูก เราจึงมีอาหารมากมาย แต่หญิงม่ายหลายคน (หญิงที่สามีสิ้นชีวิต) และครอบครัวอื่นไม่มีพืชผลของพวกเขาเอง พ่อแม่ผมจึงนำบางส่วนของเราไปให้พวกเขา ผมชอบตามไปช่วย!

2

คนชอบวิทยาศาสตร์

เรามีพืชและสัตว์ที่สวยงามมากมายบนเกาะของเรา ผมเรียนชั้นประถมสี่ที่โรงเรียน Ocean of Light Primary และวิทยาศาสตร์เป็นวิชาที่ผมโปรดปราน

4

ช่วยขนเปลือกมะพร้าว

หญิงม่ายที่เราไปเยี่ยมใช้เปลือกมะพร้าวก่อไฟทำอาหาร เมื่อเรานำอาหารไปให้พวกเธอ ผมจะเตือนพ่อแม่ทุกครั้งให้นำเปลือกมะพร้าวไปด้วย ผมช่วยขนเปลือกมะพร้าวใส่รถตู้และขนลงเมื่อไปถึงบ้านของหญิงม่าย

พรของการช่วยเหลือ

พระบิดาบนสวรรค์ประทานพรมากมายให้ผมเมื่อผมช่วยคนอื่นๆ—ไม่ใช่พรเรื่องเงิน แต่เป็นพรเรื่องปัญญาและความรู้ ผมต้องการช่วยและแบ่งปันสิ่งที่มีให้ผู้อื่นเสมอ

ภาพถ่ายโดย ไมเคิล ราฟีรัช

ท่านจะส่องสว่างได้อย่างไร

- นำอาหารไปให้คนขัดสน
- บริจาคอาหารให้ธนาคารอาหารในชุมชน
- บริจาคเสื้อผ้าให้บ้านพักคนเร่ร่อน

ส่งดาวมาให้เรา!

พระเยซูทรงขอให้เรา “ส่องสว่างแก่คนทั้งปวง” (มัทธิว 5:16) ท่านจะให้แสงของท่านส่องสว่างอย่างไร อีเมลรูปดาวของท่านพร้อมเรื่องเล่า ภาพถ่าย และคำอนุญาตของผู้ปกครองมาที่ liahona@ldschurch.org

คำสวดอ้อนวอนที่ทรงตอบ

โดย เมแกน อาร์มคเนชท์
เรียบเรียงตามเรื่องจริง

เกรซเป็นเด็กหญิงอายุ 11 ขวบอาศัยอยู่ในฮอลแลนด์ช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 คุณพ่อของเธอถูกนำตัวไปเป็นนักโทษสงคราม

หลังจากคุณพ่อถูกนำตัวไป คุณแม่ดูแลเกรซพี่ชายสองคน กับลูกพี่ลูกน้องอีกสองคน มีหลายปากท้องต้องเลี้ยงดูและอาหารไม่พอสำหรับทุกคน ครอบครัวของพวกเขามีเพียงแป้งเล็กน้อย ผัก และมันฝรั่ง

วันหนึ่งกริ่งหน้าประตูดัง เกรซตามแม่ไปดูว่าใครมา เมื่อคุณแม่เปิดประตู คนที่ยืนอยู่ตรงบันไดบ้านคือทหารนาซีวัยหนุ่มคนหนึ่ง หัวใจของเกรซเริ่มเต้นเร็วขึ้น และเธอกลั้นหายใจ เขาต้องการอะไร

“ในบ้านนี้อยู่กันกี่คน” เขาถามห้วนๆ

“มีตัวดิฉัน ลูกสามคน กับหลานสองคนค่ะ” คุณแม่ตอบ

“สามีไม่อยู่หรือ” ทหารถาม

“ไม่อยู่ค่ะ” คุณแม่ตอบ “เขาถูกนำตัวไปแล้วค่ะ”

นายทหารมองทั่วบ้าน “คุณมีวิทยุหรือเปล่า เราไม่อยากให้คุณฟังรายการจากศัตรูของเราในอังกฤษและอเมริกา”

คุณแม่ยกวิทยุมาให้เขา

“บ้านนี้หลังใหญ่นะ” เขาพูดพลางชำเลืองมองรอบๆ อีกครั้ง “ใหญ่เกินกว่าจะให้อยู่แค่ไม่กี่คน คุณจะต้องออกจากบ้านพรุ่งนี้ เราจะยึดบ้านหลังนี้” เขาหันหลังเดินจากไปอย่างรวดเร็ว

เกรซไม่อยากเชื่อสิ่งที่เธอได้ยิน เธอเห็นนัยน์ตาของคุณแม่เบิกโพลงด้วยความตกใจ จากนั้นคุณแม่ก็ปิดประตูและตรงไปหลังบ้าน

เกรซเดินตามหลังช้าๆ ใจคอไม่ดี ทหารจะกลับมายึดบ้านของพวกเขาเหมือนที่เขายึดวิทยุไปจริงๆ หรือ พวกเขาจะทำอย่างไร พวกเขาจะไปที่ไหน คุณพ่อจะรู้ได้อย่างไรว่าจะพบพวกเขาอีกครั้งที่ไหน

เกรซหยุดอยู่นอกประตูห้องของคุณแม่และแอบดู คุณแม่คุกเข่าสวดอ้อนวอน เกรซกลับไปที่ห้องนั่งเล่นอย่างเงียบๆ จนคุณแม่กลับมา

“คุณแม่คะ เราจะทำอย่างไรดี” เกรซถาม

คุณแม่ถอนหายใจ “ทั้งหมดที่เราทำได้คือสวดอ้อนวอนและวางใจพระเจ้าว่าพระองค์จะทรงคุ้มครองเรา”

นายทหารนาซีไม่กลับมาวันรุ่งขึ้นหรือวันถัดไป เขาไม่กลับมาอีกเลย! เกรซกับครอบครัวเธอสามารถรักษาบ้านไว้ได้

เกรซรู้ว่าพระผู้เป็นเจ้าทรงช่วยครอบครัวเธอ ถึงแม้สงครามยังไม่สิ้นสุด แต่พระองค์ยังทรงดูแลพวกเขา

โปรดติดตามตอนต่อไป . . . ■

ผู้เขียนอาศัยอยู่ในรัฐนิวเจอร์ซีย์ สหรัฐอเมริกา

ภาพประกอบโดย วิเนสซา ซอร์จ

“พระผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า ‘เราจะไม่ละทิ้งท่านทั้งหลายไว้ให้เปล่าเปลี่ยว เราจะมาหาท่าน’ (ยอห์น 14:18) นี่เป็นคำสัญญาของพระองค์กับท่าน ข้าพเจ้าทราบว่าคำสัญญานี้เป็นความจริง ข้าพเจ้าทราบว่าพระองค์ทรงพระชนม์”

โดย เอ็ลเดอร์นีล แอล. แอนเดอร์เซ็น
แห่งโควรัมอัครสาวกสิบสอง

“ลมหมุนทางวิญญาณ,” เลียโฮนา, *พ.ค. 2014, 21.*

ความปลอดภัย จาก พายุ

โดย เอ็ลเดอร์
วาควิน อี. คอสตา
แห่งสาวกเจ็ดสิบ

“ผู้ที่ฟังข้าจะอยู่อย่างปลอดภัย และอยู่อย่างสงบสุขไม่กลัวสิ่งร้ายใดๆ” (สุภาษิต 1:33)

ข้าพเจ้าเติบใหญ่ในอาร์เจนตินา ข้าพเจ้าไม่ได้เป็นสมาชิกศาสนจักรเมื่ออายุยังน้อย แต่ครอบครัวเก็บพระคัมภีร์ไบเบิลไว้บนชั้นหนังสือของเรา พระคัมภีร์เล่มนั้นใหญ่และมีภาพสวยๆ เราอ่านด้วยกันไม่บ่อยนัก แต่ข้าพเจ้าชอบอ่านคร่าวๆ และดูรูปกับเรื่องราวในนั้น

เรื่องที่ข้าพเจ้าโปรดปรานคือเรื่องของโนอาห์ ข้าพเจ้าชอบดูโนอาห์ น้ำท่วม และสัตว์ต่างๆ ข้าพเจ้าชอบที่เรือทำให้โนอาห์กับครอบครัวปลอดภัยจากพายุ

ต่อมาข้าพเจ้ารับบัพติศมาเข้ามาในศาสนจักร แต่งงาน และมีครอบครัวของตนเอง คืนหนึ่งที่การสังสรรค์ในครอบครัว เรนีภรรยาของข้าพเจ้าพูดว่าเรือของโนอาห์กับบ้านของเราเหมือนกันในหลายๆ ด้าน ทั้งเรือและบ้านต่างให้ความปลอดภัยจากพายุน่ากลัวของโลก

ข้าพเจ้าเรียนรู้บางอย่างเกี่ยวกับโนอาห์ ท่านได้รับฐานะปุโรหิตเมื่ออายุเพียง 10 ขวบ พอโตขึ้นท่านเห็นความชั่วร้ายทั้งหมดในโลก แต่ท่านอยู่อย่างมีค่าควร ท่านต่อเรือเพื่อช่วยให้ครอบครัวรอด พระบิดาบนสวรรค์ทรงช่วยให้พวกเขาปลอดภัย

บางครั้งเราเห็นเหตุการณ์น่ากลัวเกิดขึ้นในโลกของเรา แต่เราสามารถพบความปลอดภัยจากพายุ เราสามารถเตรียมเหมือนโนอาห์เตรียม เราสามารถเลือกเชื่อฟังพระผู้เป็นเจ้า เราสามารถทำให้บ้านของเราเป็นสถานที่ปลอดภัยทางวิญญาณ

หากเรามีศรัทธาในพระบิดาบนสวรรค์ เราไม่ต้องกลัว เนื่องจากพระองค์ เราจึงรู้สึกสงบ ไม่ว่าจะเกิดพายุอะไรก็ตาม ■

ภาพประกอบโดย มาร์เกอา คอนกีลี

ชมรมอ่านพระคัมภีร์มอรมอน

เข้าร่วมชมรมโดยอ่านพระคัมภีร์มอรมอน!

ท่านสามารถอ่านคนเดียว อ่านกับครอบครัว หรืออ่านกับเพื่อน จากนั้นให้ส่งภาพถ่ายของท่านขณะอ่านพระคัมภีร์มอรมอนและบอกเราเกี่ยวกับสิ่งที่ท่านเรียนรู้หรือเรื่องที่ท่านชื่นชอบจากพระคัมภีร์มอรมอน ส่งมาที่ liahona.lds.org (คลิก “Submit an Article”)

ข้อพระคัมภีร์ของเดือนนี้: โมไซยาห์ 2:17

“เมื่อท่านอยู่ในการรับใช้เพื่อนมนุษย์ของท่าน ท่านก็อยู่ในการรับใช้พระผู้เป็นเจ้าของท่านนั่นเอง.”

ผมชอบพระคัมภีร์มอรมอนเพราะเป็นหนังสือที่แท้จริง เป็นพระคัมภีร์จากพระผู้เป็นเจ้า และผมเชื่อ

โจเอล เอส. (ขวา) อายุ 8 ขวบ เมืองมหาราษฏระ อินเดีย

หนูชอบเรื่องนิมิตของลีไฮเพราะทำให้หนูมีความสุข เรื่องนี้สอนให้หนูเลือกสิ่งดีเพื่อหนูจะได้ไปถึงต้นไม้แห่งชีวิต ต้นไม้แห่งชีวิตเป็นสัญลักษณ์ของการมีชีวิตอยู่กับพระบิดาบนสวรรค์ พระเยซูคริสต์ และทุกคนที่หนูรัก

ชาดี เอส. อายุ 9 ขวบ เมืองลูซากา แซมเบีย

ผมอ่านพระคัมภีร์มอรมอนฉบับของเด็กจบก่อนรับบัพติศมา เมื่ออ่านจบ คุณแม่ขอให้ผมสวดอ้อนวอนเกี่ยวกับพระคัมภีร์มอรมอน ผมเคยรู้สึกแล้วเมื่อผมกำลังอ่านว่าถ้อยคำในนั้นเป็นความจริง

ฌอน แอล. อายุ 7 ขวบ เมืองซอเมอร์เซต อังกฤษ

เด็กปฐมวัยในวอร์ดนี้ใน **อีล-เดอ-ฟร็องส์ ฝรั่งเศส** ได้รับการท้าทายให้อ่านพระคัมภีร์มอรมอนทุกวัน พวกเขาได้ใบรับรองสำหรับการบรรลุเป้าหมายนี้!

เรารักพระคัมภีร์มอรมอนเพราะเราเรียนรู้เกี่ยวกับพระกิตติคุณและโดยเฉพาะพระเยซูคริสต์ เราขอบพระทัยพระผู้เป็นเจ้าสำหรับพระคัมภีร์มอรมอนเพราะเราเรียนรู้ว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา และนั่นช่วยมากในชีวิต

อัลฟีกับแอนนา บี. อายุ 6 ขวบกับ 8 ขวบ เมืองมหาราษฏระ อินเดีย

พระคัมภีร์มอรมอนเป็นหนังสือเล่มโปรดของผม ผมรักแบบอย่างของนีไฟ ท่านเป็นซูเปอร์ฮีโรของผมในพระคัมภีร์มอรมอน ท่านเชื่อฟังพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้ามาก ผมต้องการเป็นเหมือนนีไฟ

เจโทร เอฟ. อายุ 10 ขวบ เมืองอีโลอีโล ฟิลิปปินส์

ภาพประกอบโดย เอมิลี่ บี.

การสวดอ้อนวอนหลังเวที

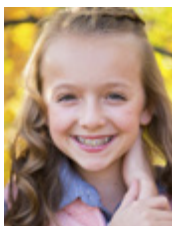

โดย เอมิลี บี. อายุ 12 ปี รัฐยูทาห์ สหรัฐอเมริกา

งานอดิเรกที่หนูโปรดปรานอย่างหนึ่งคือการเต้นระบำแบบไอริช หนูพยายามฝึกท่าเต้นที่บ้านหนูจึงพร้อมแสดง หนูฝึกตลอด แต่เมื่ออยู่หลังเวทีกำลังจะแสดง หนูจะกระวนกระวายอยู่หลังเวที ทุกครั้งที่แข่ง คุณแม่กับหนูจะหาสถานที่เงียบๆ สวดอ้อนวอนด้วยกัน บางครั้งสวดอ้อนวอนหลังม่านหรือไม่ก็ในห้องข้างเวที หนูรู้ว่าเราอยู่ที่ไหนไม่สำคัญสำหรับพระบิดาบนสวรรค์ แค่เรามีศรัทธาในพระองค์ก็พอ

ที่การแสดงครั้งล่าสุด คุณแม่ไม่อยู่สวดอ้อนวอนกับหนู ท่านรออยู่ในหมู่ผู้ชม หนูประหม่ามากแต่คิดในใจว่าท่านจะอยู่หรือไม่อยู่กับหนูก็ไม่เป็นไร หนูเดินออกมาจากกลุ่มเพื่อนและกล่าวคำสวดอ้อนวอน ทูลขอความปลอดภัยขณะเต้น ขอให้หนูทำได้ดีที่สุด หนูทำได้ดีมากวันนั้น และจำความรู้สึกสงบที่รู้สึกขณะเดินขึ้นเวทีได้

เราวางใจในพระบิดาบนสวรรค์ได้เสมอ ไม่ว่าเราจะอยู่ที่ไหนหรือเมื่อใด พระองค์ทรงฟังเสมอ ■

คริสเตียน บี. อายุ 7 ขวบ เมืองนอร์ทฮอลแลนด์ เนเธอร์แลนด์

ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ตาม!

ต้นปีนี้คู่อ่านเขียนของผมมาชั้นเรียนด้วยความรู้สึกเศร้า เธอทำงานคณิตศาสตร์บางข้อผิด เธอพูดว่า “ฉันไม่เอาไหน”

ผมเป็นห่วงเพื่อน ผมจึงบอกเธอทั้งหมดเกี่ยวกับพระเยซูและบอกว่าพระองค์ทรงรักเราอย่างไร ผมบอกเธอว่านั่นหมายความว่าเราไม่ได้ไร้คุณค่า! จากนั้นผมร้องเพลง “ฉันลูกพระผู้เป็นเจ้า” ให้เธอฟัง เธอชอบและถามว่าผมเรียนเรื่องเหล่านี้ที่ไหน ผมอธิบายว่าครอบครัวผมไปโบสถ์ทุกสัปดาห์และผมเรียนเรื่องพระเยซูเยอะมากในปฐมวัย

คืนนั้นเธอเล่าให้คุณแม่ของเธอฟังเกี่ยวกับการสนทนาของเรา เธอถามคุณแม่ว่าพวกเขาจะไปโบสถ์กับครอบครัวของผมได้ไหม คุณแม่ตอบว่าได้!

เพื่อนของผมนั่งติดกับผมในการประชุมศีลระลึกวันอาทิตย์นั้น! ตอนนี้เธอมาโบสถ์แทบทุกสัปดาห์ เธอกับพ่อแม่กำลังเรียนรู้มากขึ้นเรื่อยๆ เกี่ยวกับพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์จากผู้สอนศาสนาและครอบครัวอื่นในวอร์ดของเรา

ผมรู้สึกมีความสุขมากที่สามารถทำตามแบบอย่างของพระผู้ช่วยให้รอดและปลอบเพื่อนที่รู้สึกเศร้า ไม่ว่าครอบครัวเธอจะตัดสินใจรับบัพติศมาหรือไม่ ส่วนดีที่สุดคือเวลานี้เธอรู้ว่าพระผู้เป็นเจ้าและพระเยซูทรงรักเธอ ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ตาม! ■

ภาพประกอบโดย ไมก์ คิส์

เอลียาห์กับหญิงม่าย

โดย คิม เว็บบ์ รีด

ศาสดาพยากรณ์ชื่อเอลียาห์เตือนผู้คนว่าจะเกิดความอดอยาก ฝนจะไม่ตก และพืชจะไม่เจริญงอกงาม ในช่วงความอดอยาก เอลียาห์ดื่มน้ำจากลำธาร พระผู้เป็นเจ้าทรงส่งนกนำอาหารมาให้ท่าน แต่จากนั้นลำธารก็แห้งขอด พระผู้เป็นเจ้ารับสั่งให้เอลียาห์ไปหาหญิงคนหนึ่งในเมือง เธอจะให้อาหารท่าน

ภาพประกอบโดย เดนิส เดอ็ดดต์

เอลียาห์พบหญิงคนนั้น
กำลังเก็บฟืนสำหรับก่อไฟ
เอลียาห์ขออาหารจากนาง
หญิงนั้นกล่าวว่าเธอมีแป้ง
เล็กน้อยกับน้ำมันเหลือให้
ตัวเธอกับลูกชายเท่านั้น

ศาสดาพยากรณ์สัญญาว่าถ้าเธอแบ่งอาหาร
ให้ท่าน อาหารของเธอจะไม่หมด หญิงม่ายมี
ศรัทธาในศาสดาพยากรณ์เอลียาห์และแบ่ง
อาหารของนาง

ทุกๆ วันมีอาหารพอให้พวกเขา
รับประทาน นั่นคือปาฏิหาริย์!
ต่อจากนั้นลูกชายของหญิงม่าย
ป่วยและเสียชีวิต แต่เอลียาห์
ทำให้เขาคืนชีพ หญิงคนนั้นได้
รับพรเพราะฟังศาสดาพยากรณ์

ฉันได้รับพรเมื่อฉันฟังศาสดาพยากรณ์ ■

จาก 1 พงศ์กษัตริย์ 17

ฉันจะพูดความจริง

ภาพประกอบโดย เอพริล สตอดดี้

โดย เอ็ลเดอร์มาร์ค อี. พีเตอร์เซ็น
(1900–1984)
แห่งโควรัมอัครสาวกสิบสอง

ศาสดาพยากรณ์ที่มีชีวิตนำเรา

พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับผู้คนผ่านศาสดาพยากรณ์ที่มีชีวิตเสมอ

หมายเหตุบรรณาธิการ: ในเดือนกรกฎาคมปี 1972 โจเซฟ ฟีลดิงก์ สมิธ ประธานศาสนจักรคนที่ 10 ถึงแก่กรรม ประธานฮาโรลด์ บี. ลีได้รับการสนับสนุนเป็นประธานศาสนจักรคนใหม่ในการประชุมใหญ่สามัญเดือนตุลาคมปี 1972 บทความนี้คัดลอกมาจากคำพูดของเอ็ลเดอร์มาร์ค อี. พีเตอร์เซ็นในการประชุมคราวนั้น

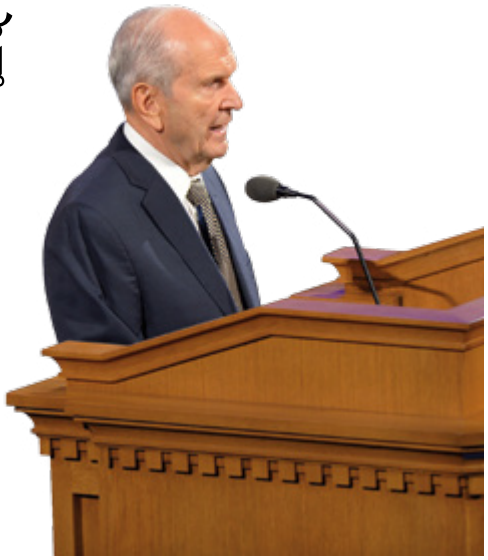

ศาสดาพยากรณ์คนใหม่ของพระผู้เป็นเจ้า . . . เป็นหนึ่งในลำดับของบุรุษผู้ได้รับการดลใจที่พระเจ้าทรงเรียกให้ปฏิบัติศาสนกิจเวลานี้และนำการเปิดเผยใหม่จากสวรรค์มาให้ชายหญิงและเด็กทุกคนที่จะฟัง

การแต่งตั้งศาสดาพยากรณ์คนใหม่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อทุกคนที่เชื่อในพระผู้เป็นเจ้า โดยเฉพาะต่อผู้เชื่อทุกคนในพระเจ้าพระเยซูคริสต์ . . .

เมื่อพระเจ้าทรงมีผู้คนบนแผ่นดินโลกผู้ซึ่งพระองค์ทรงยอมรับว่าเป็นของพระองค์ พระองค์มักจะทรงนำพวกเขาโดยศาสดาพยากรณ์ที่มีชีวิตอยู่ผู้ซึ่งพระองค์ประทานการนำทางจากสวรรค์ให้ . . .

ลำดับคล้ายกันของบุรุษผู้ได้รับการดลใจสถาปนาไว้แล้วในยุคปัจจุบัน นี่เกิดขึ้นเพราะการฟื้นฟูพระกิตติคุณของพระเจ้าพระเยซูคริสต์ผ่านโจเซฟ สมิธผู้หยั่งรู้ในยุคสุดท้ายของพระองค์ . . .

ตรงข้ามกับความเชื่อของคนทั่วไป พระเจ้าทรงเป็นพระผู้เป็นเจ้าของการสื่อสาร พระผู้เป็นเจ้าของการเปิดเผย พระองค์ทรงเป็นพระผู้เป็นเจ้าของความสว่างและเชาว์ปัญญา ของความรู้และข้อมูล พระองค์ไม่ทรงดำเนินงานในความมืด ทั้งไม่ทรงช่วยให้คนใดรอดในความเขลา แผนแห่งความรอดทั้งหมดของพระองค์อาศัยการสื่อสารกับผู้รู้แจ้ง

ใครจะนมัสการได้อย่างฉลาดหากอยู่ในความเขลา

ใครจะมีศรัทธาที่เต็มไปด้วยความหมายหากปราศจากความรู้เรื่องพระผู้เป็นเจ้า

และความรู้นี้จะมาจากที่ใดหากไม่ได้มาจากพระผู้เป็นเจ้าพระองค์เอง . . .

มนุษย์ช้าในการเรียนรู้วิธีของพระเจ้า และโดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกเขาประวิงเวลาในการยอมรับข้อเท็จจริงที่ว่าแม้พระองค์เต็มพระทัยสื่อสารกับพวกเขา แต่วิธีสื่อสารของพระองค์คือผ่านบุรุษผู้มีชีวิตอยู่และได้รับการดลใจ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงกำหนดให้เป็นศาสดาพยากรณ์

นั่นคือแบบแผนของพระองค์ นี่คือวิธีดำเนินงานของพระองค์ และพระองค์ไม่เคยเปลี่ยนวิธี พระองค์ทรงเป็นเหมือนกันทั้งวันวาน วันนี้ และตลอดกาล วิธีของพระองค์ก็เช่นกัน . . .

เราเป็นพยานอย่างจริงจังว่าการสื่อสารระหว่างสวรรค์กับแผ่นดินโลกสถาปนาไว้อีกครั้งในสมัยของเรา เราประกาศว่าพระผู้เป็นเจ้าไม่ทรงถูกแยกจากโลก

พระองค์ไม่ใช่คนตาย พระองค์ทรงพระชนม์

พระองค์ไม่ทรงตาบอด พระองค์ทรงมองเห็น

พระองค์ไม่ทรงหูหนวก พระองค์ทรงได้ยิน

พระองค์ไม่ทรงเป็นใบ้ พระองค์ตรัสกับศาสดาพยากรณ์ที่มีชีวิตของพระองค์อย่างฉะฉานและส่วนใหญ่ตรัสกับโลกผ่านพวกท่าน

พระองค์ตรัสกับท่านวันนี้ในรูปแบบเดียวกัน ■

จาก "Another Prophet Now Has Come!" Ensign, พ.ย. 1973, 116-118 ปรับเครื่องหมายวรรคตอนตามมาตรฐานที่ใช้ในปัจจุบัน

© โลซาโน โมเรโน ไม่อนุญาตให้ทำสำเนา

ทำใจดีๆ เถิด นี่เรา เอง อย่ากลัวเลย
โดย โลซาโน โมเรโน

เมื่อค่ำลง พระเยซูประทับบนฝั่งแต่ผู้เดียวและเห็นเรือของพวกสาวกอยู่กลางทะเล และพวกสาวกกำลังตีกรรเชียงด้วยความลำบากเพราะทวนลมอยู่ พระเยซูทรงดำเนินบนน้ำไปหาพวกเขา เมื่อพวกเขาเห็นพระองค์ พวกเขากลัว

“แต่ในทันใดนั้น พระองค์แย้มพระโอษฐ์ตรัสกับพวกเขาว่า ทำใจดีๆ เถิด นี่เราเอง อย่ากลัวเลย

“พระองค์จึงเสด็จขึ้นไปหาพวกเขาบนเรือ แล้วลมก็สงบลง พวกสาวกก็ประหลาดใจเหลือที่จะกล่าว” (ดู มาระโก 6:47–51)

คนหนุ่มสาว

คำแนะนำหกข้อสำหรับความอยู่รอดทางวิญญาณ

44

เยาวชน

ช่วยกันป้องกันการฆ่าตัวตาย

50, 52

หัวข้อสำหรับบทเรียนเยาวชน

พระบัญญัติ: วิธีทำให้เราเป็นอิสระ

60

THAI

4 02147 53425 5

ศาสนจักรของ
พระเยซูคริสต์
แห่งวิสุทธิชนยุคสุดท้าย